

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ БРЕГОВЕ НА ЖЕЛАНИЕТО

Превод от английски: Румяна Стоянова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Това би могла да бъде всяка една кръчма, в който и да е град. Светлините бяха замъглени и оранжеви, въздухът — задимен, а ритмичният напев от различните разговори — нарушаван само от слабия звук на телевизора, поставен високо над наредените на дълги рафтове зад бара множество бутилки, или от изтропването на метални токове по дървения под при влизането на клиент. Масите бяха учудващо пълни за делничен ден. Те бяха застлани със зацапани покривки от бяло и червено кадифе, сега вече намачкани под тежестта на лакти, юмруци, кутии, чаши, пепелници или от случайно разлятото питие от някой пияница.

Лицата бяха предимно мъжки и сурови. Те отразяваха времето, така както и мястото. А мястото беше Уайтхорс, в края на Канадската пустош, на територията на Юкон. Отдавна бяха отминали дните на златната треска и големия късмет, когато човек можеше да забогатее само за един ден. Сега тези мъже работеха, за да издържат себе си и семействата си. Много от тях бяха миньори и едва преживяваха от мъчителното търсене на цинк, олово и мед; други бяха част от туристическия бизнес и обслужваха нарастващия брой пътници, поели на север, за да съживят онези дни от 1898-а, когато стотици хиляди пътешественици се тълпяха в тази област в търсене на Елдорадо.

Ръцете, които оставяха мръсни петна по масите, в по-голямата си част бяха задебелили и мазолести, с очевидното изключение на две ръце в един отдалечен край на помещението. Млади, деликатни и определено женствени те бяха сключени здраво около димяща чаша с кафе, а тяхната собственичка беше така вгълбена в мислите си, че не чу приближаващите тежки и провлачени стъпки.

— Да те черпя ли едно, миличка?

Дрезгавият гъгнеш глас и дъхът на алкохол накараха Роури Матюз бързо да изправи червеникаво русата си глава и също така бързо да се отдръпне от сивото лице, надвесено застрашително над нея.

— Не! — отказа тя енергично, от една страна, възмутена, че този нещастник си позволява да се доближи до нея, а от друга, неспособна да прикрие отвращението, което изпитваше от неговата близост.

— К'во става? — запита завалено той. — Не съм достатъчно добър за теб ли?

Здравият ѝ разум, който иначе рядко се проявяваше, ѝ подсказа, че не трябва да го ядосва, така че тя смекчи тона си.

— Просто чакам някого.

Беше казала самата истина, въпреки че на въпроса, кога ще пристигне брат ѝ, всеки един от бара би могъл да отговори по-добре от нея. По всяка вероятност той бе получил съобщението ѝ днес сутринта, или поне така ѝ беше казал Планинеца, който го изпрати по радиото. Дали щеше да има възможност да тръгне веднага, за да я вземе, или дали щеше да пожелае да го направи, беше съвсем друга работа. О, да, тя определено чакаше някого, само дето това можеше да се окаже едно доста продължително чакане. За нейна изненада миньорът, поне тя го взе за такъв, съдейки по дрехите му, не обърна никакво внимание на намека ѝ.

— Айде де. Чакай да погледам хубавото ти лице още малко.

Това вече беше абсурдно. В случай че брат ѝ не ѝ беше вече много сърдит, той със сигурност щеше да побеснее, ако влезе в бара и я види с един явно пиян мъж. Когато натрапникът се протегна да вземе стола до нея, тя заговори отново и ядът ѝ премина всякакви задръжки:

— Предпочитам да съм сама.

Погледът ѝ го прониза, студен и непреклонен, като и последната следа от търпение изчезна.

— Хм! Надуваме се, а? Мислиш си, че си прекалено добра за такива като мен, а? Добре, ще видим тази работа.

Преди да разбере какво става, той я сграбчи за косата и я издърпа от стола, изпъна назад главата ѝ и допря влажните си устни до врата ѝ. После също така внезапно я пусна. Тъмните ѝ гъсти мигли се повдигнаха учудено, когато мъжът се озова на пода, запратен там от един непознат, чието приближаване тя не беше забелязала.

— Отведете този човек вкъщи! — заповяда един плътен глас на няколко от другите мъже, които бяха наблюдавали случката от начало до край. Роури забеляза объркана, че всъщност така бяха направили и повечето от посетителите в бара.

Двама яки мъже вдигнаха приятеля си и го изведоха навън, докато високият, който така галантно ѝ се бе притекъл на помощ, сега се обърна към нея за пръв път.

Разтреперана от преживяното, Роури не можа да промълви и дума. Само погледна непознатия, като седна несигурно обратно на стола и посегна да разтрие тила си, който още я болеше от хватката на онзи пияница. Никога преди не беше преживявала подобно нещо. Винаги ѝ бяха обръщали внимание дори за най-малката прищявка, никога не бе ставала център на нежелано внимание по време на своето изолирано съществуване.

— Добре ли сте, госпожице?

Гласът беше мек като кадифе, също както и кехлибарените очи, които гледаха към нея. Тя кимна, все още неспособна да говори, тъй като отново започна да трепери. Мъжът разглежда лицето ѝ още няколко минути и след това вдигна ръка, за да повика вече приближаващата сервитьорка.

— Две чаши бяло вино. Имате бяло вино, нали?

Въпросът, отправен към келнерката, предполагаше, че този човек познава кръчмата не повече от Роури.

— Да, сър — кимна момичето и забърза към бара.

Високият мъж се разположи на свободния стол, а Роури най-сетне си възвърна дар словото.

— Благодаря ви — започна тя бавно, тъй като явно не бе свикнала да благодари и се чувстваше малко неловко да го прави. — Това беше ужасно.

Лицето на мъжа се развесели.

— Толкова много ли означава за вас бялото вино? — пошегува се той.

— Не говоря за виното — отсече тя, ядосана, че думите ѝ бяха изтълкувани двусмислено. — Този мъж... дойде толкова... — Тя сведе поглед към пръстите си, здраво стиснали чашата с кафе.

— Какво търсите тук? — Тонът му беше строг и укорителен, докато в същото време я изучаваше с поглед.

— Какво искате да кажете? — попита тя, като предизвикателно вдигна лице към него. Беше започнала това пътуване с чувство на независимост и въпреки преживените трудни моменти щеше да

продължи в същия дух, без да позволява на някакъв непознат да я унижава.

— Младо момиче като вас не бива да стои само в подобна дупка.
— Кехлибареният му поглед срещна зелените ѝ очи и тя направи усилие да устои на неговата настоятелност.

— И защо по-точно? — При този намек веждите ѝ се смръщиха леко в израз на недоволство.

— Цялата треперите. Трябва ли да ви обяснявам нещата от живота? — отново се пошегува той.

Внезапно яростта ѝ се събуди напълно.

— Не е необходимо да ми казвате каквото и да било. Сега бихте ли ме извинили...

— Седнете и се успокойте — каза той спокойно, но настоятелно и протегна широката си длан към нея, за да я спре. — Не съм нито пияница, нито досадник. Можеш да бъдеш уверена, че си в сигурни ръце.

Разярена, тя погледна ръката, която я задържаше.

— Веднага ме пусни!

Като присви очи и снижи гласа си, той повтори думите, които беше чула преди малко:

— К'во става? Не съм достатъчно добър за теб ли?

Тръпки я побиха при тази имитация и тя не отвърна нищо. Като гледаше втренчено мъжа, Роури се запита дали всъщност не беше се спасила от тигана само за да попадне в огъня. Непознатият пред нея бе далеч от онази отбрана и любезна компания, с която тя беше привикнала. Както бе забелязала от самото начало, той беше висок и слаб, широките рамене под разкопчаното му яке се стесняваха в кръста и бедрата и главно мускули изпълваха протритите дънки, които бяха прибрани в износени кожени боти до коляното. Косата му беше права, гъста и тъмна — или направо черна, — е блясък, който се забелязваше дори при слабото осветление в кръчмата. Прилично подрязаната брада придаваше на лицето му вид на авантюрист, което, както тя предположи, иначе би изглеждало доста сурово. Той беше олицетворение на тъмнокосия и мистериозен жител на пограничните райони. Дълбокият му кехлибарен поглед привличаше вниманието, както и червената вълнена шапка, натъпкана в задния джоб, която беше единственото светло петно в иначе тъмното му облекло.

— Този вторачен поглед израз на раздражение или възхищение е? — попита я със закачка в очите.

Ако трябваше да каже истината, беше по-скоро второто, въпреки че беше още рано да се каже.

— Недей да се ласкаеш — отвърна тя натъртено, — просто се питах кой е за предпочитане: ти или онзи тип, когото току-що изхвърли.

Той очевидно хареса шегата ѝ и в очите му заиграха пламъчета.

— Търпение, търпение. Много скоро ще разбереш това.

Той погледна бързо нагоре, когато пристигна виното, придружено от угодническият поглед на сервитьорката, чиято ръка съвсем преднамерено се опря в рамото му, докато поставяше чашите на масата.

— Това ли е всичко засега? — измърка тя неприлично в ухото му.

Роури не можа да изтърпи това интимничене.

— Господи! Всички тук ли са така безсрамни? — каза сърдито тя, а човекът до нея отпрати набързо „нарушителката“ към друга маса само с едно кимване.

— Не бива да говорите така, млада госпожице. — Той я погледна отново, като този път я огледа от горе до долу и дори се наведе настрана, за да види онова, което беше скрито зад масата. — Хубави дрехи си облякла — каза провлачено мъжът, като долови руменината, неволно избила по бузите ѝ.

— Че какво им е лошото? — попита тя с нараснало недоволство.

Беше ѝ коствало доста усилия да напазарува за това пътуване, като бе подбрала дрехи, които да бъдат едновременно стилни и — както си беше въобразила наивно — подходящи. Джинсите ѝ бяха тесни и избродирани с ламе, което с топлия си цвят беше характерно за кънтри стила. Носеше още памучна риза с остро деколте, а върху нея дънково яке „Айзенхауер“, също украсено с ламе и в пълно съответствие с отгънците на червеникавата ѝ коса, която нежно падаше по раменете ѝ. Всъщност харесваше дрехите, които беше облякла много рано тази сутрин. Нямахте и половин ден оттогава, а ѝ се струваше, че бяха изминали години, откакто беше напуснала дома си в Сиатъл и се беше качила на самолет за Ванкувър, а после на друг за Уайтхорс.

— Тези дрехи може и да са подходящи за там, откъдето идваш, но сред тези хора — той посочи към скромно облечената групичка в кръчмата — те страшно се набиват на очи. — Той я погледна замислено, като потриваше бавно с палец мъха, очертаващ горната му устна. — Може би пък точно това си искала?

По някакъв начин този мъж успяваше да я вбеси с всяко свое изречение, като проваляше желанието ѝ да запази хладнокръвие и спокойствие. Сега тя заговори през зъби, като се опитваше да не повишава тон, за да избегне друга публична изява на неумението си да се справя с екземпляри от силния пол.

— Какво съм искала, не е твоя работа! Наистина смятам, че си толкова досаден, колкото и онзи алкохолик. Не пожелах да пия нищо с него и не вярвам, че ще пия нещо с теб. — Посегна към чантичката си, когато силната му ръка отново я спря.

— Ти каза на твоя... хм... почитател, че чакаш някого. — Лицето му сега беше напълно сериозно, а погледът му я замая. — Ако това е така, ще остана, докато той дойде. В противен случай позволи ми да те заведа някъде другаде. Тези мъже съвсем не са светци.

Погледът ѝ проследи неговия към изпълнените с копнеж очи на мъжете около тях и уплашено се върна на него.

— И ти ли? — попита ядосано тя, усетила болезнено здравите му пръсти, които се бяха впили в ръката ѝ през якето и памучната блуза.

— Не, поне не съм толкова зажаднял за това, колкото вероятно са те.

Намекът му беше явен и въпреки че говореше напълно сериозно и без ни най-малка ирония, Роури се засегна от думите му.

— Кой, по дяволите, си ти... Плейбойт на Запада ли? — Веднага щом изрече това, тя се запита дали не беше отишла прекалено далеч и не след дълго разбра, че наистина е така.

Ръката му се спусна от рамото ѝ и хвана пръстите ѝ, а тъмната му глава се доближи до нея:

— Вземай чантата си и тръгвай с мен! Недей да правиш сцени, иначе всеки един от тези мъже с удоволствие би ти се „притекъл на помощ“. Ще те заведа на някое по-сигурно място. Сега ставай!

Гласът му прозвуча заповеднически, но не беше застрашителен. Роури се подчини, тъй като никога досега не ѝ се бяха противопоставяли по подобен начин.

Първият ѝ шок дойде, когато силната ръка я вдигна на крака, а човекът до нея се изправи в цял ръст. Ако вече не беше ѝ вдъхнал достатъчно страхопочитание, той със сигурност го направи сега, понеже Роури се почувства като джудже пред този, който беше поел грижата за нея. Сигурно беше поне два метра висок. Никога преди не се бе чувствала по-нищожна, беше много по-ниска от него, въпреки токовете на обувките си.

Непознатият хвърли няколко монети на масата, за да плати почти недокоснатото вино, и после също така бързо намигна на келнерката не толкова заради самата нея, колкото заради Роури, която умело изведе през лабиринта от маси и после през вратата на кръчмата.

Роури не можеше да си обясни защо така покорно се оставяше на този човек да я води. Тя подозираше, че това, което той беше казал за посетителите в кръчмата, вероятно е вярно. И колкото и унижена да се чувстваше от заповедническия му тон, с облекчение остави тягостната атмосфера на бара зад себе си и излезе на ослепителната дневна светлина. След като тръгнаха по тротоара, той отпусна ръката ѝ. Роури разбра, че е свободна да си ходи, но въпреки това нещо я задържаше.

— Какво търсеше там вътре? — Той повтори въпроса си, който бе останал без отговор, докато вървяха по улицата.

— Пиех си кафето.

— Кафе? В бара? — попита мъжът с недоумение. Едва когато спря и се обърна към него, тя забеляза иронията, която отново проблясваше в очите му.

— Да. Кафе. В кръчмата. Поне служителят в хотела я определи като такава.

Тя беше измъкнала възмутено ръката си от неговата и отново тръгна напред. Не ѝ бе необходимо да поглежда встрани, за да усети лекотата, с която той я настигна.

— Видя ли вече реката? — тактично промени темата той и след като тя поклати отрицателно глава, отново я хвана под лакътя и внимателно я поведе към кея. — Това беше хубаво местенце по време на златната треска. Много бъдещи златотърсачи тръгнаха от Уайтхорс по реката, някои от тях не успяха да изминат дори и шест мили нагоре по каньона.

— Изглежда, познаваш града доста добре — осмели се да отбележи Роури. Не си миньор. — Тя го погледна в очите в очакване на

потвърждение.

— Как позна? — попита той развеселен.

— По ръцете ти, прекалено нежни са. Нямах никакви мазоли.

Беше забелязала това веднага, както и тъмните косми по ръката му, които се подаваха изпод ръкава на ризата, навит върху маншета на вълненото му яке. Разбира се, тя не спомена за това, то нямаше нищо общо с миньорството.

— Много си наблюдателна — каза той, като повдигна вежди, сякаш четеше мислите ѝ. — Какво друго?

— Как какво друго? — престори се, че не е разбрала Роури.

— Какви други блестящи заключения си направи за мен?

Тя го погледна самоуверено в очите.

— Че си достатъчно арогантен да си въобразиш, че ще бъда, както сам се изрази, „запленена“ от теб. — После, за свое голямо разочарование, съвсем се издаде, като попита: — С какво се занимаваш?

Придружителят ѝ избухна в неконтролируем смях, а тя се упрекна мислено за невъздържаността си. Но беше стигнала вече твърде далеч, за да се откаже.

— Добре де, какво правиш тук? А... — продължи тя, разсъждавайки на глас — ... сигурно дори не живееш тук, нали?

При тези думи той се засмя отново:

— Значи и това забеляза. Не, наистина не живея тук. На почивка съм.

— Как тогава знаеш толкова много за този край? — настоятелно продължи Роури.

— Бил съм тук и преди. Освен това чета. Ти не четеш ли?

Намекът му беше лек, но директен. Докато го гледаше как говори, тя за пръв път забеляза някак строгите устни, които по-скоро изпъкваха над брадата му, вместо да останат скрити в нея.

Като се опасяваше, че той подозира истината, момичето отвърна остро:

— Разбира се, че чета!

Всъщност тя никога не беше чела каквото и да било по причина да научи нещо, защото винаги бе имало някой, както той сега, който да ѝ казва всичко, което е необходимо. Истината бе, че Роури беше свикнала да я гледят през целия ѝ живот. Четенето беше просто

необходимост за образованието, нещо, което човек прави само за да завърши учебната година или да получи дадена оценка. Поне такава беше схващането ѝ, преди да срещне Чарлз Дуайър и да открие, че човек може да прекара цяла вечер сам, без да се чувства самотен, изцяло завладян от книгите.

Чак сега ѝ хрумна, че би могла — и би трябвало — да направи някои проучвания, преди да тръгне. Фактът, че не го бе направила, беше безспорно доказателство, че имаше още много да учи. Тя разполагаше с десет дни да се подготви за пътуването и въпреки това по навик беше мислила повече за дрехи, отколкото за полезната информация. Точно затова се почувства гузна, когато осъзна, че се намира в един град, за който съвсем нищо не знае, освен че брат ѝ скоро ще дойде да я вземе. Но, самообвиняваше се тя мислено, нали точно това искаше да избегне? Искаше да действа сама, да се оправя сама, да се държи като възрастен човек, а не като разглезено дете, защитено от ударите на живота.

— Не е ли величествено?

Гласът му, тих и нежен, проникна в мислите ѝ и блуждаещото ѝ съзнание се върна към водите на Юкон, които се плискаха точно пред тях. Тя възкликна, удивена от неподправената сила на природата. Като следваше с бучене пътя си на северозапад, водата, подобно на хамелеон, преливаше от грахово зелено до морскосиньо, оградена от стръмните пясъчници, които се издигаха отвесно от брега. А сивите скали бяха изпъстрени по върховете със зеления цвят на боровете и смърчовите.

— Да — тихо промълви Роури, като продължи да се любува на гледката още известно време. Имаше огромна разлика между това място и лукса на Акапулко, изтънчеността на Ривиерата и разкоша на Карибските острови, където беше пътувала безброй пъти. Брат ѝ се беше отказал от примамливи и красиви места заради тази скалиста земя и в момента тя почти разбра защо.

Тази земя изискваше от хората, които я населяваха. Роури виждаше това в яростта на разбунтуваните води. Другите места, които беше посетила, даваха с охота, безусловно и без ограничения. Тя усети, че тази земя беше различна. Ако трябваше да последва брат си навътре в тази дива пустош — а беше категорично решена да го направи, — знаеше, че цялата ѝ смелост щеше да бъде поставена на

голямо изпитание, преди да се върне отново на това място. Тя потрепери, като се замисли дали в действителност притежава онази сила, от която така отчаяно се нуждаеше.

— Студено ли ти е? — прекъсна той мислите ѝ отново; този висок непознат, който всъщност я беше повел на тази обиколка.

— Не — отговори Роури, като бързо се съвзе от изненадата при неговото появяване точно до нея. — Просто си мислех.

Той се загледа в правилните ѝ черти за момент, като успя да долови в потръпването на устните ѝ последния признак на уязвимост, преди самоуверената маска отново да покрие лицето ѝ. След това извърна глава от реката.

— Хайде. Да се връщаме.

Когато се обърна, той неочаквано я прегърна през раменете. Само преди час тя високомерно би отхвърлила това като жест на някакъв нахалник, който се опитва да я сваля. Сега обаче, за свое учудване, не възрази, също както и преди малко, когато я бе хванал под ръка. По някакъв начин, изправена пред близкото бъдеще, което я плашеше, тя се нуждаеше от тази силна ръка, която да я подкрепя и напътства, пък било то и само до хотела.

— Не ми каза името си — укори я нежно той, когато влязоха в странноприемницата, където беше отседнала.

Тъй като този мъж не ѝ беше нито неприятен, нито безразличен, тя реши, че няма причина да крие самоличността си от него.

— Роури. Роури Матюз.

— Роури Матюз? Що за име е това? — възкликна той с недоумение.

Тя се обърна бавно и го погледна с отворена от учудване уста. Какво би могла да каже? Това беше истинското ѝ име. Името, което ѝ беше дадено. Беше взела моминското име на майка си при развода на родителите си, но въпреки всичко то бе законното ѝ име.

— Роури Матюз — повтори той, с което я вбеси още повече. — Роури Матюз... трябва да си някоя изгряваща кинозвезда. — Мъжът я изгледа от главата до петите и добави: — Прекалено си ниска за манекен.

Това вече бе прекалено.

— По някаква случайност Роури Матюз е истинското ми име, и то от много години.

Това беше отново старата Роури, с яростта си на обидена принцеса. Като извади бързо ключа от чантичката си, тя тръгна по стълбите към стаята си на втория етаж. После внезапно се спря и се обърна към мъжа, който я гледаше отвисоко, макар да бе застанал две стъпала по-долу.

— Надявам се, че прекара добре следобеда — отсече саркастично тя, след което се завъртя на пети и продължи нагоре по стълбите, като се стараеше да гледа само напред. След това закрочи гневно по коридора, застлан с износено червеникавокафяво килимче, което напълно съответстваше на изтърканите тапети по стените. Ключът ѝ едва бе докоснал ключалката, когато две ръце опряха стената от двете ѝ страни. Тя се обърна и се озова в плен на човека, от когото си мислеше, че се е измъкнала много елегантно.

— Какво искаш? — попита Роури ядно, като повдигна глава, за да може да го погледне в очите.

— Не ми благодари както трябва — пошегува се той, но усмивката му не можа да прикрие напрегнатия кехлибарен поглед.

— За какво да ти благодаря? — изсъска тя, като омразата в гласа ѝ по странен начин се смеси с омекването на коленете и ускоряването на пулса ѝ.

— За това, че те спасих в кръчмата... и ти показах града.

Роури почувства приятното докосване на дъха му и отчаяно се зачуди как ще устои на привличането му.

— Ти се питаше кой е за предпочитане... онзи пиян миньор или аз.

Той не ѝ остави време за чудене и допря устните си, едновременно нежни и решителни, властни и предразполагащи, до нейните. Въпреки че разумът ѝ диктуваше да се противопостави на този нахален непознат, тя не можеше да се помръдне. Единствено устните им се докосваха и нейните послушно отвърщаха на завладяващата му страст. Тя почувства учудващо нежното и омайващо потриване на брадата му по лицето си, както и неговия земен мъжки мирис, който бавно, но сигурно обсебваше сетивата ѝ. Нежността му я привличаше по свой начин, като постепенно устните ѝ започнаха да отвърщат на неговите, инстинктивно търсещи все повече и повече. Това беше едно съвсем ново преживяване за нея — да усеща, да чувства, да дава единствено заради красотата на момента.

— Роури! Какво, по дяволите, става тук? — Гневен глас прекъсна мига и една фигура се появи, на прага на вратата, която се беше отворила отвътре, без нито един от двамата да забележи.

Роури веднага разпозна гласа и това я изтръгна от унеса ѝ, като я накара да се обърне и да срещне разяреното лице на брат си.

— Даниел! Не знаех, че си тук! — възкликна тя задъхано, а коленете ѝ се разтрепериха, но този път причината беше съвсем различна.

— Това е очевидно — сопна се брат ѝ. — Тъкмо се чудех кога ще си направиш труда да се отбиеш тук, празноглавка такава! Кой, по дяволите, е този? — извика побеснял и я сграбчи собственически за ръката, като изгледа мъжа, с когото сестра му се беше целувала страстно.

Непознатият, от своя страна, се беше изправил и старателно разглеждаше двамата с усмивка. След това, стигнал до някакво заключение, сведе глава, целуна я нежно по бузата и после бързо докосна с пръст устните ѝ.

— Благодаря ти! — Тембърът му беше нежен и мек. После той се обърна и изчезна, преди някой от двамата да успее да реагира на смелата му постъпка.

Пръв се съвзе Даниел, който я завлече в стаята и затръшна вратата след себе си.

— Добре, сестричке, искам да ми разкажеш какво всъщност става тук — започна ядно той, докато тя несъзнателно отиде до прозореца, тъкмо навреме, за да види как една висока фигура изчезва надолу по улицата.

— Роури! На теб говоря! Какво правиш тук?

Като събра бавно мислите си, тя обърна лице към брат си, чиито обикновено нежни черти сега бяха изкривени от напрежение. Тя винаги го беше обожавала, особено след смъртта на майка им преди шест години, когато той, с дванадесет години по-голям от нея, я беше взел под своя закрила и ѝ беше станал едновременно майка, баща, брат и приятел. Сега Дан стоеше пред нея, среден на ръст и килограми, с червеникаво кестенява коса почти като нейната, облечен в грубата униформа на репортер от мястото на събитието, изпълняващ задача в канадските планини, и очакваше обяснение за нейното внезапно появяване.

— Роури! — Гласът му разкри нарастващото нетърпение и той сложи ръка на кръста си в любимата си поза. — Чакам...

— Трябваше да направя нещо, Дан — започна тя. — Уморена и объркана съм и... Идвам с теб.

— Какво?! Имам задача, Роури. Знаеш — продължи гневно той, — че там няма място за теб.

— Е хайде, Дан! Все ще ми намериш нещо за вършене. Няма да ти се пречкам — замоли се тя, като се доближи до него.

— Роури, нямаш никаква представа с какво се занимавам. И дума да не става — разтърси глава той в подкрепа на думите си. — Съжалявам, миличка.

Говореше с тона на възрастен, който знае кое е най-доброто за нея. По-рано това беше достатъчно да я накара да замълчи. Обаче точно сега ефектът беше обратен.

Роури реагира с раздражение на отказа, от който всъщност се беше бояла. Тропна с крак и извика:

— Изобщо не съжаляваш. И не ми говори с такова пренебрежение. Страшно тесногърд си. Ти си един проклет фанатик. Въобразяваш си, че не мога да се справя с трудния ти характер. Какво им е толкова страшно на планините? Убедена съм, че ще се справя. В отлична форма съм. — Тя се поизпъчи, за да подсили думите си.

Брат ѝ я погледна развеселено:

— В отлична форма, как не. За да преплуваш басейна десет пъти, да останеш на дансинга или на тенис корта до сутринта. Права си, Роури, в отлична форма си. Но не и за тази работа.

— Не виждам разликата — засмя се тя.

— Разбира се, че не я виждаш — съгласи се той и сложи ръце на раменете ѝ. — Роури, досега си живяла много, много хубав живот. Майка ни го искаше, а също и аз, пък и ти винаги си била щастлива така. Имаш всичко, което пожелаеш или от което се нуждаеш. Предизвикателството за теб е само игра, а не подозираш опасностите. Тук, горе, обаче, то е борба за оцеляване. Животът в пустошта е труден. Няма прислуга, нито плавни басейни, тенис кортове, красиви магазини или изискани ресторанти, нито пък пухени легла. Има само спални чували на твърдия под или направо на влажната земя, комари и черни мухи, студ, физическо изтощение ден след ден, храна от консерви или никаква...

— Защо правиш това? — прекъсна го тя, опасявайки се, че може и да успее да я разубеди.

Даниел свали ръцете си от раменете ѝ и отиде до прозореца, за да погледне към улицата.

— Предавам се — промърмори той. Тя се усмихна самодоволно, а брат ѝ продължи: — Обичам работата си. Разнообразна и предизвикателна е. Това лято е свързана с изследването на ледниците отвъд реката Рос. Следващата пролет ще бъде нещо друго. — Той обърна глава, за да я погледне умоляващо. Винаги беше искрен с нея и поне на това тя можеше напълно да разчита. — Привлича ме дивата природа, Роури. Светската суматоха вкъщи ме уморява и отегчава повече, отколкото броденето из планините дни наред. Но аз съм мъж, имам достатъчно сили за този начин на живот. На теб ти е необходимо нещо по-леко.

Роури почувства как увереността ѝ се топи пред неговата загриженост, но от друга страна, тя имаше свои интереси.

— Няма ли значение какво искам аз? Дан, не разбираш ли, че и аз искам нещо повече, също като теб? Наистина ме подценяваш, ако си мислиш, че няма да мога да се справя с трудностите. Всъщност — замисли се на глас, като разсеяно прибра една червеникаво руса къдрица зад ухото си — може би всички вие наистина сте ме разгледали толкова много, че няма да мога да се справя.

Момичето сведе поглед към пода, като се опита да овладее гнева, който отново започваше да напират у нея. Когато погледна брат си, в зелените ѝ очи имаше единствено горчивина.

— Днес преживях нещо съвсем ново. Бях в една кръчма, която служителят на рецепцията беше така добър да ми препоръча — започна иронично. — После един мъж се приближи към мен и поиска да седне. Не е необходимо да ти казвам, че му отказах, следвайки принципите си. Само дето него не го беше грижа за моите принципи. Така се вбеси, че за малко да ме изнасили. За щастие имаше и други хора там, въпреки че само един от тях ми се притече на помощ. — Тя замълча, като забеляза яростта, която закипя в погледа на брат ѝ.

— Ти, празноглаво момиченце! — извика той. — Виждаш ли, че не е трябвало да идваш тук! Не можеш да се справиш дори с посетителите в някаква си кръчма!

Тя също кипна:

— Точно това исках да кажа. Никога не ми се е налагало. Всичко е било винаги така лесно, така добре пресметнато. Даниел, искам да се грижа сама за себе си. Не искам да завися от хора, които да се грижат за мен през целия ми живот.

Сърдитата нотка в гласа ѝ, която бе затихнала с думите, изчезна напълно след изпитателния поглед на брат ѝ.

Потънал в размисъл, той я гледаше едновременно загрижено и объркано, докато най-накрая се реши да изкаже гласно мислите си:

— Какво се е случило, Роури? Досега винаги си била доволна, или поне така си мислех. Откъде дойде тази внезапна промяна?

Роури погледна бързо встрани, като си припомни калейдоскопа от объркване, удоволствие, осъзнаване и разбиране. Никога не беше споменавала за Чарлз пред него. Дали щеше да има смелостта да направи това сега? В основата на това преживяване, което се оказа повратната точка в живота ѝ, стоеше един каприз. Без да знае как точно да започне, тя проговори тихо, като гледаше навън през прозореца, за да избегне изпитателния поглед на брат си.

— Не е толкова внезапно. Това беше просто нещо вътре у мен... назряващо през последната година...

— Какво „нещо“? Някакъв проблем ли имаш? Бягаш ли от нещо?
— В гласа на Даниел се долавяше подозрение и раздражителност.

— Не! — възкликна натъртено тя, но после отново снижи гласа си, като осъзна, че с държането си преди малко основателно е събудила подозрението му, както и че Даниел в крайна сметка имаше право да ѝ иска обяснение, ако щеше да ѝ позволи да тръгне с него из планините.
— Срецнах един човек... който ме накара да видя нещата по друг начин.

След като не получи очаквания отговор от брат си, Роури седна на леглото и започна да обяснява.

— Миналата есен направих нещо наистина глупаво. — Тя говореше бързо, нетърпелива да признае деянието си и по този начин да го остави в миналото. — Записах писателски курс в университета... само за да открия, че професорът беше нов, много привлекателен, зрял и поне както изглеждаше, леснодостъпен. Никога не бях излизала с професор и самата мисъл беше... как да кажа, вълнуваща. Така че започнах да го преследвам. — Руменина покри бузите ѝ, като си припомни държането си, което, погледнато сега, беше детинско и

унизително. — Съвсем не си давах сметка какво върша — оправда се тя. — Преструвах се, че имам нужда от помощта му отново и отново. На него явно му харесваше да ми помага, а и моето внимание му доставяше удоволствие. Задаваше ми въпрос след въпрос за самата мен — на много от тях не можех да отговоря, тъй като изискваха дълбочина на мисълта, която до този момент умишлено бях отбягвала. — Един поглед към напрегнатото лице на Даниел я накара да продължи нататък: — Въпросите му бяха нещо съвсем естествено, тъй като писмените работи в курса бяха главно на свободно избрани теми, експериментални, а някои от тях — автобиографични. Тогава — засмя се леко на собствената си наивност — си мислех, че Чарлз проявява към мен личен интерес.

— Покани ли те на среща?

— Не. Е, не съвсем.

Настоятелният въпрос на Даниел показва, че той започва да става нетърпелив.

— Не съвсем? Какво би трябвало да означава това? — Той все още очакваше някакъв безотговорен завършек на цялата история, точно в стила на Роури, и затова не можеше да проумее защо беше цялото това протакане.

Тя се изправи и бавно обиколи стаята, после спря и се облегна на вратата, като срещна втренчения поглед на брат си.

— Аз първа го поканих на среща. Той отказа и естествено с това подсили решението ми да се домогна до него. В крайна сметка — усмихна се тя със самосъжаление — никой преди не ми беше отказвал. Когато го попитах втори път, той извъртя въпроса и ме покани у тях на вечеря. — Гласът ѝ затихна при спомена за онзи апартамент, малък и непретенциозен и скъп повече от всичко, което можеше да си представи.

— Продължавай.

Роури се върна бързо към разказа си:

— Тази вечеря, Дан, беше нещо, което никога няма да забравя. Това беше най-интересната, най-стимулиращата и приятна вечер, която някога съм прекарвала... след първоначалния шок, разбира се.

— Шок?!

Лека усмивка се разля по устните ѝ:

— Бяхме само тримата — Чарлз, аз и... Моника.

— Моника? — попита Даниел с недоумение.

Той беше изненадан, и то с основание.

— Жена му.

Този факт отекна в неговото съзнание също както бе реагирала Роури, когато за пръв път бе видяла Моника.

— Жена му? Какво извратено...

Роури го прекъсна с разбираща усмивка:

— Нищо извратено, Даниел. Моника е прекрасно момиче. Тя и Чарлз са много щастливи заедно. Всъщност в известен смисъл впечатлението ми се беше оказало вярно. Чарлз наистина ме харесваше, също както и аз него. Просто като приятел... като някой, когото Моника според него би харесала.

Все още обърканото изражение на Даниел я подтикна да продължи:

— Разбираш ли, те току-що се бяха преместили в Сиатъл от Източното крайбрежие. Моника е само две години по-голяма от мен и все още нямаше много приятели. Ние станяхме много близки.

— Значи не е имало нищо друго между вас?

— Не! — нетърпеливо извика Роури и се засмя тихо. — Мисля, че Чарлз страшно се забавляваше от моето смущение, когато за пръв път ме заведе в техния апартамент. Нямах основание да му се сърдя. Сама бях забъркала тази каша.

Даниел се поколеба за миг, като се опитваше да събере парченцата от мозайката.

— Не съм сигурен, че разбирам, Роури. Каква е връзката между приятелството ти с Чарлз и Моника... и внезапната промяна на разбирането ти за живота?

Без да обръща внимание на сарказма в гласа му, тя обясни:

— Чарлз и Моника са коренно различни от всички хора, които някога съм познавала. Те работят много упорито — той преподава, а тя владее добре испански и се занимава с преводи. Трудно свързват двата края и тепърва опитват някои от онези луксове, които ние приемаме за даденост. И въпреки всичко са по-щастливи, от която и да е двойка. Те се обичат. Всеки от двамата може да се справя сам, но независимо от това изпитват особена нужда един от друг.

Роури се питаше дали Даниел не си мисли за връзката на техните родители — толкова различна от тази, която току-що бе описала, и така

безплодна. Въпреки това тя се почувства много по-уверена, убедена от изражението на брат си, че той я слуша и я разбира.

— Прекарвах много време с тях — както насаме с Моника, така и с двамата заедно. Помагах на Моника да готви и да мие чиниите; да, аз миех чинии. Колкото и да не ти се вярва, Дан, когато тя се разболя и цяла седмица остана на легло, аз се грижех за цялото им домакинство. Моника ми казваше какво да правя, а и Чарлз не е съвсем безпомощен в тия работи. Общо взето обаче аз чистех, готвех, пазарувах и перях. Аз! — Основателна гордост прозвуча в думите ѝ, последвана от безспорна изненада. — И това ми хареса! Чувствах се значима и полезна. Ако не бях видяла изпълнения с болка поглед на Моника при всеки мускулен спазъм, можеше и да се усъмня, че те двамата бяха планирали непредвиденото ми „лечение“. Те ме насърчаваха и бяха търпеливи с мен, а също така и безкрайно благодарни. Открих, че си заслужава да правиш нещо за другите... просто така, за разнообразие! — Роури спря, за да си поеме дъх, а очите ѝ заблестяха отново при спомена за нейните приятели. — Ние проведохме много и задълбочени разговори: Те ме харесват като човек, а не по други причини. Пари, външен вид, социално положение, произход — тези неща не означават нищо за тях. И аз им завиждам за това! Те живеят толкова обикновено и въпреки това са толкова щастливи... — Гласът ѝ затихна, когато разказът ѝ наближи своя край.

Нямаше нужда да описва с много думи тези разговори, по време на които за пръв път в живота си се бе почувствала напълно нищожна. Те никога не я бяха обвинявали за безоблачното ѝ минало. По-скоро контрастът между нейното минало и тяхното, както и разликата в начина им на живот бяха оставили своя отпечатък върху нея.

Мислите ѝ отново бяха прекъснати от гласа на Даниел, който сега беше тих и спокоен.

— Значи искаш да живееш като обикновен човек и да откриеш щастието?

Роури му хвърли объркан поглед, като се опасяваше, че той все още не я приема сериозно.

— Не. Бих искала да направя нещо по-смислено от това, което съм правила досега. — Тя плахо присви устни. — Трябва да признаеш, че интересите ми бяха доста ограничени...

Нейната самооценка беше посрещната само с едно повдигане на веждите, които бързо се отпуснаха в израз на мълчаливо съгласие и навярно леко възхищение. Точно тогава, за изненада на Роури, брат ѝ се изправи и отиде до прозореца с гръб към нея. Гласът му, който най-после наруши тишината, беше отново напрегнат.

— Какво бих могъл да кажа? Одобрявам целите ти, но не одобрявам средствата ти. Трябва ли да преминаваш от едната крайност в другата?

Зелените ѝ очи се изпълниха с невинност:

— Но аз не съм направила нищо подобно. Ти си тук. Имам теб, за да ме напътстваш. Затова и дойдох.

— Тъкмо това си и мислех — каза той с ирония. — Винаги си била наивна, Роури. Нямах ни най-малка представа какво означава да живееш далеч от цивилизацията. Мога да те уверя, че е съвсем различно от апартамента на твоите приятели.

— Тогава ме научи! — отвърна тя, като добави с горчивина: — Ти допринесе за моето разглеждане и сега само ти можеш да ми помогнеш. Ти спомогна да стана напълно зависима, помогни ми сега да се науча да разчитам на себе си. Позволи ми да действам. Позволи ми да бъда твой помощник, да ти помагам в работата. Не виждаш ли — промълви тя умоляващо, — ако ме подкрепиш да започна, след това ще мога да продължа сама. Ще трябва да докажа на себе си, че мога да се справя, преди да се наложи да го доказвам на другите. Ако не мога да помоля теб за помощ, кой друг тогава бих могла?

Като въздъхна отчаяно, Даниел я погледна накриво:

— Би могла да помолиш мнозина от достойните младежи, които ще се избият да ти помагат — пошегува се той сухо. — И между другото, кой беше онзи тип във в коридора? Каква беше цялата тази история?

Темата на разговора изведнъж се смени. Когато мислите на Роури се върнаха към високия непознат, тя почувства как топлина нахлува в устните ѝ, които така чувствено бяха докоснати от неговите. Като се молеше брат ѝ да не забележи изчервяването, тя обясни:

— Това беше човекът, който ми се притече на помощ в бара.

— Притекъл ти се на помощ? За какво? За да може сам да се възползва от теб ли? — отрязва я той ядосано. — Хубава целувка беше това, няма що!

Роури разбра, че червенината по бузите ще я издаде, но въпреки това се опита да покаже безразличие:

— Беше само някаква си целувка.

Тя бързо обърна гръб, като се престори на обидена от неговия намек, и си припомни онова, което беше... само една целувка. Въпреки привидната простота, това беше най-объркващата целувка, която някога бе получавала. Всъщност получавала не беше точната дума. В крайна сметка, ако трябваше да се каже цялата истина, тя също беше участвала.

— Как му е името?

Въпросът на брат ѝ беше съвсем логичен, но сърцето на Роури почти спря, преди да прескочи два пъти. Тишината бе тягостна.

— Роури, кой беше? — повтори той с нарастващо нетърпение.

— Не знам — едва доловимо промълви тя, но все пак достатъчно високо, за да го шокира. Всъщност, изглежда, Роури беше по-шокирана от това си откритие.

Даниел я погледна недоумяващо:

— Как така не знаеш? Стоиш си в коридора на хотела и се целуваш с някакъв тип, без дори да знаеш името му?

Роури обърна лице към него.

— Не — повтори тя, този път ясно и силно, — не знам името му.

Даниел едва ли подозираше, че ядът ѝ беше насочен не толкова към него, колкото към високия непознат и към нея самата заради това, че беше пренебрегнала тази малка подробност.

— Точно затова, млада госпожице — заключи той с увереността си на журналист, — ти ще се прибереш вкъщи още с първия самолет утре сутринта.

Роури разбра инстинктивно, че за момента брат ѝ няма да търпи никакво противоречие. От собствен опит знаеше много добре, че той не обича да се оспорва последната му дума. Тя нямаше намерение да се прибира, с който и да е самолет, но може би по-късно щеше да ѝ се удаде по-добра възможност да поговорят. Вместо това се загледа в Даниел, който обличаше якето си.

— Къде отиваш?

Нещо повече от нетърпение се четеше в погледа му, когато той се обърна, за да ѝ отговори.

— Може и да не ти се вярва, Аурора Матюз, но научих, че си дошла, едва след като пристигнах в Уайтхорс. Дойдох за провизии, които сега трябва да взема, и така или иначе, щях да прекарам нощта тук. Така че, както виждаш, днес е щастливият ти ден — добави закачливо той. — Щях да се ядосам десет пъти повече, ако трябваше да сляза специално от базата само за да те върна обратно вкъщи.

Роури прехапа устни, за да спре думите, които напираха у нея. Разбира се, пак неговата ярост! Но тя щеше да се научи да живее с тази негова ярост, ако това беше единственият начин да се измъкне от пашкула, в който той я беше обвинил през последните двадесет и една години! Щеше да отиде до ледниците, независимо дали това би харесало на брат й, или не. Веднъж завинаги щеше да разбере какво беше онова нещо „повече“ в неговия живот, от което тя така се нуждаеше.

Все пак Даниел бе до голяма степен прав. Тя винаги беше получавала това, което искаше. Бе посещавала най-добрите училища, беше пътувала много и беше подготвена за най-отбраното светско общество по Западното крайбрежие. Освен това винаги се бе срещала само с „подходящи“ хора, бе посещавала „подходящи“ места и бе вършила само „подходящи“ неща. Именно срещата с Чарлз и Моника, която беше оказала учудващо влияние върху нея, я бе накарала да се запита накъде точно се е запътила.

След като беше завършила хуманитарни науки в университета, тя притежаваше научна степен, но нямаше нито перспектива, нито намерение да прави кариера. Имаше добър произход като дъщеря на покойния велик Г. Артър Търнър и първата му съпруга, прекрасната Виктория Матюз, както и едно нарастващо презрение към всичко, което следваше от това. Тя изглеждаше добре — симпатична, със светли очи, червеникава коса и здрав вид, а фигурата й позволяваше винаги да се облича по последна мода. Да, наистина изглеждаше добре, но каква бе ползата й от това, когато красотата й привличаше само една върволица от скучни ухажори, мъже, които бяха влюбени повече в богатството и положението на семейството й, отколкото в личните й качества, ако наистина притежаваше такива.

Когато беше започнала налудничавата си игра с Чарлз Дуайър, тя беше привлечена най-вече от това, че той се различаваше от всички, които познаваше. Дори след като научи истината за брака му, което

означаваше, че не беше „на разположение“, започна да го харесва и уважава повече. А към чувствата ѝ към него се прибавиха и тези към неговата сърдечна и съвсем земна съпруга, на която Роури сега гледаше като на много близка приятелка.

Реално погледнато, тя знаеше, че независимо от това, дали беше женен или не, мъж като Чарлз никога не би я приел сериозно като съпруга. Тя не можеше да му предложи почти нищо! Именно от тази мисъл я болеше най-много. Може би с това беше свързан и нейният бунт. Трябваше да открие онова, което се криеше вътре в нея, трябваше да разбере къде щеше да я отведе то и какво беше истинското ѝ призвание. Само тогава би могла да даде някаква насока на живота си. Само тогава тя би имала какво да предложи на избрания мъж.

Когато брат ѝ се върна в стаята, настроението му беше още по-лошо. Тя гледаше от леглото как съблече якето си и го хвърли до нея, а след това започна да крачи из стаята.

— Добре, какво съм направила сега? — въздъхна Роури примирено, като очакваше новия изблик на гняв.

— Дявол да го вземе! — изруга Даниел побеснял. — Ако не е едно, друго ще е. Първо ти се появяваш тук — измери я той със заплашителен поглед, — сега пък това забавяне.

— Какво забавяне?

— Хората от планините са доста добри в предаването на съобщения. — Той я изгледа пронизващо, намеквайки за собствената ѝ постъпка.

— И така, какъв е проблемът?

— Няма проблем... човекът ще пристигне. Но докато това стане, аз трябва да вися тук. — Даниел прокара недотам чистата си ръка през косата си в знак на объркване. — Току-що натоварих джипа и щях да тръгна веднага след като заминеш. Сега ще трябва да чакам поне още няколко дни.

— От какви продукти имаш нужда? — попита Роури, осенена от една идея.

— Няколко фотографски ленти и други материали за Тони. Малко консерви, хранителни продукти... и планинска екипировка. Все трайни неща, само дето са ни необходими за вчера!

Тя беше изцяло погълната от обясненията му й изведнъж каза:

— Нека аз ви докарам всичко това, Дан. Бих могла да помогна! Толкова ли е трудно?

— Роури, Роури, Роури! — заклати глава той, сякаш се караше на някое непослушно дете. — Нямах никаква представа какви са пътищата дотам. Покрити са само с чакъл, осеяни с дупки, неравни, монотонни. В най-добрия случай разстоянието може да се вземе за пет часа, а в най-лошия за петнадесет. При добри условия може да се кара най-много с петдесет мили в час...

Тя го прекъсна развълнувано:

— Мога да го направя, Дан! Мога да се справя с джипа. Недей да забравяш, че малката вносна кола, която карах в Сиатъл, също има скоростен лост и съединител! Мога да ти помогна. Няма ли това да разреши проблема ти? Когато човекът пристигне, мога да наема кола и да го докарам горе. Нали и без това той трябва да има с какво да се върне.

Даниел се усмихна с умиление. За миг тя си помисли, че беше спечелила.

— Миличко, не разбираш ли, че всичко може да се случи по пътя. Какво ще правиш, ако колата се повреди? Представям си как сменяш гума! — подразни я той. — И какво ще правиш, ако все пак стигнеш до нас? Там има петима мъже, без да броим мен и нашия спонсор. Никой от тях няма нито времето, нито ще има желанието да ти прислужва.

— И не е длъжен да го прави — отсече ядно тя. — Мога да бъда полезна. Мога да се грижа за себе си. Даниел, ще го направя! — опита за последен път Роури.

— Не!

Дори да беше напълно глуха, тя щеше да почувства категоричността на отговора. След това той продължи малко по-тихо:

— Хайде да отидем да хапнем нещо за вечеря. Може дори и кино да има в този град. След това можеш да се напиш добре. Утре рано ще тръгнем към летището.

На другата сутрин Даниел се събуди наистина много рано. Като се облече добре, за да се предпази от сутрешния студ, той излезе от

стаята си, прекоси коридора до стаята на сестра си и почука на вратата, за да я събуди.

— Роури, аз съм. Събуди се.

Никакъв отговор. Почука отново, този път по-силно, но отново му отговори същата мъртвешка тишина.

— Роури?

Като натисна дръжката, той с изненада откри, че тя не беше заключила вратата, както ѝ беше заръчал предната вечер. Влезе нетърпеливо в стаята, готов да сгълчи сестра си за нейната небрежност. Веднага след това обаче установи, че предполагаемата публика липсва.

— Роури! — извика той към банята, като отвори вратата. Когато после се обърна към разхвърляното легло, забеляза бележка върху възглавницата. С гневна въздишка той започна да чете:

„Скъпи Дан,

Моля те, не ми се сърди. Взимам джипа и тръгвам към базата. Твоята карта изглежда ясна, така че се съмнявам да срещна някакви трудности. Сега можеш да се поотпуснеш за няколко дни, докато твоят човек пристигне. Бъди сигурен, че провизиите ще бъдат доставени навреме. Толкова се радвам, че ще мога да свърша нещо полезно! С цялата си любов.

Роури.

П.п. Няма да казвам, че си ми брат. Така че, ако все още си недоволен, когато пристигнеш в базата, можеш спокойно да ме провъзгласиш за една безполезна празноглавка! Ще се видим скоро!“

Бавно и уморено, Даниел сгъна писмото, пъкна го в джоба си и прокара пръсти през разрошената си от съня коса.

— По дяволите! — изруга той тихо, като се прибра в стаята си и затръшна вратата след себе си. Тогава му хрумна забавната идея, че тя може би наистина се е променила — предишната Роури никога не би могла да се събуди преди изгрев-слънце!

ВТОРА ГЛАВА

Това съвсем не беше лесното пътуване, което Роури бе очаквала, когато стана призори. Беше спала не повече от два-три часа от притеснение, че Даниел ще се събуди рано и ще провали плановите ѝ. Беше събрала набързо нещата, които бе разопаковала, само няколко часа по-рано, и се бе отправила към джипа, паркиран зад хотела в малкия и учудващо пълен паркинг. За щастие служителят беше доверчив човек, даде ѝ ключовете, които се оставяха на рецепцията, в случай че се наложи някоя кола да бъде преместена през нощта, за да премине друга. С картата до себе си, която бе забелязала на задната седалка предната вечер, тя потегли. Спря предвидливо на една бензиностанция, за да зареди колата, както и в едно заведение за бърза закуска, за да направи същото за себе си.

Шофирането на джипа се оказа единственото безпечно опасение от многото, които я бяха тормозили по време на безсънните часове на нощта. За щастие, както беше казала на брат си, нямаше проблеми със съединителя и скоростния лост благодарение на собствената си спортна кола. След известно наместване и приспособяване към тази по-широка и по-неудобна кола тя продължи напред. С това свършваха добрите новини.

Разбира се, не беше очаквала магистрала с четири платна като онези, с които беше свикнала, особено след предупреждението на Даниел. Но тя не беше подготвена за непрестанното друсане, което съпровождаше пътуването по чакълестия път. Не беше в нейния стил, но и прилоша, въпреки че през първия час от това ужасно мъчение непрекъснато се въртеше на мястото си, като се опитваше да се настани удобно зад волана. Шофирането се оказа по-лесно, когато намали до една по-умерена скорост от четиридесет мили в час, макар да знаеше, че така удължава времетраенето на пътуването си.

И за добро, и за лошо, други коли се срещаха рядко. От една страна, тя се притесняваше да не остане сама на сред път, в случай че джипът се повреди. От друга обаче, изпитваше ужас от каменния

порой, който бомбардираше предното стъкло всеки път, когато се разминеше с някое превозно средство, така че въздъхваше с облекчение при всяка нова пуста отсечка от пътя.

Пейзажът наоколо, в който се редуваха ту планини, ту плата, постепенно я поглъщаше в своята необятност. През по-голямата си част пътят се виеше по протежението на реката и на места правеше големи завои, преди шосето да поеме отново на североизток.

След час и половина шофиране Роури малко се поотпусна при мисълта, че беше изминала достатъчно километри, за да се страхува от внезапната поява на брат си. Като отби колата встрани от пътя, тя спря и излезе от нея. Искаше да отпусне мускулите си и да даде заслужена почивка на гърба си, който вече порядъчно я болеше.

Застана на тераса, надвесена над реката. Неподправената красота наоколо я завладя и вдъхна у нея страхопочитание към силата на дивата природа. Реката бучеше непрестанно под отвесните гранитни скали, които се извисяваха право нагоре. Високото плато бе застелено от трепетлика и смърч, от блестящи брези и множество диви цветя. На една отдалечена издатина се виждаше изоставена колиба, вероятно принадлежала някога на ловец или самотен миньор. Надолу по реката, на малък пясъчен участък тя забеляза останките на лодка, полюшващи се във водата, необезпокоявани от каквото и да било човешко присъствие.

Роури закопча догоре якето си марка „Айзенхауер“, тъй като вятърът неочаквано се усили и зашумя в клоните на дърветата. След като си пое дълбоко дъх, тя отново седна зад волана, като този път сложи като възглавница на седалката няколко сгънати пуловера. Какъв късмет, че Дорис я беше накарала да си вземе резервни дрехи!

Скъпата Дорис, помисли си Роури с умиление. Тя работеше за семейството, откакто Роури е била бебе, грижеше се за нея и я глезеше заедно с другите. Тя не беше съгласна с намерението ѝ да отиде при брат си, въпреки че нямаше нито желание, нито власт, да я спре. Именно Дорис ѝ беше предложила да си вземе някои по-стари и удобни обувки и тайничко беше пхнала гуменките ѝ на дъното на куфара, независимо от това, че самата Роури смяташе, че новите ѝ каубойски боти са си много удобни. Сега, след като се беше препъвала по чакъла при последното спиране, трябваше да се съгласи с нея. Много вероятно беше, веднъж пристигнала в базата, да се наложи да

пожертва своята суетност заради удобството и разбира се, сигурността си.

Високият непознат също се бе оказал прав — дрехите ѝ бяха не само неподходящи, но и непрактични. Студът може да се окаже проблем, помисли си тя, като засили отоплението на джипа. Слънцето беше погряло Уайтхорс сутринта, но сега през повечето време бе закрито от големи облаци, а докато пътуваше на север, постепенното увеличение на надморската височина смразяваше краката ѝ.

Високият непознат... Не можеше да престане да мисли за него. Къде ли беше сега? Откъде бе дошъл? Накъде отиваше? Кой беше той? Дали само монотонността на пътуването я беше накарала да си спомни за него? Не, каза си Роури, мисълта за него се беше появила сега, както и от време на време през цялата нощ без никаква връзка с монотонността, била тя минала или предстояща. Този мъж беше загадка. Тя не знаеше нищо за него, освен това, че той беше в състояние да я вбеси със своята откровеност, също както я беше запленил с целувката си.

Целувката му наистина притежаваше страшна сила. Роури винаги се бе смятала за една от малкото оцелели от своя вид — старомодна и благоприлична девица, въпреки че това се дължеше не толкова на високи морални стандарти, колкото на чисто физическо отвращение. Тя постоянно излизаше с най-подходящите партньори, всеки от които бе често грубо унижаван от една разярена и нетактична Роури. Всъщност нейната репутация на недостъпна беше започнала да я преследва, защото отблъскваше онези ухажори, които искаха само да се позабавляват, докато в същото време нищо не беше в състояние да обезкуражи онези, които преследваха нейното богатство. Роури не се притесняваше много от този свой имидж, тъй като до този момент никой не я беше заинтересувал. Дори и при Чарлз привличането беше, повече интелектуално и никога физическо. Не, до този момент никой не я беше привличал по този начин.

Високият непознат... Кой беше той? Този въпрос не ѝ даваше покой, докато пътуваше под все по-навъсеното и зловещо небе. Целувката му... едновременно решителна и колеблива, предизвикала у нея неподозирано усещане. Кой беше той?

Мислите ѝ бяха прекъснати от първите едри дъждовни капки по предното стъкло, които вятърът бързо изсуши. Скоро те зачестиха и се

сгъстиха, докато стъклото беше замъглено от рукнали струи и Роури беше принудена да включи чистачките. Не след дълго дъждът се превърна в истински порой. Като намали до скоростта на охлюв върху хлъзгавия чакъл, Роури се опитваше да запази спокойствие и същевременно се стараше да следи пътя, който изведнъж потъна в локви. Фаровете бяха включени през цялото време, както беше указано на пътните знаци, и въпреки това светлината им с нищо не допринасяше за подобряване на видимостта.

Сред множеството объркани емоции, които ситуацията събуждаше у нея, Роури изпитваше силно чувство на самота, съвсем сама, изправена пред безпощадната природа. Е добре, помисли си тя, нали точно това искаше — да излезеш от пашкула? Когато джипът хлътна в една локва и премина през нея, като изхвърляше вода от двете страни, тя осъзна, че тук със сигурност няма на кого да разчита.

Неочаквано Роури попадна във водовъртеж от съмнения. Може би Даниел беше прав... Дали не трябваше да обърне и да се върне в Уайтхорс? Не, беше стигнала вече твърде далеч. Дали наистина беше? Още колко ѝ оставаше до базата? Даниел беше споменал за около пет до петнадесет часа път. Дали не се шегуваше за последното? Сигурно беше изминала една трета от пътя. Не, реши тя, няма да се връщам. Бавно и предпазливо щеше да продължи напред.

Точно тогава нещо черно привлече погледа ѝ. Петното бавно се приближи и придоби форма, докато накрая тя можа да различи мотоциклетист, който ѝ сигнализираше от банкета на пътя. Правило номер две, след напътствието никога да не взима бонбони от непознати, беше: Никога не спирай на стопаджия! Въпреки че тази ситуация беше различна. Първо, доброто държане изискваше на пуст път като този да помогне на изпаднал в беда колега. Второ, истинско облекчение беше да види някого, когото и да било, сред този порой. Трето, определено имаше нещо познато в силуета на този стопаджия — от високите обувки до високата и стройна фигура, уверената поза и късчето червен плат, подаващо се от задния джоб. Първите две причини тя можеше да пренебрегне, но третата не. Имаше нещо общо с непознатия, когото беше срещнала вчера, и ако това наистина беше той...

Спирачките изсвириха върху калния чакъл и тя отби джипа встрани, точно пред човека, и се обърна да изчака, докато той дотича

до вратата, отвори я, хвърли един вързоп на задната седалка и седна на мястото до нея. Вода се стичаше от каската му, която той свали, докато говореше, и едва след като я захвърли до вързопа, погледна към шофьора.

— Благодаря... Е, и това ако не е...

Изненадата от разпознаването беше взаимна. Роури разбра, че това, което беше предчувствала, бе истина. Като се пренебрегнаше фактът, че беше мокър до кости, кехлибарените очи, правият нос и добре оформените устни сред подрязаната черна брада не оставяха никакво съмнение относно самоличността на този мъж.

— Роури Матюз! — възкликна той с лукава усмивка, несъмнено доволен от моментната ѝ загуба на дар слово. — Роури Матюз — повтори той, сякаш нарочно ѝ напомняше за мнението си относно нейното име, — трябва да се срамуваш от себе си!

Зениците ѝ се разшириха и тя се втренчи объркано в него:

— Какво?

— Трябва да се срамуваш от себе си... Да спреш на стопаджия! Първо предизвикваш някакъв нещастник в бара, а сега правиш нещо толкова безотговорно, като...

— Не вярвам на ушите си! — прекъсна го тя. — Намираме се сред ужасен порой, забелязвам познато лице, застанало отстрани на пътя — достатъчно глупаво, за да тръгне с мотор, мога да добавя, — спирам, за да предложа да го откарам, и ти наричаш това безотговорно? — Очите ѝ проблеснаха застрашително. — Добре тогава, слизай! Веднага!

Разярена, тя напразно се опита да избута гранитното рамо до нея, когато внезапно китките ѝ се оказаха здраво стегнати в силните ръце на нейната жертва.

— Успокой се, момиче. Не исках да те обидя. — Това я усмири и той бавно освободи китките ѝ веднага щом усети, че тя спря да се съпротивлява. — Боже, ама ти си докачлива — продължи мъжът, когато Роури сложи ръцете си обратно на волана.

Може би това се дължеше на напрежението от бягството ѝ рано сутринта и последвалия го неприятен обрат във времето; или пък на неговия упрек, който отново намекуваше, че никога няма да може да се оправя без опекун; или пък просто на него и неговото обезпокоително влияние върху нея. Независимо от всичко тя се опита да се успокои.

— Можеше да ми благодариш, че спрях — каза. Думите ѝ бяха някак механични и прозвучаха надменно, в тях нямаше и следа от извинение, което в случая би било по-подходящо.

Вироглавството, изглежда, не беше една от чертите му.

— Благодаря ти. Беше мило — засмя се той и закачливи пламъчета заиграха в меките кехлибарени очи.

Без да се оставя да бъде укротена толкова бързо, Роури отсече язвително:

— Не се дръж снизходително с мен. — После, като се опомни, продължи: — Къде отиваш?

— В планината.

— На мотор?! — Сега упрекът беше отправен от нея.

— И защо не? — попита любезно той.

— От една страна, пътища от чакъл — тя посочи около тях, — а от друга, лошото време.

Мъжът бързо се усмихна:

— А, кой се опита да те уплаши... онзи приятел в хотела?

Роури малко прибърза с отговора:

— Аз не съм на мотор. И никой не се е опитвал да ме изплаши. Той просто... не искаше да отида... — Тя не можа да скрие, нито да пренебрегне гнева, който споменът за думите на Даниел събуди у нея.

— Кавга между влюбени?

Погледът му я прониза и тя чак сега осъзна какво заключение си беше направил той в хотела. Въпреки това импулсивно реши, че няма защо да му разкрива истината.

— Не бих казала — отговори уклончиво, като не направи нищо, за да поправи явното недоразумение. Точно тогава вниманието им беше привлечено от един камион, който идваше насреща. За изненада на Роури той намали и спря точно до джипа. Като спусна малко стъклото, тя едва успя да долови думите на шофьора сред грохота на бурята:

— Добре ли сте?

В отговор тя се усмихна и кимна, а камионът продължи по пътя си. Като вдигна стъклото, за да попречи на дъжда да нахлуе в колата, Роури осъзна, че отново беше сама с този неустойчив непознат, от чието милосърдие беше зависима в момента. Първото нещо, което

инстинктивно направи, беше да попълни пропуска, който не ѝ даваше мира от вчера.

— Как се казваш? — попита свенливо тя и плахият ѝ тон учуди дори самата нея.

Той се усмихна широко, при което белите му зъби заблестяха, а дъждовните капки все още проблясваха по брадата му.

— Чудех се кога ще попиташ. Ерик Кларксън, на вашите услуги. Всъщност май е обратното, а? — Той се усмихна отново и Роури се удиви от чувството му за хумор в момент, когато обстоятелствата не бяха много окуражаващи.

Забавно, помисли си тя. Как само му беше позволила да вземе надмощие!

— Накъде си тръгнала? — попита той.

— През реката Рос — отговори му, като нарочно не се доизясни, въпреки че трудно можеше да каже нещо по-конкретно.

Всъщност мъжът не ѝ се струваше опасен, с изключение на физическото му превъзходство над нея. Тя беше обърквана от факта, че в негово присъствие се държеше по-различно, отколкото с останалите. В негово присъствие цялото раздражение, безразличие, предвзетост и високомерие бяха изкуствени. Тя разбра, че го харесва, въпреки че съвсем не знаеше защо.

— Не смяташ ли, че в такъв случай трябва да тръгваме? — прекъсна мислите ѝ той. — Искам да кажа, нямаш нищо против да пътувам с теб, нали? — Отново я дразнеше, тъй като прекрасно знаеше отговора на този въпрос.

В действителност единственият отговор беше шумът от запаления двигател, който заглъхна, щом тя включи на скорост и потеглиха. Дъждът продължаваше да бушува и сега, докато Роури караше напред бавно, а чистачките, включени на най-бързи обороти, едва успяваха да изчистят стъклата, напрежението си каза думата. Стихиите следваха една след друга; тази корава земя, която постоянно поставяше изпитания пред човешкия род, сега сама беше поставена на изпитание от една още по-голяма сила.

— Да карам ли аз? — предложи тихо той, като посочи изпъкналите кокалчета на ръцете ѝ, които така здраво бяха стиснали волана, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Гласът издаде напрежението ѝ:

— Не. Мога да се справя.

Тя вече беше свикнала с друсането, импровизираната възглавница беше помогнала. Дори беше започнала да различава отделни фигури през зацапаното стъкло. Различаваше предимно цветовете — пепелявосивото на чакъла, което контрастираше с пепеляво зеленото на дърветата. Тя се съсредоточи изцяло върху заниманието си, без да обръща внимание на мускулите на краката си, които застрашаваха да не издържат натоварването. Шофирането така я беше погълнало, че за разговор и дума не можеше да става. Тя намери време обаче да се самопохвали за това, че добре се справя.

За нещастие беше прибързала. От другия край на пътя нейният най-голям страх се появи под формата на огромен камион, който решително напредваше срещу тях. Роури се подготви за действие, но въпреки това се оказа неподготвена за онова, което последва. Когато камионът профуча край тях, без ни най-малко да намали скорост, една вълна от вода и чакъл, кал и боклуци се удари в предното стъкло на джипа с такава сила, че за момент тя напълно загуби видимост и се уплаши, че може да изтърве контрола върху управлението.

— Добре се справяш. Само дръж волана направо — нареди нейният пътник спокойно и твърдо, след като камионът отмина и потопаът намаля, оставяйки я цялата разтреперана и истински удивена, че беше успяла да избегне едно потенциално произшествие. Тъй като се нуждаеше поне от миг, за да се възстанови, тя отби встрани от пътя и спря, като дишате дълбоко, с глава на волана. По разбираеми причини беше напълно забравила за мъжа до нея, докато гласът му не ѝ напомни за присъствието му.

— Нека да покарам малко — предложи той с тон, който намекуваше повече за голямото напрежение при шофиране по време на буря, отколкото за някаква неспособност от нейна страна да се справи.

Роури вдигна все още бледото си лице към него, видя искрена загриженост в изражението му и кимна, доволна от възможността да си почине.

Като се премести в края на седалката, той нежно я хвана за ръката и ѝ помогна да се измъкне настрани заедно с пуловерите, а след това, без да се колебае, се прехвърли зад волана, което си беше истински подвиг за човек с неговите размери.

— Всичко наред ли е?

Тя кимна повторно, като си пое дълбоко дъх, за да потуши засилващото се сърцебиене. Когато колата беше отново на пътя, Ерик я изненада с комплимента си:

— Добре се справяш с джипа. Свикнала ли си да го караш?

Мъжът се взираше в мъглявината отпред, което ѝ позволи да го разглежда на спокойствие дори когато отговори уклончиво, макар и искрено, на въпроса му:

— Свикнала съм със скоростите и съединителя. Освен по размери и по клас тази кола по нищо не се различава от моята собствена.

Профилът му, реши тя, е толкова впечатляващ, колкото лицето му. Правата линия на носа загатваше за аристократична изтънченост, която неговата брадичка, ако не беше покрита от брада, без съмнение щеше да подсили. Ръцете му здраво държаха волана, въпреки че съвсем не бяха напрегнати като нейните. Облеклото му я очарова, едновременно елегантно и непретенциозно: прогизнало кожено яке, което сега беше разкопчано и под него се виждаше вълнен пуловер, също толкова мокри дънки, прилепнали по добре оформените му крака, и високи маркови обувки. Той притежаваше някаква странна изтънченост, която се забелязваше както в облеклото, така и в маниерите му. Любопитството на Роури нарасна.

— Ти остави мотора си — осмели се да каже тя. — Не се ли притесняваш за него?

Той погледна за миг към нея и забеляза, че беше свила крака под себе си, за да се стопли, преди вниманието му отново да се насочи към пътя. Без да каже нищо, протегна ръка и засили още отоплението.

— Това е просто една машина. Ще се погрижа да го приберат по-късно. Когато стане опасно, предпочитам да го зарежа. Виж — замълча и протегна едната си ръка към нея, — ще ми помогнеш ли с това?

Тя се изправи на колене и се пресегна, за да му помогне да свали прогизналото яке. Неволно, при едно разтърсване на джипа, докосна рамото му с гърдите си и една дълбока и необяснима тръпка премина през тялото ѝ.

— Благодаря ти — промълви мъжът тихо, а тонът му напомняше онзи, който беше последвал целувката им. Дяволити пламъчета заблестяха в кехлибарените му очи, въпреки че незабавното им

връщане към дъждовния път беше тъкмо навреме, за да ѝ спести едно безпричинно объркване.

Бурята навън вилнееше неукротимо, независимо че Роури се чувстваше необикновено спокойна, след като този мъж беше поел отговорността да шофира. Ерик Кларксън. Добре, помисли си тя, все пак има име, също както и красиво лице и тяло. Също така обичаше приключенията, ако мотоциклетът беше показателен за вкусовете му. Той вече имаше един плюс повече от по-голямата част от мъжете, които беше познавала досега!

— Каза, че си на почивка. С какво се занимаваш иначе? — Очите ѝ се спряха на ръцете му, явно несвикнали на тежък труд.

— По работа съм.

— Това обяснява всичко — промърмори саркастично тя почти на себе си. — И каква работа по-точно?

Ерик погледна къдравата ѝ глава, наклонена в очакване. Зелените ѝ очи сега бяха топли и искрящи. Той не може да не се полюбува на гъстите ѝ мигли; с неохота погледна отново към пътя — тъкмо навреме, за да види как едно тъмно очертание изплува само на няколко метра пред тях.

— Дръж се! — извика внезапно, като протегна дясната си ръка пред нея и наби спирачките.

Роури нямаше време дори да си поеме дъх, тъй като джипът се подхлъзна по чакъла, като занесе първо надясно и после наляво, преди да спре в една плитка канавка извън банкета на пътя. Трепереща, тя се хвана за ръката, която я придържаше, и почерпи от нейната сила, докато всичко навън не спря да се върти и двигателят угасна. Можеше да се чуе единствено звукът на потропващите в хор дъждовни капки, примесен с ударите на двете им лудо биещи сърца.

Тя не осъзнаваше колко неравномерно беше дишането ѝ, докато една здрава ръка не хвана брадичката ѝ и я извърна към него.

— Добре ли си, Роури?

Тя кимна сковано, като осъзнаваше единствено колко беше доволна от неговата загриженост.

— Какво стана? — прошепна задъхано.

Като се протегна, за да облече якето си, Ерик внезапно стана неспокоен.

— Един лос ни мина път. Ако не бях се разсеял — той й хвърли гневен поглед, — можех да го видя и по-рано. Сега, струва ми се, спухахме гума. Остани тук.

Преди да успее да протестира, той беше отворил вратата и изчезна в дъжда, като я остави с чувство на вина и обърканост. Сякаш цяла вечност беше изминала, преди да се върне, прогизнал и ядосан.

— Е? — попита Роури, нетърпелива да узнае каква е повредата, която, осъзна изведнъж, беше нейна собствена грижа.

— Спукана гума, това е всичко — измърмори той, като се обърна и я погледна през мокрите си мигли.

Роури беше смаяна от изражението му.

— Защо си ми ядосан? — попита объркана тя. — Вината ще е моя! Нали ти караше. И какво толкова трудно има в това да смениш една гума?

— Възнамеряваш да я смениш ли? — попита натъртено той, като иронично снижи тон.

Гневът й кипна и тя се усмихна скептично:

— Нямам намерение да сменям каквато и да било гума, при положение че има някой толкова голям и силен, колкото си ти, който да свърши тази работа вместо мен!

Веднага осъзна какво беше казала и как го беше казала и почувствала внезапен срам, побърза да спаси новия си образ.

— Няма значение — промърмори смекчено Роури, като отмести очи от пронизващия му поглед. — Ще опитам.

— Няма да правиш нищо подобно! — Той се обърна рязко и тя изненадана го погледна въпросително. — Роури, не е възможно да направиш каквото и да било, докато не спре да вали. Гумата е затънала в калта чак до полуоската. Крикът няма дори да помръдне колата. — Ерик я погледна засмяно в очите. — Струва ми се, че ще трябва да ме изтърпиш още известно време.

Тя се обърна към него, внезапно разтревожена от собствената си уязвимост.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами — започна той, — имаме избор. Можем да чакаме тук, докато времето се изясни или мине някоя кола, или пък да се огледаме за някоя пътека, която води навътре в гората. Както ми се струва, няма да можем дори да помръднем този джип.

— Пътека, която води навътре в гората? — попита ужасено тя, като започна да осъзнава положението, в което се намираха. — Каква пътека? Водеща къде?

Той сви рамене, пъкна ръка във вътрешния джоб на якето си и извади една карта.

— Не съм толкова глупав, колкото си мислиш, скъпа моя.

Неговият спокоен, почти шеговит глас превърна ужаса ѝ в учудване.

— Всеки отговорен човек би трябвало да знае дали по път като този има подслон и къде се намира, в случай че го сполети нещо непредвидено, както в момента.

Известно време цялото му внимание беше погълнато от картата. Накрая той вдигна очи.

— Когато спрях с мотора, прецених, че вероятно ще трябва да вървя дотук. — Дългият му загорял от слънцето пръст посочи едно означение на картата. — Страхувам се, че щеше да се окаже доста дълга разходка. Ако пресмятанията ми са верни обаче, твоят джип ни докара почти пред вратата. — Той погледна през стъклото в търсене на някакъв отличителен знак.

— Пред вратата? — В гласа ѝ се смесваха недоверие и съмнение.

Тъмната му глава бавно кимна, но кехлибарените очи не се отделиха от пътя.

— Много възможно е недалеч оттук да има хижа. Тя най-вероятно е изоставена, но би означавала сух и може би дори топъл подслон, докато обстановката малко се проясни. — Той присви очи. — Според картата тук трябва да има брезова горичка от двете страни на пътеката. Всичко е толкова неясно, въпреки че там... Я чакай! — Мускулите на лицето му се отпуснаха и тя проследи погледа му. — Това е. Ето тук, нагоре по пътя, вдясно.

Две брезови горички със сигурност можеха да се видят в далечината. Те едва се забелязваха сред зелено-черния шубрак. Неспособна да сподели облекчението на Ерик, Роури беше обзета от съмнения, най-голямото от които беше свързано с перспективата да прекара толкова време в една изоставена хижа заедно с внушителната личност до нея.

— Просто супер — промърмори отчаяно тя, а иначе нежните ѝ розови устни сега бяха тревожно изпънати. Какъв избор имаше

всъщност? Джипът и товарът му бяха нейна отговорност. Тя не би могла да го изостави, като се качи на някоя преминаваща кола (не дай боже!), нито пък биха могли да стоят тук двамата, гладни и премръзнали, часове наред. Може би наистина имаше хижа наблизо. Ерик сигурно бе прав. Тя надникна през прозореца, но не можа да види почти нищо.

— Тази пътека... — започна Роури бавно и не съвсем уверено — може би е по-добре да я проверим. Не можем да останем тук.

Тя погледна Ерик колебливо, като се чудеше как би реагирал на предложението ѝ. За нейно учудване лицето му незабавно се проясни.

— Добре! Чакай тук, докато проуча...

— Няма да стане! — прекъсна го тя, като веднага възвърна самообладанието си. — Аз мога да проуча не по-зле от теб и ако наистина има някаква хижа, ще стигнем там по-бързо.

Крайниците ѝ вече бяха измръзнали повече от допустимото и тя подозираше, че ще се страхува повече, ако стои сама в джипа и се пита дали той ще се върне!

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш?

— Разбира се — отсече Роури, която не искаше да изпусне възможността да се възползва от случая. Нямаше повече да бъде глезана!

— Добре — сви рамене той, като прие решението ѝ за окончателно. — Сега да вземем каквото можем да носим, както и нещо, което да ни предпази от дъжда. Имаш ли някаква екипировка за дъжд? — Тя поклати глава. — Спален чувал?

Отново отрицателно кимване. С тези неща, както и с други запаси смяташе да се снабди сутринта под ръководството на Даниел, стига той да се беше съгласил с намеренията ѝ. Преждевременното ѝ бягство я беше заварило крайно неподготвена.

— А фенер? — попита Ерик, като тона му стана укоряващ. Роури тъкмо щеше да отговори както досега, когато изведнъж посегна към жабката, откъдето триумфиращо извади един голям и доста силен прожектор.

— Добре — усмихна се той. — Ами храна?

Тя отново поклати глава с виновно изражение, докато не се сети за продуктите, които Даниел беше натоварил, и очите ѝ светнаха.

— Мисля, че трябва да има нещо там — възкликна радостно Роури и се протегна през седалката, за да провери кутиите, които бяха натрупани отзад.

Ерик я погледна учудено.

— Мислиш? Дори не знаеш какво имаш? Или си откъснала колата?

— Чак сега ли разбра? — подметна тя. Не че това не беше донякъде истина. — Ще ми помогнеш ли?

Прехвърли се чевръсто на задната седалка, като получи ускорение от едно здраво побутване в гърба. Едва когато си възвърна равновесието, тя се обърна и го погледна.

— Нямах точно това предвид.

Неговите очи също заблестяха, но с чувство, което причини тревога у нея.

— Тогава отсега нататък по-добре уточнявай какво точно имаш предвид, малката — каза многозначително той.

— По-добре да внимаваш, приятелче — предупреди го Роури високомерно, разгневена не толкова от действието му, колкото от обръщението, което беше използвал. Този тон ѝ беше вършил работа досега...

— Или какво? — предизвика я Ерик, като притвори очи толкова изкусително, че тя не беше в състояние да запази самообладание.

Роури замълча и продължи да го гледа, като реши да не обръща внимание на уловката му.

— Май наистина ти харесва, нали? — упрекна го сърдито тя.

Изражението му изведнъж стана съвсем невинно.

— Какво да ми харесва? Твоята компания или бурята?

— Тази... цялата тази работа — заекна тя, като разпери разгневено ръце. — Харесва ти да ме тормозиш. Правеше го вчера, правиш го и сега. Гледаш на това като на голямо приключение, нали? И ще се забавляваш за моя сметка, нали така? — Той отвори уста да каже нещо в отговор на думите ѝ, но Роури бързо продължи през зъби: — Не разчитай на това. Бях достатъчно добра да спра. Това беше първата ми грешка. Позволих ти дори да караш. Това беше втората ми грешка. Но вече край с грешките. Схващаш ли?

Речта ѝ беше не по-хаплива от многото подобни, които беше държала на нищо неподозиращи и често незаслужващи това господата, и

въпреки това съжали за тона си веднага след като се чу. Звучеше разглежено и предвзето повече, отколкото бе необходимо.

Така, объркана от собствените си думи не за пръв път в присъствието на този мъж, тя бързо се зае за работа, като започна да тършува из кашоните с продукти. Тишината в колата беше тягостна, въпреки шума от силния порой по покрива. Роури не смееше да вдигне очи, като с право подозираше, че ако направи това, острият кехлибарен поглед щеше да я разкъса. Това, което не очакваше, беше отварянето на вратата, той слезе и я затръшна рязко. Когато вдигна очи към мокрия пейзаж, от него нямаше и следа. Ако беше казала истината, трябваше да въздъхне с облекчение, но от устните ѝ се изплъзна по-скоро въздишка на страх, докато се стараяше да запази самообладание.

Като се изключат няколко пропуски, той ѝ се беше сторил отговорен човек. Разбира се, нямаше да я изостави, помисли си Роури. Въпреки това не можеше просто да стои и да чака като загубено дете, докато той реши да я вземе. Не, тя то беше уверила, че може да се справи по пътеката толкова добре, колкото и той, и — помисли си решително — точно това щеше да направи.

Като поразрови още малко кутиите, Роури откри кашоните с консервирани храни, грабна няколко и внимателно ги уви заедно с прожектора в най-дебелия от пуловерите си. За късмет намери едно голямо парче найлон и уви всичко в него, като за всеки случай пхна вътре и чантичката си. Тя не посмя да вземе нищо друго, тъй като не знаеше колко дълго ще върви. След това внимателно се промъкна на предната седалка, отвори и се измъкна навън, като заключи вратата — въпреки че се съмняваше някой да види, още повече да ограби колата в това време.

Дъждът се изливаше безжалостно отгоре ѝ, когато тръгна плахо да търси пътеката. Малко по-напред и вдясно забеляза двойна следа, която повече приличаше на успоредни локвички и водеше към гората. Мисълта за това, което ѝ предстоеше да направи, я ужаси за момент и Роури си помисли дали да не се върне в джипа и смирено да почака помощ. Точно това би направила предишната Роури и без съмнение щеше да бъде спасена навреме. Тази Роури обаче беше различна, а Ерик Кларксън не беше от онези лековерници, които винаги я бяха заобикаляли.

С това решение тя тръгна бавно по следите, като се стараеше да се придържа към пътеката, докато беше възможно. В най-добрия случай почвата беше мека и влажна; в най-лошия малко по-добра от подвижни пясъци. Поне дърветата образуваха един своеобразен чадър, който притъпяваше силата на дъжда. Всичко останало обаче беше против нея. Колкото по-напред отиваше, толкова по-тъмно ставаше. Не можеше да мисли какво щеше да стане, ако бурята се усили още, въпреки че за миг си представи как топчета град се присъединяват към дъждовните капки.

Обувките ѝ вече бяха напълно прогизнали. Дрехите ѝ също бързо се измокриха и Роури си помисли, че ако наистина някъде в далечината има хижа и топлина, би могла да се поизсуши. За щастие пакетът, който носеше, остана сух. Тя спря за миг, за да прибере един мокър кичур коса, и се опита да открие следи от живот.

Някакъв шум зад гърба ѝ я стресна, тя се обърна и видя опашката на едно дребно тъмно и рошаво животно да изчезва в храстите. Досега не беше и помисляла за дивите животни, които можеше да срещне, и почти се паникьоса. В крайна сметка един лос беше станал причина за това бедствие; какви ли други животни можеше да има тук? Скована за момент от страх, Роури отново се почуди дали да продължи, или да се върне. Не беше ли стигнала твърде далеч, за да се връща? Тя отново реши да продължи, като сега, освен напред и в краката си, гледаше и встрани, а от време на време поглеждаше и назад, за всеки случай.

Премръзнала до кости, Роури си мислеше, че вече час върви през гората, а всъщност не бяха минали и десет минути. Тя тъкмо щеше да се връща, когато усети мирис на дим. Лесно можеше да се досети откъде идва. С неподозирана сила тя продължи в тази посока, която я отведе скоро до едно равно място. В центъра му имаше стара и доста разнебитена хижа, чиито прозорци бяха заковани с дъски, а вратата висеше на ръждясали панти. Въпреки това над леко килнатия комин се виеше дим, който я беше ориентирал.

Роури пробяга оставащото разстояние, без да обръща внимание на калта, с единственото желание да се скрие от пороя, да се изсуши и постопли. Вратата се отвори лесно и ѝ разкри една много тъмна, много примитивна, но приятно суха и топла стая. В най-отдалечения край се намираше източникът на пушека — камина, където гореше буен огън,

поддържан от високата и слаба фигура, която тя знаеше, че ще намери там.

Ерик не забеляза пристигането ѝ и просто продължи да побутва огъня с един изкривен ръжен. Въпреки че не беше очаквала церемония по посрещането си, Роури, искрено доволна от това, че беше стигнала до хижата съвсем сама, беше разочарована от факта, че мъжът не я удостои с похвалата, която чувстваше, че заслужава. Всъщност, укори се тя нетърпеливо, това, което току-що бе направила и което беше преломен момент в живота ѝ, не беше нещо повече от онова, което милиони хора вършат ежедневно. Тя просто беше направила още една стъпка към присъединяването си към човешката раса!

Като се примири с факта, че няма да получи каквито и да е поздравления, Роури тръсна найлоновия пакет на земята и бързо се доближи до огъня. Ерик беше отишъл в единия ъгъл на стаята и тършуваше из нещо, но какво точно, тя нито знаеше, нито пък държеше да узнае. Първата ѝ грижа беше да се изсуши, което и направи. Без да се бави, съблече мокрите си дрехи и остави топлината на пламъците да изсуши голата ѝ кожа, после изсипа съдържанието на пакета, взе пуловера си и го нахлузи през мократа си глава и среса косата си с пръсти. Тя съвсем не осъзнаваше, че всичко това беше твърде прелъстително. По-късно щеше да се учуди, че съвсем беше забравила за Ерик по време на това не съвсем прилично преобличане; в момента обаче тя не мислеше за него. Беше така свикнала да прави каквото и когато си поиска, че не виждаше нищо нередно, докато неговите дълги, обути в дънки крака и боси ходила не застанаха между нея и огъня.

— Това беше грешка номер три. — Ниският глас я стресна с дрезгави нотки, които не беше долавяла преди. — Никога не се събличай така пред мъж, освен ако това не е покана. — Той коленичи, докато очите му се изравниха с нейните. — Въпреки твоето мнение за мен, аз съм мъж, със съответните нужди и желания.

Роури го гледаше безмълвно. Две нежни ръце легнаха на раменете ѝ и я придърпаха, докато лицето ѝ не се озова само на сантиметри от неговото. Без да има и капка воля да се отдръпне, тя го гледаше запленена, докато кехлибарените очи я галеха, докосвайки всяка нейна черта: зелените ѝ очи, разширени от учудване, поруменелите ѝ бузи, деликатната извивка на носа и нежните ѝ устни,

леко разтворени и треперещи. Истинско сладко мъчение беше, когато той бавно преодоля разстоянието и устните му докоснаха нейните, окончателно и напълно, опитващи, търсещи, а след това поглъщащи с ярост, родена от незадоволено желание...

За Роури магията беше завладяваща, тъй като реалността напълно отстъпи и сетивата ѝ взеха надмощие. Той държеше ключа, онзи специален ключ, който отключи всички тайни на женствеността, непознати ѝ досега.

Инстинктивно ръцете ѝ се плъзнаха по неговите и нагоре до раменете му, като се наслаждаваха на силните мускули под пуловера и след това се вплетоха в меката коса по тила му. Нейните мускули, всяко нервно окончание се съживяваха при неговото докосване. Тя потръпна, когато големите ръце се плъзнаха под отпуснатия ѝ пуловер нагоре по гладката кожа на гърба ѝ, като проследиха гръбнака до основата му и продължиха настрани по бедрата ѝ. Тя въздъхна изненадано не толкова заради това, което той докосваше, колкото заради усещането, което ѝ причиняваше, заради онова необяснимо свиване в стомаха ѝ.

През цялото време устните му галеха нейните, като балансираха яростта с една нежност, която тя не беше подозирала. Сега те бавно търсеха път към шията ѝ, изтръгващи от нейните устни въздишка на чувствена сладост.

— Беше ли това покана? — попита дрезгаво той, като вдигна глава, за да я погледне в очите.

Роури беше прекалено завладяна от усещанията си, за да отговори, прекалено развълнувана от силата на неговото тяло толкова близо до нейното, учудена от отдръпването на устните му, обърквана от пулсирането дълбоко в нея. Под тежестта на този товар очите ѝ се напълниха със сълзи, когато поклати глава.

— Не! — едва прошепна тя, заседналата в гърлото ѝ буца спираше всякакъв звук.

— Тогава те съветвам да бъдеш по-предпазлива в бъдеще — промълви нетърпеливо той, като все пак спря, за да целуне сълзите по клепачите ѝ, чиято влага беше добре дошла върху горящите му устни. — Не съм сигурен колко мога да издържа.

Ерик издърпа рязко ръцете ѝ от тила си и се отдалечи. Зашеметена и съкрушена, Роури седна на пети за момент, без да е в

състояние да мисли, докато раздражението му я върна напълно към реалността.

— Роури... — проточи се гласът му с нескрита заплаха, а погледът му се спря на голите ѝ крака.

Панталоните... Тя се огледа за мокрите си дънки и се пресегна за тях, но той отново я стресна.

— Като си помисля — чу се дълбокият глас, — те са мокри. Защо не ги оставиш да поизсъхнат малко до огъня?

— Но ти току-що каза... — започна Роури, като го гледаше предпазливо.

— И току-що промених намерението си. Този пуловер ще свърши работа, докато е на теб — заключи Ерик. — В него изглеждаш като дете, определено не като прелъстителка.

Тя го погледна вбесена, че беше развалил красотата на мига с такава неуместна шега.

— Ти... ти...

Момичето се намръщи, като импулсивно грабна дънките си и се опита да ги обуе, не съвсем лека задача, като се има предвид колко бяха мокри.

С периферното си зрение забеляза неговото приближаване.

— Чакай, нека ти помогна. Това е най-малкото...

— Остави ме на мира! — изкрещя Роури, като задърпа лудо крачола, който той беше хванал. Като риташе с яд, тя загуби равновесие и падна на мръсния под. За нейна изненада той я последва долу, като тежестта на тялото му я прикова към пода, а ръцете му разпънаха нейните над главата ѝ.

— Ти наистина си забавна. — Той се засмя закачливо, целуна я бързо по устните и се изправи. След това постоя още малко над нея, като се наслаждаваше на успеха си, преди да добави: — Много разведряваща! — После се обърна и се отдалечи.

Без да може да се сдържи, Роури измъкна свободния си крак и замахна с всичка сила към пищяла му, но извика от болка, когато пръстите ѝ се удариха в нещо като желязо.

— Ох! Какво имаш там... стоманени плочки ли? Ерик се засмя от сърце, видимо развеселен от наказанието, което сама си беше навлякла, и рече:

— Може би някой ден ще ти покажа... като пораснеш малко. —
И той отиде в другия край на стаята, за да се заеме с нещо по-неотложно.

ТРЕТА ГЛАВА

Неговата забележка ѝ причини по-голяма болка от наранения пръст. Роури внимателно издърпа другия крачол на дънките си, които вече бяха мръсни от нечистотията по пода на хижата, провря крака с ударения пръст и след това се изправи, за да ги закопчее. Така облечена, тя насочи цялото си внимание към топлината на огъня.

В действителност обаче само част от вниманието ѝ беше там. Останалата част беше заета с онова, което се беше случило така непринудено и спонтанно преди малко. Тя не знаеше почти нищо за Ерик Кларксън и въпреки това беше завладяна от него. Той вероятно беше около тридесетте, далеч повече от нейните двадесет и една, но тя беше излизала с мъже на неговата възраст и дори по-възрастни. Изглеждаше прилично и с брадата, говорът и постъпките му показваха добро възпитание, като се изключеха моторът и сексуалната му сила, и освен това я намираше физически привлекателна, въпреки че остроумните забележки относно нейната възраст и зрялост говореха за обратното.

Роури разбра инстинктивно, че той беше независим човек и не би позволил на никоя жена да го командва, нещо, което тя винаги беше правила с мъжете в живота си. Точно това се бе опитала да направи безуспешно, преди той да я изостави в джипа. Макар там да беше останала с впечатлението, че решението за това, какво да правят, зависи от нея, тя подозираше, че той незабавно щеше да го отхвърли, ако то не съвпаднаше с неговото.

Дали тази независимост я вълнуваше толкова? Или пък беше нещо по-дълбоко? Докосването на никой друг мъж не я беше възбуждало така. Неговата сила я изплаши, като немалка част от тази уплаха се дължеше на новите и неочаквани усещания на собственото ѝ тяло. Хрумна ѝ дори, че тук, в тази разнебитена дървена хижа, би могла изцяло да се поддаде на чувственото привличане на този мъж. Тя погледна несигурно към него и го видя да се мъчи с една от

консервите, които беше домъкнала от джипа. Не беше взела отварачка за консерви... колко глупаво... Дали той имаше някаква?

Роури скочи импулсивно и се приближи към него с леко накуцване. Той наистина се опитваше да отвори консервата с някакъв метален предмет, който не изглеждаше нито достатъчно здрав, нито достатъчно остър за това.

— Имам нокторезачка в чантата си. Дали ще помогне? — попита плахо тя, а гласът ѝ прозвуча странно дори за самата нея.

Той вдигна поглед и се засмя самодоволно, като забеляза виещата се пара около все още влажните ѝ дънки.

— Струва си да опитам.

Тя се обърна бързо, взе чантичката си и започна да тършува из нея, докато не напипа малкия остър предмет. След това му го подаде, а той веднага го пое, като стисна ръката ѝ в знак на признателност.

— Благодаря — промълви нежно Ерик и се усмихна широко. Роури не би могла да иска друга награда за изобретателността си, освен тази лъчезарна усмивка.

— Готово — възкликна тържествуващо той не след дълго, когато горният капак на консервата беше огънат назад, за да разкрие солена телешка яхния, не съвсем изискано ястие, но за сметка на това пък питателно.

— Я да видим какво друго имаме — предложи той, като отиде до пакета и изсипа останалото му съдържание на пода. — Хм, не е зле. Различни зеленчуци, сладки картофи, компот. Съвсем не е зле. Мога да се върна да взема още.

Роури го погледна недоверчиво.

— Колко пъти точно смяташ да се храниш тук?

Без да се смущава, той обясни спокойно:

— Не съм хапвал нищо от снощи, пък и вечерята не беше кой знае каква. Не че забелязах какво ям, но все пак... — Гласът му затихна, подтекстът на думите му остана скрит, а неговите мисли заблуждаха около нещо неразгадаемо. — Сега умирам от глад. Това все пак е закуска и обяд едновременно.

— Я почакай! — прекъсна го тя. — Говориш, сякаш единственото нещо, което трябва да правиш тук, е да ядеш!

Той я измери изпод вежди.

— Нещо друго ли имаш предвид, Роури?

— О, я стига! — Момичето погледна объркано встрани, като се чудеше на ограничеността на мъжкото съзнание. — Не знам... гледай огъня, брой дъждовните капки... — Тя се страхуваше, че затъва все повече. — И между другото, тези продукти не са мои.

— А, да — пошегува се той с дяволита усмивка. — Но ако очакваш от мен да сменя гумата, трябва да съм добре нахранен.

— Това е изнудване! — упрекна го Роури, като знаеше, че той ще получи толкова храна, колкото иска, дори и ако самата тя трябва да плати на Даниел. Като не желаше да се признае за победена, тя се обърна и закрочи към огъня, докато не ѝ хрумна друга мисъл. — Но до джипа има много път, а земята не е кой знае колко по-суха.

Протестът ѝ беше посрещнат с бурен смях.

— Не е толкова далеч. Стигнах за по-малко от пет минути до тук, въпреки че на теб ти е отнело значително повече. Но ти успя. Гордеех се с теб. Обзалагам се, че не си правила нещо подобно преди, нали?

Той се бе доближил до огъня и бе клекнал до нея.

Сега беше ред на Роури да се пошегува:

— Не, от доста време. Винаги съм се страхувала прекалено, че дрехите ми ще се изцапат!

Способността да се надсмива над себе си беше нещо ново и освежаващо за нея.

— Откъде си? — попита я Ерик нежно.

— Сиатъл. Целият ми живот е минал там.

Тя се загледа в огъня, като си спомни красивия колониален шедьовър, построен на подбрано парче гориста земя в покрайнините на града. Като дете си го беше представяла като палат, родителите си като краля и кралицата, а двамата с брат ѝ — като принц, и принцеса. Тогавашният светът беше толкова прост, изпълнен с топлина и щастие и всички възможни неща, които едно дете можеше да си пожелае. После един ден балонът се бе спукал и светът на мечтите рухна. Бащата, когото тя обожаваше, изчезна от кралството, остави кралицата и нейната свита да царуват и седна на нов трон другаде. Това беше удар най-вече за Роури. Тя беше прекалено малка, за да разбере, и прекалено голяма, за да забрави лесно. В търсене на самосъхранение се обърна към майка си, после все повече към брат си, защото изпитваше нужда от вниманието, което така грубо и рязко ѝ беше отнето.

— Толкова болезнени ли са спомените? — попита Ерик нежно, като я гледаше изпитателно.

Погледът ѝ, объркан от собствената ѝ прозрачност, срещна неговия.

— Виждаш прекалено много — промърмори тя и бързо извърна очи към огъня, като че ли по този начин можеше да скрие чувствата си. В този момент искаше да забрави, миналото.

Ерик не се предаде толкова лесно.

— Имаш ли семейство там?

— Сега ли? — попита Роури, като улови лекото му кимване. — Не. — Това до известна степен беше напълно вярно. — Мислех, че си гладен — напомни му тя, тъй като въпросът му я върна по-близо до дома, отколкото искаше.

Той я погледа замислено още няколко минути, преди да реши да я остави на мира. След това се усмихна с онази топла и зашеметяваща усмивка, която стопи студа у нея, както нито един огън не би могъл.

— Хм, права си. Почти бях забравил. Но май това е глад повече за живот, отколкото за храна. — И той се изправи, за да донесе още няколко консерви.

Роури го гледаше как се движи, движенията му бяха в пълна хармония. Той ходеше като истински атлет, чието тяло е тренирано да не прахоса дори и грам жизнена енергия. След това Ерик отново застана до нея, като нареди в права редица ястията. Въпреки че би могла да се изкуши, ако храната беше, да кажем, консервирани сардини, при вида на осоленото телешко Роури реши да запази апетита си за вечеря.

— Няма ли да се присъединиш? — попита той, а усмивката му показваше, че отново беше прочел мислите ѝ.

Тя преглътна, преди да отговори.

— Благодаря, но мисля, че ще изчакам. — В този миг ѝ хрумна нещо, и тя попита: — А как ще го сготвиш или... ядеш всъщност?

Към развеселения му поглед сега се прибави и непринуден смях.

— Никога не си била скаут, нали?

Като въздъхна с привидно примирение, тя поклати глава:

— Никоя от майките в квартала ни не искаше да бъде водач. — Всъщност никое от момичетата не беше искало това от майка си. Не и в нейния квартал!

— Тогава просто ще трябва да прибегнеш до същата онази находчивост, която прояви при отварянето на консервите — каза весело той.

Без много да се замисля, тя му напомни:

— Но ти отвори консервите.

— Именно. Ако работим заедно, с твоя ум и моята сила може и да успеем!

Роури можеше само да се наслади на уверената му усмивка, която прогони всякакво съмнение в способността му да се справи. Единствено нейната способност беше под съмнение в случая.

Тя го погледна несигурно, проследи погледа му из стаята и видя едно прогнило легло, чиито крака можеха да послужат единствено за разпалване на огъня, който пропукваше весело зад тях, няколко счупени стола и дървен бюфет в тъмния ъгъл. Като взе фенера, момичето се приближи към него, а Ерик беше точно до нея, заинтригуван, колкото и тя. Металният катинар отдавна бе ръждясал, но за късмет бе отворен. Ерик се протегна, за да надникне отгоре, а светлината на фенера разкри множество останки от миналото. Пожълтели и избледнели снимки на една съпруга и майка, изпокъсани писма, стара и доста износена Библия; всички те бяха очарователни, макар и неприложими като съдове за готвене или хранене.

Освен един. Роури бръкна предпазливо в шкафа и въздъхна доволно, след като извади кръгла медна кутийка почти шест инча в диаметър. На външната ѝ страна бяха инкрустирани изящни танцуващи фигури. С нарастващо вълнение тя вдигна капака и извика от изненада, тъй като това се оказа музикална кутия, забравена от години, чиято мелодия беше най-красивата и в същото време най-печалната, която беше чувала някога.

— Не е ли изключителна? — прошепна тя задъхано, когато песента свърши, и то толкова тихо, че можеше да се каже, че думите ѝ бяха само една сянка от мислите ѝ.

— Това е страхотно! — възкликна Ерик и неговият ентузиазъм я стресна, просто беше напълно несъвместим с предмета. — Меден съд — продължи той весело. — Какво повече бихме могли да искаме?

Тя беше объркана, докато изведнъж осъзна намерението му.

— О, Ерик, ти не би могъл... Толкова е красива!

Той обаче остана глух за молбата ѝ, взе музикалната кутийка от ръцете ѝ и започна да я разглежда внимателно, за да разбере дали може да извади механизмите и да я пригоди за по-практични цели.

— Моля те, почакай! — помоли се тя. — Нека да чуя отново.

Зелените ѝ очи подкрепиха молбата ѝ с кратка въздишка той ѝ подаде кутията. Тя нави ключа колкото може и се заслуша омаяна, докато мелодията се повтаряше нежно и сантиментално, пробуждаща тъжни и самотни образи сред една странна красота. Когато прозвуча за последен път, тя се запечата в съзнанието ѝ и остави незаличими следи в паметта ѝ. После Роури мълчаливо върна музикалната кутия на Ерик, като го остави да извърши своето разрушение, а тя отиде до огъня.

Имаше нещо специално в мелодията... или това беше просто от времето и мястото. Докато се взираше в огъня, тя се питаше кой ли друг бе стигнал до същото заключение преди много години. Притежателят на музикалната кутийка, човекът, построил тази хижа... Кой ли друг беше минал по този път и беше ли намерил онова, което е търсил? Тази тъжна мелодия, без думи и неизвестна, беше разказала на Роури за един дълъг път, който предстои. Дали това не беше нейното собствено бъдеще?

Цвъртящ звук привлече вниманието ѝ и миризмата на нещо — тя се запита дали на телешкото или на зеленчуците — се понесе из стаята.

— Мирише ужасно — оплака се тя на готвача, който сръчно държеше медния съд между две пръчки.

— В такъв случай е добре, че не си гладна. — Той махна съда от огъня и го сложи на пода до ръба на камината. — Веднага се връщам — каза, като стана и тръгна да излиза. — Не ми яж обяда, докато ме няма — добави той и се завтече в дъжда.

Не след дълго се върна с няколко парчета извита дебела кора в ръка.

— Лъжици — заяви гордо той, като се разположи с кръстосани крака пред огъня и пред учудените очи на Роури започна да поглъща блудкавата смес. След малко погледна към отвратеното ѝ изражение и самодоволно вдигна вежди: — Не знаеш какво изпускаш!

— Благодаря на бога за това — отвърна троснато тя и се изпъна настрана край огъня. Внезапно по някаква необяснима причина се почувства изтощена. Необяснима ли — помисли си тя, — миналата

нощ почти не беше спала, беше прекарала един ужасен ден, с няколко важни изключения. А в момента нямаше какво по-добро да прави, затова взе чантичката си, за да я използва за възглавница, и незабавно потъна в дълбок сън.

Образи заплуваха в съзнанието ѝ; въртяха се само откъслечни мисли и други по-завършени. Всички една след друга избледняваха и потъваха в подсъзнанието ѝ. Тогава измежду накъсаните видения се появи едно постоянно. То представляваше ужасяваща сцена, по-точно една бездна, изпълнена с въртяща се маса от влага и мъгла, сред която тя трескаво усещаше някаква непозната и невидима опасност. Осъзнаваше единствено нуждата да достигне някакъв смътен остров, мътен и мъглив, далеч от бавно избледняващото светло петно, което временно я обгръщаше. Тя можеше да различи и лица, едното така познато, сякаш беше нейното, а другото — по-непознато, но и по-привлекателно. Докато се мъчеше да намери опора за краката си и малко по малко се придвижваше над едно тайнствено плато, лицата само отлитаха напред, като се разделяха и пак се събираха само за да се разделят отново. Тя не можеше да ги догони, вървеше слепешком напред и се препъваше, но напразно. А трябваше да ги настигне, ако не двете, то поне някое от тях. Обзета от паника, тя извика името на брат си; той със сигурност нямаше да я остави да загине сред въртящата се пропаст...

— Събуди се, Роури.

Една здрава ръка я разтърси за рамото, докато също толкова силен и настоятелен глас милостиво я спаси. Но лицето, което видя, когато отвори уплашените си очи, не беше на брат ѝ. То беше тъмно, а червеният отблясък на огъня очертаваше застрашително строгите му черти.

— Ерик — въздъхна тя с облекчение, като изправи треперещото си тяло и седна. — Беше такъв ужасен сън...

— Спести ми детайлите — отсече той. — Ето ти въже. Току-що ходих до джипа да взема още провизии.

Той беше целият мокър, за причината тя лесно можеше да се досети.

— Колко е часът? — попита момичето, като все още се опитваше да се държи добре и да успокои нервите си, а внезапната смяна на неговото настроение изобщо не ѝ помагаше.

— Почти шест — заяви той натъртено, като я гледаше ядосано.
— Искам да опънеш някак си това въже, така че да можем да окачим мокрите неща на него. Спалният ми чувал не е толкова...

— Спален чувал? Откъде си го взел?

— През цялото време си беше с мен — отвърна припряно той. — Не видя ли да го внасям в джипа, когато ме качи?

Роури поклати смирено глава. Не — помисли си тя, — тогава бях толкова завладяна от присъствието ти, че не можех да мисля за каквото и да е друго. Но поне единият от нас е знаел каква екипировка ще е необходима за планината.

При други обстоятелства тя би протестирала срещу несправедливото му обвинение; наистина знаеше, че ще има нужда от спален чувал, и би взела един, ако не беше се наложило да избяга така внезапно от Уайтхорс. Но Ерик не би могъл да знае това; а и едно ново объркване я накара да замълчи. Кога всъщност беше казала, че отива в планината?

— Добре, времето за почивка свърши — нареди той и хвърли кълбото връв в скута ѝ.

Тя погледна въжето, после Ерик, а след това отново въжето. Нямахте и представа как да опъне простор при тези неподходящи обстоятелства, но един последен поглед към заплашителното му изражение я накара да разбере, че ще трябва да измисли нещо.

Като се изправи, тя се огледа и забеляза счупената панта на един от прозорците ѝ няколко пирона точно отсреща. С надеждата, че връвта е достатъчно дълга, се протегна към пантата, като се изправи на пръсти, за да може да завърже единия ѝ край около нея. След това, бавно размотавайки кълбото, тя тръгна към другия прозорец, но за малко не успя да стигне до него.

— Тц, тц. Опитай пак.

Ниският глас сякаш натри сол върху рана, макар тя с облекчение да забеляза, че част от гнева беше заместен от подигравателния тон, който поне се понасяше по-леко. По необяснима причина неговият гняв беше особено язвителен и това, че той така я разстройваше, не ѝ даваше покой. В крайна сметка какво значение имаше дали я мрази? На другия ден по това време сигурно щяха да са се разделили и тя никога нямаше да го срещне отново.

— Е — започна нетърпеливо той, — цяла вечност ли ще те чакам?

Тя се обърна към него, а раздразнението ѝ премина в яд.

— Я млъквай! Ако не ти харесва, можеш да го направиш сам!

Роури можеше да търпи неговата припряност толкова, колкото той нейната несръчност.

След като се върна към задачата си, тя отиде до една голяма желязна кука, забита над камината; дотам въжето стигаше спокойно.

— Идеално — промърмори тихо тя и се качи на една купчина тухли, за да върже въжето и да се увери, че е достатъчно опънато. След това, насърчена от успеха си, се обърна към безпристрастната си публика:

— Мислех, че ти трябваше да осигуриш силата за тази операция. Какво стана? Изразходва я цялата за онази кратка разходка през гората ли? — попита насмешливо тя с ръце на кръста.

— Не точно — отвърна той и преди момичето да може да направи нещо, за да го избегне, я вдигна на ръце.

Тя почувства осезаемо мокрите му дрехи, както и мириса на тялото му.

— Пусни ме долу! — запротестира Роури, като започна да го удря с ръце и крака, но при това той само я хвана още по-здраво.

— Ще те пусна, малката, когато бъда добър и готов. Никога не забравяй това — предупреди я той, като отпусна ръката под коленете ѝ, така че тя застана права пред него. Колкото и да ѝ се искаше отново да му се противопостави, неговата близост беше започнала да я опиянява и тя чуваше единствено силното биене на сърцето си.

— Сега — започна той прелъстително — имаш да свършиш малко работа.

После рязко я пусна и това, че тя успя да запази равновесие, си беше чиста случайност, като се имаше предвид как се бяха разтреперили коленете ѝ при неговото докосване. Ерик посочи мястото, където беше захвърлила небрежно мократа си блуза и якето.

— Вдигни ги. Тук няма прислужница, която да разчиства след теб! А аз не искам да прекарам дори и една нощ в кочина!

Тя го погледна онемяла, но реши, че няма никакъв смисъл да спори. В крайна сметка той беше по-голям и по-силен... и беше показал току-що, че ще бъде на неговото. Покорно, макар и с яд,

коленичи да вземе блузата и якето си, които сега бяха мръсни и все още доста мокри. Ако трябваше да висят и да се сушат цяла нощ, можеше поне да бъдат чисти, помисли си тя и мина покрай Ерик към вратата, като усети как погледът му я прониза.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита той.

Тя бързо се обърна към него с предизвикателно вдигната брадичка.

— Мръсни са. Ако ще ги нося отново, бих искала да са чисти. Виждаш ли, не съм толкова немарлива, колкото си мислиш.

— О, никога не съм казал, че си немарлива — отвърна той. Беше застанал с гръб към огъня, така че лицето му оставаше в сянка, но въпреки това тя можа да долови насмешката в думите му и разбра, че сега вече се беше поотпуснал и се наслаждаваше на неудобството ѝ. — Подозирам обаче, че си свикнала да ти прислужват.

Роури отново настръхна:

— И какво точно те кара да си мислиш така?

Може би за момент тя беше започнала да гледа на себе си като на онази сръчна жена, която Чарлз и Моника бяха пробудили у нея; може би просто се надяваше Ерик да я види по този начин. За нещастие обаче не стана така.

— Хайде, Роури — упрекна я той, а гласът му прозвуча точно като на по-големия ѝ брат. — Всичко около теб вони на разглежено малко момиченце: тонът ти, думите ти, възмутените ти погледи, високомерието ти; и тези бели като лилия ръце. — Той ги взе в своите, започна да гали дланите ѝ с палци и продължи, напълно уверен в себе си: — Толкова меки и гладки и със сигурност алергични към ръчна работа.

Мъчейки се да потисне странното усещане, тя издърпа ръцете си от неговите и прикри несигурността си с раздражителност:

— Ами ако ти кажа, че нося гумени ръкавици, докато мия чиниите, ще ми повярваш ли?

— Не.

Тя го погледна.

— Това си е твой проблем — каза момичето и се извърна, за да избегне изпепеляващия му кехлибарен поглед. Движението ѝ беше спряно от здравата му ръка, която я хвана за рамото.

— Не, твой е. — Гласът му беше искрен и Роури вярваше на всяка негова дума. — Казвам ти, че няма да ти прислужвам и че ще трябва да вършиш своя дял от работата.

— Точно такава намерение имам и аз — почти шепнешком обеща тя, нещо, което беше както в нейна, така и в негова полза.

Въпреки това, когато Ерик бавно отпусна ръката ѝ, Роури не можа да не се разбунтува срещу неговата снизходителност. В крайна сметка пътуваха с нейния джип: тя имаше думата. Всъщност не беше нейният джип, призна си почти веднага, и не тя имаше думата, колкото и да се преструваше, че е така. Ерик Кларксън я плашеше по един странен начин и докато изпитваше това чувство, не знаеше дали бе разумно да го предизвиква повече от необходимото.

Роури беше учудена и от това, че той бе успял да я анализира толкова вярно. Колкото и да се опитваше да промени нещата, факт беше, че бе свикнала да ѝ слугуват — както емоционално, така и физически. Този човек, изглежда, умееше да вижда през нея, трябваше да внимава!

— Хайде, помогни ми — каза той, след като беше изплакнала нещата си и ги беше окачила на въжето.

Ерик разгъна спалния си чувал и каза:

— Преметни този край през въжето. Искам да изсъхне добре до довечера. Вечер става студено.

Роури хвана края на спалния чувал и го прехвърли през въжето. След това се загледа как мъжът изправи обувките си до огъня и метна якето си на простора.

— Нещо друго, което трябва да се изсуши? — попита Ерик, като я погледна внимателно.

Тя се огледа и сви рамене. Нейните обувки бяха до огъня, въпреки че изобщо не се надяваше да се оправят, а дънките ѝ бяха вече съвсем сухи.

Един звук привлече вниманието ѝ и тя погледна към Ерик, който свали мократа си риза и я окачи до якето си. Роури едва се сдържа да не ахне. Той стоеше там висок и слаб и гол до кръста. Ако преди беше имала, някакви съмнения относно силата му, то сега те изчезнаха. Раменете му, широки и мускулести, бяха загорели от слънцето и позлатени от отблясъците на огъня, а силните му ръце ограждаха една

гъста покривка от тъмен мъжествен мъх по гърдите, която надолу изтъняваше до фина линия и изчезваше под колана.

Старата Роури щеше да приближи дръзко до него, да прокара върховете на пръстите си през този мъх и по добре оформените мускули. Но защо така внезапно беше обзета от срам? Благодарна на тъмнината за това, че скри изчервяването ѝ, тя се обърна, отвори вратата и се загледа навън в дъжда.

Почти се беше стъмнило и синкава мъгла се спускаше над гората, като придаваше сюрреалистична окраска на падащия дъжд. Температурата ѝ се стори прекалено ниска за лято, докато не си спомни колко далеч на север бе дошла. Изведнъж я споходи чувство на самота при мисълта, че е сама в пустошта, също както по време на мъчителното си пътуване от джипа до хижата. Но тук, в тази примитивна и зле оборудвана хижа, Роури се чувстваше сигурна, стоплена и суха.

— Върни се при огъня. Обещавам, че няма да те нападна. — Гласът на Ерик беше толкова мек и нежен, а ръката на рамото ѝ — толкова топла, че тя едва не се разплака от смущение. Той бавно я обърна с лице към себе си ѝ видя дълбокото чувство, изписано на лицето ѝ. — Какво има, малката? — попита я нежно.

Тя отмести предпазливо погледа си от лицето към гърдите му. Това беше грешка, която не трябваше да прави, тъй като веднага беше обзета от копнеж, непознат, но всепоглъщащ — да притежава и да бъде притежавана, да докосва и да бъде докосвана.

Той погали брадичката ѝ, повдигна я и отново я погледна в очите.

— Не се страхуваш от мен, нали?

Тя преглътна бавно и поклати не много убедително глава. Ръцете ѝ горяха, болезнено усещаци кожата му срещу дланите си, но въпреки това ги сви в юмруци, като се опитваше да се овладее.

— От него ли се страхуваш? — попита Ерик и в гласа му прозвуча враждебна нотка.

Стресната от намека му, Роури смръщи объркано вежди.

— Кой?

— Струва ми се, че го нарече Даниел, когато той така грубо ни прекъсна вчера следобед.

Странно, тя съвсем не се беше сетила за Даниел, въпреки че бягството ѝ, както и неизбежната им скорошна среща би трябвало да го поставят на първо място в мислите ѝ.

— Ти се страхуваш от него!

Роури кимна:

— В известен смисъл може и така да се каже.

Тя обожаваше брат си и съжеляваше, че му създава толкова много грижи. Без съмнение той щеше да се обади на приятелите си по радиото, да разбере, че още не е пристигнала, и да се поболее от притеснение. Да, страхуваше се от неговия гняв, ако трябваше да каже истината, въпреки да знаеше, че това беше само израз на обичта му към нея, а тя ценеше тази обич.

Отново вдигна лице към неговото.

— Хайде. Няма да усложнявам нещата. Да хапнем нещо за вечеря и после ще поговорим — каза той.

След това сложи покровителствено ръка на рамото ѝ, издърпа я от студа, затвори вратата и я отведе до средата на стаята, където огънят грееше.

Тя тъжно размишляваше над думите му. Няма да усложнявам нещата, беше казал той. Колко по-лесно беше, когато ѝ се подиграваше, мърмеше я или пък ѝ нареждаше арогантно. На това лесно можеше да се противопостави. Но топлината и разбирането бяха нещо, на което трудно можеше да устои. Да, в този момент Роури разбра, че Ерик Кларксън беше най-очарователният мъж, когото някога бе срещала, освен това беше и най-красивият.

За щастие скоро лесно може да пренебрегне неговата привлекателност, защото той седна пред огъня и настоя тя да приготви вечерята.

— Твой ред е — лаконично рече Ерик.

— Но аз не ядох нищо, когато беше твой ред — протестира тя. Спорейки с него, тя се чувстваше по-сигурна.

— Ти сама реши така. Хайде сега, сигурно умираш от глад!

Наистина беше така. Беше изминало доста време от закуската и въпреки че повече от всичко копнееше за чаша кафе, тя се захвана със свинското и фасула, които Ерик извади от провизиите. С известно затруднение и за негово голямо забавление, както Роури забеляза сърдито, успя да стопли храната. Всъщност единствената трудност

беше да измести съда от огъня. Това, което трябваше да направи, бе да се опита да крепи кутията между две пръчки и с тях да я свали на земята.

Докато тя се мъчеше, Ерик стоеше отстрани, без да ѝ предложи помощ или да ѝ даде някакъв съвет. Накрая, уморена, обърквана и малко унижена, тя примъкна една студена тухла до разжарените цепеници под кутията, премести я върху тухлата и след това ги изтика заедно по-далеч от огъня, където можеха да се хранят, без пламъците да ги парят.

— Много хитро — поздрави я той с кимване и започна да яде с учудващо настървение, като се имаше предвид скорошната му закуска.

Роури намери храната за изключително вкусна, въпреки че отдаде това по-скоро на глада, отколкото на влошаване на вкусовите си навици. Това беше едно особено задушевно хранене, по време на което бяха разменени само няколко думи. Те се редуваха да гребат от съдържанието на консервата, като вместо с лъжици успешно си служеха с парчетата кора, които Ерик беше донесъл по-рано. Когато се нахрани, Роури седна и се загледа как мъжът довършва останалото.

— Как успяваш да останеш толкова слаб, след като поглъщаш такива количества? — пошегува се тя.

Очите му проблеснаха добронамерено.

— О, работа — отговори уклончиво той.

— Какво? Досега не си ми казал с какво се занимаваш — настоя тя, като се поддаде на любопитството си и се възползва от доброто му разположение на духа.

— Недвижими имоти тук и там. Инвестиции. По малко от всичко...

— Къде работиш?

— Сан Франциско, Лос Анджелис, Ню Йорк... където ме отведе бизнесът.

— Женен ли си? — Въпросът изскочи от устата ѝ толкова неочаквано, че едва след това тя осъзна своята прибързаност.

Той вдигна ръка и се почеса по брадата.

— Какво е това, разпит ли?

Роури не обърна внимание на въпроса му, а зелените ѝ очи светнаха предизвикателно:

— Е?

— Какво? — подразни я той, като нарочно удължи агонията ѝ.

— Женен ли си? — Тя въздъхна с престорено объркване, надявайки се да прикрие силното си любопитство.

— Не, свободен съм.

— Защо?

Той избухна непринуден здрав смях, а после я погледна с весело пламъче в очите, което смекчи думите му.

— Въпросът не е ли прекалено интимен?

Нерешително, тя огледа гнезденцето, което двамата бяха стъкмили.

— А това не е ли една доста интимна ситуация?

Ерик замълча за миг, като я гледаше замислено.

— Права си — заключи накрая той, а тя мислено отбеляза едно на нула за нея, преди обаче да чуе следващите му думи: — Кой е Даниел?

Гласът му се беше снижил с няколко тона, а Роури осъзна, че си го беше търсила. Не можеше да очаква да го засипе с въпроси, без самата тя да се окаже на подсъдимата скамейка.

— Даниел? — повтори тя тихо и май не беше съвсем готова да признае, че става дума за брат ѝ.

Очите му я пронизаха, изискващи отговор.

— Да, Даниел.

— Обожавам Даниел. — Тя каза това почти шепнешком, въпреки че говореше истината. Беше откъснала очи от Ерик и сега гледаше към огъня, като се молеше той да не я разпитва повече.

— Откъде взе това? — попита мъжът, с още по-суров глас.

Погледът ѝ се спря на парче хартия, което той беше извадил от джоба на дънките си и държеше пред нея. Колебливо, Роури се пресегна към него, разгънато и видя картата, по която се беше ориентирала рано същата сутрин. Объркана от интереса му към нещо, което не го засягаше, тя го погледна смутено.

— На Даниел е. Той работи тук. — И посочи приблизителното разположение на базата. — Но какво толкова важно има? — попита, смутена от настойчивия му поглед.

— Натам ли си се запътила?

— Да.

— Защо?

— Карам някои... По дяволите, това съвсем не е твоя работа — отвърна Роури, без да е убедена, че изобщо трябва да му казва нещо.

Гневът му явно нарасна:

— Но то е моя работа. Самият аз отивам там.

— Ти! — възкликна тя и веждите ѝ се извиха от изненада. — Защо? Нали каза, че си на почивка?

— Така е. Въпреки че вероятно ти е трудно да разбереш, малката — започна той, като видя как тя настръхна при употребата на умалителното. — Ваканцията може да бъде и нещо поучително.

Това беше изказване типично в стила на Чарлз, нещо, с което тя не би се съгласила преди година, но което сега разбираше. Така че когато той продължи, тя замълча.

— Искам да видя как работят тези глациолози. А каква е твоята цел?

Е, поне той знаеше какво става в базата, отбелязана с Х върху картата, и това му даваше известна легитимност. Сега беше неин ред да обясни пътуването си.

— Както бях започнала да ти казвам — обърна се тя към него, — карам някои провизии до базата. — И очите ѝ светнаха. — Същите онези, мога да добавя, които ти така лакомо поглъщаш!

Ерик не обърна внимание на забележката ѝ.

— Къде е Даниел сега?

— Остана в Уайтхорс.

Тя се напрегна. Дали нямаше да започне да опява за връзката ѝ с Даниел?

— Какво искаше да кажеш с това, че си откраднала джипа? — попита той. — Ти наистина не знаеше какво има в него, нали?

— Аз... просто се пошегувах — оправда се неумело момичето.

Той я погледна с присвити очи.

— Роури, искам да ми кажеш какво означава всичко това. Веднага.

С намерението само да избегне пронизващия му поглед, Роури отново наведе очи към гърдите му, толкова широки и силни, загорели от слънцето, мъжествени. И отново бе обзета от желанието да го докосне, но отново устоя, като се извъртя рязко с гръб към него.

Той обаче нямаше намерение да я остави да се измъкне. Постави ръце на раменете ѝ, грубо я обърна обратно и я задържа така пред себе

си, сякаш беше негова жертва.

— Роури — провлече Ерик, — какво ще ми кажеш?

Бавно и неспокойно, тя вдигна очи към него. После си пое дълбоко дъх и повтори онова, което вече му беше казала:

— Карам провизиите до базата.

— Знам това — извика нетърпеливо той, а пръстите му се впиха в нежната плът на раменете ѝ, като ѝ причиниха болка дори през дебелия пуловер.

— Каква роля има Даниел във всичко това?

— Той е журналист. Пише статия за ледниковата експедиция.

Стори ѝ се, че видя проблясък на разбиране в очите му, преди да нанесе следващия си удар.

— Защо той не се върна в базата с теб?

— Той... трябваше да остане в Уайтхорс.

— Не ти вярвам. — В очите му светна предупреждение, че бързо губи търпение.

Сама нетърпелива, тя попита:

— И какво точно вярваш?

Той я погледна право в очите, когато отвърна:

— Вярвам, че може да си тръгнала без знанието и съгласието на твоя Даниел.

Роури съвсем се стъписа, защото Ерик беше разгадал ситуацията и затова беше ядосан. Тя знаеше какво да очаква, когато Даниел се вбесеше — следваше неизбежното викане и крачене из стаята, но никога не беше посягал да я нарани. За характера на Ерик обаче не знаеше нищо. Напълно предвидливо, тя реши да не го изпробва.

— Не е точно така — започна Роури. — Даниел трябваше да остане в Уайтхорс, за да вземе някакъв човек, важната клечка, която спонсорира експедицията.

Нещо в думите ѝ, вероятно презрителният тон, го развесели, въпреки че леката извивка в ъгълчето на устните му се задържа само за миг, след което той стана сериозен и я погледна строго в очите.

— А защо ти не остана да чакаш заедно с него?

— Провизиите трябваше да бъдат доставени.

Той повдигна вежди:

— Роури...

Тя неохотно допусна едно по-нататъшно усложнение.

— Той не искаше да остана с него.

Все още не беше казала истината, въпреки че се питаше колко още би могла да я избягва.

— Все пак ти каза, че той не е бил съгласен да шофираш по тези пътища сама. — Беше я оплел в собствените ѝ мрежи, а тя нямаше представа как да се измъкне.

— Е?...

— А каква е разликата? — извика Роури, объркана от това, че се беше оказала в подобно нелепо положение. С всички сили се отскубна и застана на няколко метра от него. — Каква е разликата? — повтори, намусена и объркана. За нищо на света не можеше да разбере защо той трябва да знае всичко това, защо толкова настоява да му разкаже.

Дълбокият му глас прозвуча отново:

— Има страшно голяма разлика. Бих искал да знам с какво точно съм се нагърбил.

Сега тя побесня, стана предишната Роури и се нахвърли енергично:

— С какво ти си се нагърбил? И кой по-точно си въобразяваш, че си ти? По-скоро става въпрос за това, с какво аз съм се нагърбила, тъй като това е моят джип, моята храна и моята воля, която ти дава право да ме придружаваш...

В яда си Роури се беше изправила на колене и беше заела позицията на котка, готова за скок.

За нейна голяма изненада изражението на Ерик се смекчи неочаквано и по устните му се разля усмивка.

— Ела тук — каза той със строг, но вече спокоен тон.

— К-какво? — заекна тя, напълно объркана от този обрат.

Кехлибареният му поглед се спря върху нейния, когато повтори командата си, този път по-нежно и определено прелъстително:

— Ела тук!

— Не.

Гласът ѝ прозвуча слабо и неубедително. Тя осъзна, че не вярваше нито в неговите намерения... нито пък в своите. Тишината между тях се нарушаваше единствено от силното почукване на дъжда по покрива.

— Роури, ела тук.

Той не беше помръднал и въпреки това тя усещаше магнетичното му привличане, гласът му, очите му цялото му същество я зовеше. Думите ѝ убягваха; тя само поклати отрицателно глава на неговата настоятелност, отрицание, което някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че е напразно.

— Роури...

Той седна до огъня, привличането му ставаше все по-силно и по-силно. Последният вик на здравия разум, слаб и далечен, ѝ каза да не се поддава на тази заплашително неустойима сила. Скоро обаче този глас заглъхна, тя бавно стана и приближи към Ерик. Беше като в транс — осъзнаваше какво става, но не беше в състояние да го промени.

Той обви ръце около кръста ѝ, придърпа я по-близо и я накара да коленичи, а бедрата ѝ пламнаха при допира с неговите. Пред очите ѝ беше цялото онова великолепие, което тя до болка беше жадувала да притежава. В този момент не можеше повече да се въздържа и вдигна ръце, отначало свенливо, към гърдите му, като първо докосваше, а след това започна да гали мъжествените очертания. Погледът ѝ проследи движението на пръстите ѝ, наслаждаващи се на топлината и силата на неговото тяло, а гъстият и тъмен мъх на гърдите му стимулираше дланите ѝ.

Устните ѝ потръпваха от вълнение, когато отново вдигна поглед към него, а ръцете ѝ сега се движеха по раменете му. Нямаше нищо обезсърчително в израза му, когато вдигна устните си към неговите, притвори очи и вкуси от опияняващия им нектар, а ръцете ѝ се склупчиха около врата му и тялото ѝ преля в неговото.

Роури не разбра кога точно той започна да ѝ отвръща, толкова зашеметена беше от собствените си освободени желания. Но когато устните му се разтвориха, за да посрещнат нейните, тя почувства как ръцете му, които вече не бяха около кръста ѝ, се плъзгат под пуловера по кожата ѝ, нежна и еластична под търсещото му докосване. Почувства неговата страст, когато милувките му станаха по-дръзки, целувките му — по-изискващи, и това я възбуди още повече.

Устните му започнаха да си играят с ухото ѝ, а след това се спуснаха надолу и тя наклони назад главата си, за да им позволи да достигнат до шията. Ръката му нежно покри заоблената ѝ гърда и въздишка на неочаквано удоволствие се изплъзна от влажните ѝ устни,

когато палецът му очерта кръг около зърното. Струваше ѝ се, че ще се взриви отвътре, толкова силно беше това усещане.

Когато устните му отново преминаха към ухото ѝ, тя чу думите:

— Равни права, така казват...

Преди да може да разбере тяхното значение, ръцете му сръчно съблякоха тежкия пуловер.

— О, Роури! — промълви той с тих и пресипнал глас.

Тя отново потърси устните му, като обхвана лицето му с малките си нежни ръце. Ако можеше да разсъждава трезво в този момент, би се определила като безнравствена жена, добре запозната с навиците на мъжете и техните удоволствия. Ерик нямаше как да знае, че само той беше събудил — за пръв път — най-примитивните нужди и копнежи, които управляваха тялото ѝ.

Роури усети как напрежението намалю, когато той се отдалечи колкото да разкопчее предното копче на сутиена ѝ — последната останала преграда, — който се присъедини към пуловера на пода. Тя посегна да привлече мъжа отново към себе си, но той се дръпна назад.

— Нека да те погледам — прошепна ѝ и копнежът в очите му беше прекалено силен, за да му устои. Силата на неговия поглед я накара да настръхне, гърдите ѝ се стегнаха. — Ела тук — каза той изпълнен със страст и желание глас.

Този път не бе необходимо да повтаря. Роури се хвърли в прегръдките му и божественото усещане от допира на голите им гърди я издигна до нови и непознати висини. Той изстена високо, когато телата им се допряха, и в този звук прозвуча и неговата възбуда. При това докосване тя потрепери и се изопна като струна.

В отговор на нарастващото ѝ желание ръката му се спусна към кръста ѝ и за момент се спря до колана на дънките ѝ.

— Ерик... моля те... помогни ми — замоли се тя, когато силата на изгарящото желание стана непоносима под неговия страстен натиск. За пръв път в живота си беше готова да даде, тя искаше, не — тя до болка желаше да даде това, което беше единствено нейно. Всъщност щеше да се отдаде в този момент напълно и безусловно, ако Ерик не беше отдръпнал внезапно тялото и ръцете си, след което свали нейните от врата си. Погледът му дори за миг не се отклони от лицето ѝ, бледо и покрусено, когато той проговори тихо и спокойно:

— Кой каза, че командва тук, Роури?

Без да дочака отговор на риторичния си въпрос, мъжът се изправи и отиде до огъня, като добави няколко цепеници, преди да седне възможно най-далеч от мястото, където тя беше коленичила, все още в шок.

Въпреки че пламъците станаха по-високи и грееха силно, Роури почувства студ от отдръпването на неговото тяло, което беше запалило един нов и страшен пожар у нея. Тя започна да трепери, независимо от температурата в стаята и слепешком засъбира дрехите си, като преглътна мъчително, за да заглуши стоновете, които застрашаваха да доведат до дъното нейното унижение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бавно и болезнено нещата се изясниха в главата на Роури. Тя беше унижена, отхвърлена, смачкана по изключително жесток и ужасен начин от един мъж, който неизвестно защо я презираше. Никога преди, дори и в най-буйното си въображение не беше рисувала нещо толкова травмиращо като това, което току-що се бе случило. Беше го желала толкова силно, че тялото ѝ още трепереше. Но той беше решил да ѝ откаже въпреки собствената си възбуда, която тя така живо усещаше през онези няколко пламенни мига. Нещо повече, той беше решен да ѝ покаже кой има последната дума. И наистина бе успял. Тя беше попаднала безпомощно под неговото проклятие и беше харесала всяка минута... докато той не беше решил така внезапно да унищожи всичко.

Ерик видя болезненото изражение, почувства болката, която я мъчеше, и въпреки това отказа да ѝ даде утехата, за която видът ѝ молеше. Тя се опитваше да разбере що за човек е той, толкова мил, нежен и щедър в един момент, и толкова суров и неотстъпчив в следващия. Беше ѝ позволил да вкуси от меда на страстта, а след това го беше изтръгнал от устните ѝ.

Тя не можеше да разбере защо този мъж, когото познаваше само от ден, означава толкова много за нея. Всичко, което знаеше, бе, че той събуди у нея радостта от това да даваш, вместо да получаваш. Да, Роури с радост би направила всичко за него, до такава степен бе запленена. Никога преди тя не беше познавала това върховно щастие, което само за миг усети в силната му прегръдка. И също както не си бе представляла този екстаз, така и не беше допускала пагубното отчаяние, ужасната мъка, която последва.

Като се взираше в огъня, младата жена се запита дали майка ѝ се беше чувствала така, когато баща ѝ ги изостави. Тя беше прекалено малка, за да знае подробностите, и прекалено уплашена, за да попита, когато порасна. Не беше ли по-добре никога да не узнаеш огромната

радост от взаимното отдаване, отколкото да я откриеш само за да я загубиш отново?

С напредването на вечерта тя остана затворена във вътрешната си битка, като се питаше за това, чудеше се за онова, разсъждаваше върху друго. Тази вечер нямаше никакви отговори, ако изобщо съществуваха някакви. По някое време Ерик стана, за да сложи дърва в огъня, но сега двамата се държаха като напълно непознати. Вероятно той се бореше със същите противоречия, въпреки че тя нямаше нито желание да узнае, нито сила да попита. Роури не знаеше колко е часът, когато той най-после се изправи, протегна се, взе спалния си чувал от простора и го застла пред огъня.

Ако движението му не я беше върнало към действителността, тя никога не би чула думите му:

— По-добре да си го поделим. Ще стане още по-студено на зазоряване.

Тя го погледна ужасено и видя, че беше застанал до нея с ръце на кръста и сякаш очакваше съгласието ѝ.

Момичето не можеше да проумее предложението му, поне не и в настоящото си състояние. Затова бавно поклати глава:

— Ти го вземи. Аз не съм уморена.

Чу нотката на поражение в гласа си, но съвсем не я беше грижа дали и той я беше чул. За щастие Ерик не ѝ противоречи, а просто разкопча спалния чувал и се пхна в него с гръб към огъня, без да пророни и дума. След малко Роури чу ритмичното му дишане, когато, както тя предположи, сънят го обори.

Едва тогава обърна очи към него и болката ѝ се засили. Тя се изправи импулсивно и се премести в един затъмнен ъгъл на стаята, далеч от топлината на огъня, но също така далеч и от нейния мъчител. Момичето се сви на топка и легна, смутено и объркано, а очите ѝ доста често поглеждаха към огнището, или по-скоро към фигурата на пода пред него. Странното беше, че не усещаше нито гняв, нито горчивина, а само болезненото чувство на загуба.

Стори ѝ се, че лежа така в продължение на часове, а тялото ѝ бавно започна да изстива и тя загуби ориентация. В последен опит да намери утеха, даде гръб на източника на страданията си и се обърна

към студената стена на хижата. Цялата премръзнала както вътрешно, така и външно, Роури не може повече да се сдържи. Сълзите бавно се събраха и бликнаха надолу по бузите ѝ, придружени от сподавени стонове, които разтърсиха тялото ѝ. Тя даде воля на мъката си и по този начин се освободи от задушавачното ѝ чувство. Плачеше свободно, но мълчаливо, с присвити към гърдите колена и увити около тях ръце, легнала настрани върху студения и мръсен под. Никога не беше плакала за майчина утеха, не беше търсила майка си, която си имаше достатъчно собствена мъка, майката, която отдавна беше мъртва, но точно сега правеше именно това. Само за да бъде прегърната и утешена...

— Шшшт... всичко е наред.

Две ръце я обгърнаха и я издърпаха на сигурен пристан, като ѝ предложиха топлина и разбиране, и спасение от студа. Те я залюляха нежно, докато тя продължи да плаче, но вече имаше къде да излее мъката си. Голямата му длан притисна главата ѝ към туптящото му сърце и я задържа така, докато сълзите обливаха гърдите му. Тя усещаше единствено избавлението и утехата на ръцете, които я бяха спасили от студеното отчаяние.

Нежни думи погалиха слуха ѝ:

— Измръзнала си, малката, нека те стопля.

Тя инстинктивно обви ръце около врата му, когато той я вдигна от пода и я понесе като загубено дете към огъня. Роури притисна лицето си в шията му и стоновете ѝ стихнаха под успокоителното въздействие на неговия пулс. Тя се вкопчи в него, когато той коленичи, за да я свали, и каза нежно:

— Трябва да подсиля огъня. Цялата си премръзнала, Роури. Стой тук. Веднага се връщам.

Тя му позволи да свали ръцете ѝ от шията си и се загледа как той взима няколко цепеници и ги добавя към огъня. След малко топлите пламъци отново затанцуваха. Когато Ерик се върна, сълзите ѝ бяха пресъхнали, но тя все още трепереше от измръзналите крака до вкочанените от студ пръсти на ръцете.

Той притисна вледененото ѝ тяло до топлите си гърди и прошепна нежно в ухото ѝ:

— Не се дърпай сега, Роури. Ще се разболееш, ако не ми позволиш да те сгрея.

След това се пресегна за спалния чувал и го премести близо до огъня. Внимателно, за да не я стресне, мъжът съблече дебелия си пуловер, защото знаеше, че без него топлината на собственото му тяло щеше да достигне по-бързо до нея. После нежно я вдигна и я постави в спалния чувал, като внимателно го закопча около нея. Тя нямаше сили да се противопостави, нито пък ѝ мина през ума подобно нещо, тъй като той се отпусна до нея и я придърпа към себе си, така че гърбът ѝ прилепна до гърдите му, а коленете ѝ се свиха около неговите. Ръцете му започнаха да разтриват крайниците ѝ, като упорито се мъчеха да им възвърнат живеца, а в същото време топлината на тялото му изпълни спалния чувал. Тя почувства как малко по малко вкочаненото ѝ тяло започна да се отпуска.

— По-добре ли е? — попита той, когато най-сетне почувства, че тя се сгрява. Трябваше обаче дълго да чака отговор, тъй като неговият малък и сгушен жив вързоп се беше поддал на изтощението.

За Ерик това беше като сън по време на отпуск, несмуцаван от звъна на телефон или пиукането на будилник, който беше продължил незначайно колко часа. За Роури, уви, той с нищо не беше по-различен от многото дни, когато тя нямаше особени причини да става рано. Въпреки това той беше различен. Бавно, много бавно тя отвори натежалите си клепачи и осъзна къде се намира. Лежеше настрани с лице към един замрял огън, тялото на един мъж бе плътно зад нея, мускулестата му ръка лежеше под главата ѝ като възглавница, а другата бе праметната около кръста ѝ. Краката ѝ бяха сплетени с неговите, а босите ѝ стъпала бяха топли. Тя се чувстваше напълно отпочинала.

— Най-последно се завърна в света на живите... — Звукът в ухото ѝ я стресна.

— Колко е часът? — попита сънливо тя.

— Почти десет. — Дали това не беше насмешка, завърнала се отново в гласа му?

— Десет! — Тя моментално се разсъни напълно и се обърна с лице към Ерик. — Защо не ме събуди по-рано? Сега вече можеше да сме при джипа.

Той разгледа лицето ѝ, доволен от завръщането на здравата руменина по бузите ѝ, които предишната нощ бяха толкова бледи.

— Ти наистина имаше нужда да поспиш, както и аз всъщност. Беше една ужасна нощ!

Като закъснял шок Роури осъзна колко удобно беше прекарала нощта и колко спокойно и естествено се чувстваше сега, полуоблечена, в един спален чувал с този изключително неустоим мъж, чието коляно така интимно и собственически почиваше между бедрата ѝ. Имаше нещо много непринудено в цялата ситуация и този факт я обърка още повече.

— Сигурно си спомняш миналата нощ? — попита той, като улови объркания ѝ поглед, без да знае истинската причина за него.

Тя го погледна за миг и отклони очи.

— Да. Аз... Аз... бях разстроена...

— Едва не умря от студ заради собствения си инат! — извика той, въпреки че ядът му не беше толкова суров, колкото преди.

Съвсем непринудено, макар и доста изненадващо, момичето промълви:

— Благодаря ти. — Тя го погледна в очите, а топлината в зеления поглед подсили думите ѝ. — Всичко беше така хубаво...

Той я погледна отново.

— Може да запееш и друга песен, ако не станем скоро. Ослушай се!

Тя се обърна объркана:

— Не чувам нищо.

— Точно така. Дъждът е спрял. И е по-добре да тръгваме. — Той изчака да види реакцията ѝ, преди нарочно да я предизвика, като добави хапливо: — Не бихме искали да тревожим Даниел...

Тялото ѝ се стегна при споменаване името на брат ѝ. Той със сигурност щеше да се разтревожи... а колко ли пък щеше да се ядоса, ако я видеше сега. Никога не беше я поучавал относно морала ѝ, но беше дал да се разбере, че няма да търпи авантюри от нейна страна, а още по-малко нежелани усложнения.

— Не, не бихме искали — промълви Роури, като разсеяно си играеше с брадата му.

За да се измъкне от ситуацията, тя се опита да излезе от спалния чувал, но се оказа притисната от краката му. Наложиха се да го погледне

въпросително.

Закачливи пламъчета заиграха в очите му, а устните му се извиха дяволито, когато проговори:

— Знаеш ли, че е много забавно да се спи с теб... и много уютно. Бих искал да опитам отново. Даниел да върви по дяволите.

— Ставаш груб — отсече тя.

След това, като се почувства внезапно освободена, младата жена изпълзя от чувала и облече блузата и пуловера си. Вероятно беше груб, помисли си тя, но не можеше да не се съгласи поне до известна степен с мнението му. На нея също ѝ беше харесало да се събуди до него, както и топлото и интимно докосване на телата им. И през цялата нощ, колкото зашеметена и объркана да се чувстваше, подсъзнателно усещаше неговото успокояващо присъствие.

Като отвори вратата на хижата, тя видя, че слънцето свети ярко и навън наистина е по-топло, отколкото вътре. Роури остави Ерик да се облече и за да избегне ново изкушение, се позабави на външното стъпало, преди да се върне, за да му помогне да вдигнат уютното им гнездо и да опаковат отново провизиите. Едва след това тръгнаха към джипа.

Роури не се обърна назад. Прекалено добре си спомняше емоционалната битка, която беше водила там; прекалено добре си спомняше болката и мъката, които беше изпитала там; прекалено добре си спомняше и споделената близост там. Тя избра да съхрани в сърцето си близостта, независимо от това, какво щеше да ѝ донесе бъдещето.

За късмет дъждът трябва да беше спрял скоро след като бяха заспали, тъй като на повечето места калта се беше втвърдила. Джипът беше непокътнат и изглеждаше точно така, както Ерик го беше оставил предишната вечер. Смяната на гумата се оказа трудна. Въпреки това след половин час те успяха да се върнат отново на шосето и да поемат пътя си. Мълчаливото им споразумение беше да продължат заедно. Ерик нямаше голямо желание да се връща за мотора си, пък и на Роури не ѝ се искаше да губи повече ценно време.

След час стигнаха до едно крайпътно заведение, където можаха да си вземат горещо кафе и сладки — за радост на Роури. Разговорът беше приятен, тъй като и двамата избягваха спорните теми, съобразявайки се с временното примирие, което беше провъзгласено.

Момичето с удоволствие позволи на Ерик да шофира. Той изглеждаше напълно спокоен и способен да се справи с чакълестия път. Тя, от своя страна, можеше свободно да се мести, опитвайки се да се настани удобно при силното друсане. То навярно притесняваше и Ерик, но той поне не се оплакваше.

По протежение на пътя се появиха интересни гледки, които да разсеят монотонността — ако такава изобщо съществуваше. Пейзажът непрекъснато се променяше: планини, обширни плато, смърчови гори, трепетлика, бреза и бор. Равнините предлагаха великолепието от дивите цветя; склоновете бяха приютили малки стада овце, чиито бели руна изпъстряха зелените поляни. От време на време се виждаше и някой елен край мочурливото устие на крайпътен поток.

Те преминаха покрай групички от „духовни къщи“ — постройки, издигнати от местните индианци, както обясни Ерик, за да приютят мъртвите им в отвъдния живот. По молба на Роури, мотивирана отчасти от нуждата ѝ да се изправи и поразходи, те спряха до една от тях, надникнаха през стъклените прозорци, замърсени, но прозрачни, и видяха пера и мъниста, и други дреболии, останки от бита на починалите.

Не след дълго отново спряха, за да разгледат един малък призрачен град, недалеч от брега на реката. До голяма степен благодарение на пустошата полусъборените хижи почти не се забелязваха и единственото, което можеше да се види, бяха ръждясалите принадлежности на горски ловец, които събуждаха във въображението картини от един труден и самотен живот. Роури намери всичко това за очарователно, дори и неизбежните камари от тенекиени кутии, които говореха за дневното меню на хората в планината: пикантна шунка, фасул, говеждо, супа, компот и пак фасул. Следи от изоставени лагери се виждаха по брега на реката. Тъмни почернели петна, където бяха светили огньовете, преди да изгаснат или да бъдат прилежно загасени при потеглянето на компанията.

Късно следобед те пристигнаха в базата. Роури внезапно беше изпълнена с лоши предчувствия, дори с разочарование, когато видяха група палатки в подножието на покритата с лед планина. Въпреки че никога не би си го признала пред него, днес тя се чувстваше добре в компанията на мъжа, и откри, че беше по-спокойна, приятна и поносима от който и да било друг ден. Беше нещо съвсем ново за нея

да бъде доволна от собственото си поведение. Въпреки че не мина без няколко хапливи и дръзки забележки, които обикновено характеризираха разговорите ѝ. Той, изглежда, наистина притежаваше дарбата да събужда „най-доброто“ у нея... Тя не знаеше колко време Ерик ще остане в базата, нито колко дълго Даниел ще търпи тук нея. Но щеше да има достатъчно любопитни, които да изключат възможността от повторение на едновременно приятните ѝ опустошителни събития от изминалите двадесет и четири часа.

Ерик насочи джипа към най-голямата от палатките, пред която имаше маса, покрита с вестници, радиопредавател и двама мъже. Те и двамата вдигнаха глави веднага, щом като чуха колата. Роури замръзна, тъй като веднага позна единия от тях. Как беше пристигнал преди нея? Толкова скоро ли беше дошъл неговият човек? Той сигурно беше минал край затъналия в калта джип. Какво ли я чакаше сега?

Даниел веднага беше познал джипа и тръгна към него, преди още да бяха спрели, и се насочи към мястото до шофьора, за да види сестра си.

— Роури! Къде, за бога, беше? Побъркахме се от тревога! Всички планинари те търсят, теб и Ерик Кларк... — Той не довърши и върху разтревоженото му лице просветна разбиране.

Колегата му мина отпред, когато Роури и Ерик слязоха от джипа.

— Ерик! — възкликна той, като протегна ръка с широка усмивка на облекчение, която озари загорялото му от слънцето лице.

Значи Ерик също го очакваха, помисли си Роури. Русият мъж с очилата разтърси ентусиазирано ръката на Ерик.

— Разтревожихме се за теб, приятелю. Дан те очакваше в Уайтхорс, когато получи съобщението ти. Мотор, а?

Много бавно картината започна да се изяснява в обърканите представи на Роури. Сега си обясняваше защо Ерик така спокойно посегна към провизиите, предназначени за базата, гнева при откриването на картата, упорството му да разбере защо се беше насочила натам, както и забавлението от нейното подигравателно споменаване на „важната клечка“ зад експедицията. Ерик Кларксън... председател на фондацията... спонсор на проекта... сега на посещение в базата. Тя погледна към Ерик и видя, че я наблюдава внимателно, а кехлибарените му очи излъчваха веселие. После се обърна към Даниел, странно успокоена да види объркването му, подобно на

нейното, тъй като той ясно си спомняше лицето на мъжа, когото беше хванал в страстна прегръдка със сестра си в коридора на хотела.

След като се овладя обаче, той протегна ръка.

— Аз съм Дан Търнър. Радвам се, че сте се справили. — Той погледна колебливо към Роури, после отново към Ерик. — Какво стана с мотора?

Ерик разказа накратко на двамата за своето приключение, като някои моменти от пътуването поукраси, а други тактично пропусна да спомене. Що се отнася до Роури, тя все още не се беше съвзела от изненадата при разкритието на самоличността му и стоеше безмълвно, докато нейният спътник уж точно предаваше събитията от изминалия ден. Значи това обясняваше интелигентността, умениято, гладките ръце...

— Значи, Дан, твоето момиче успя да достави както провизиите ни, така и нашия виден посетител — заключи русокосият, като протегна ръка на Роури. — Струва ми се, че не сме се запознавали официално, въпреки че Дан ни наду главите за вас, откакто е пристигнал. Казвам се Кристофър Уин. Вие сте Роури, нали?

— Аурора Матюз... — довърши представянето Дан. — Кристофър е ръководител на експедицията — обясни той със спокоен глас, въпреки че светлокафявия му поглед беше всичко друго, но не и спокоен, когато я прониза с обещание за това, което предстоеше.

Роури сърдечно откликна на представянето:

— За мен е удоволствие, Кристофър — отвърна тя, преди да погледне объркано към брат си. — Но как дойде дотук толкова бързо, Даниел?

Той с мъка прикри чувствата си относно нейното присъствие и обясни:

— След като не можахме да открием и следа от теб, наех самолет и пилот и долетях тази сутрин. Нямахме смисъл да оставам в Уайтхорс, тъй като получих съобщението на Ерик и екипа му — той го погледна колебливо, — а и планинарите вече претърсваха пътя. Реших, че ще бъда по-полезен, ако стоя на радиостанцията тук.

Кристофър веднага се присъедини:

— Като стана дума за това, май е по-добре да се обадя на групите, че сте пристигнали живи и здрави! Те вероятно се чудят дали

старият Снежен човек не се е появил отново. — Той се усмихна и добави; — Но той обикновено не излиза по това време на годината.

— Снежен човек? — попита плахо Роури.

— Той е местният призрак — обясни Кристофър с много сериозно изражение и един особен блясък в очите. — Много опасен... нито звук... нито отпечатък... — След което се усмихна топло и искрено и Роури веднага разбра какво иска да каже този човек, който й приличаше повече на държавен служител, отколкото на горски жител.

Тя му отвърна с благодарна усмивка и той се върна при радиопредавателя.

— Разбрах, че вие ще опишете историята на това пътуване. — Дълбокият глас на Ерик я накара да погледне отново към него.

Колкото и да се опитваше да си го представи като престижен и способен председател на една фондация, притежаваща милиарди долари, тя виждаше единствено загадъчния мъж, който умееше да я вбеси и заплени без никакво усилие.

Даниел му отвърна ентузиазирано:

— Точно така! Страхотна възможност е да мога да наблюдавам тези експерименти непосредствено, а още повече и да имам честта да ги опиша. Моят фотограф, Тони Тасинари, в момента е горе с екипа. Той ще е доволен, че с джипа докарахте още филми. — Като каза това, той погледна Роури, а в думите му прозвуча хаплива нотка.

Сега беше ред на Ерик да нанесе удар:

— Излиза, че Роури е една много ценна млада дама! — Кехлибареният му поглед я прониза, преди да се обърне усмихнато към Даниел.

— Да, така е — съгласи се учтиво той, — макар че утре се връща в Уайтхорс.

Роури тъкмо отвори уста да протестира, когато Кристофър се присъедини отново към групата, с широка усмивка изпод русите мустаци.

— Ти сериозно си стреснал планинците, въпреки че те споменаха нещо за някакъв изоставен мотор. — Той погледна към Ерик. — Ще го върнат в Уайтхорс вместо теб... една грижа по-малко!

Без да се колебае, Даниел продължи:

— Тъкмо обяснявах на Ерик, че Роури утре се връща там. Колкото и да е помогнала, като докара провизиите вместо мен — той я

погледна внимателно, — тук тя само ще пречи.

— Не, не, момчето ми — възрази Кристофър. — Сега, след като най-сетне пристигна, не виждам причина да я връщаш обратно. Тя е едно прекрасно допълнение към този пъстър екип!

Тя отново беше стресната от гласа от лявата ѝ страна.

— Напълно съм съгласен, Кристофър! — казваше Ерик. — Защо не ѝ дадем някаква работа, Дан — предложи той с дяволит пламък в очите и лека усмивка, които предупредиха Роури, че би могъл доста да усложни и без това трудното ѝ положение. — Сигурно има достатъчно отегчителни задачи из лагера, които би било най-добре да се оставят на една жена. Така, приятели, ще можете да се съсредоточите изцяло върху работата си. А тя ще може да се отплати за минималното количество храна, която ще изконсумира.

Той обгърна с поглед слабото ѝ тяло и по бузите ѝ изби руменина, която тя отчаяно се опита да потисне. Роури усети обаче, че разговорът започва да се върти около нея дори и когато не я засягаше, а тя нямаше намерение да допусне подобно нещо.

— Ще бъда повече от щастлива да помогна, Кристофър, ако си сигурен, че няма да преча. Представям си колко сте заети всички с работата си. Ако мога да помогна...

Тя също можеше да играе по техните правила, каза си момичето, като нарочно се усмихна смирено на Кристофър.

Даниел вече започваше да губи търпение.

— Роури, не мисля, че това е добра идея. Нямаш необходимите принадлежности, нито спален чувал, нито работни обувки. — Той погледна смаяно ботите ѝ, които бяха покрити със засъхнала кал, независимо от усилията ѝ да ги изчисти сутринта. — Нито пък особено топли дрехи — продължи брат ѝ с нарочно пресилена усмивка, — а, доколкото си спомням — той погледна съучастнически двамата мъже, — не си особено добра готвачка!

Роури не възнамеряваше да се предаде толкова лесно, въпреки че всичко, което той каза, беше истина.

— Доколкото аз си спомням, Даниел — противопостави се тя, като вдигна вежди раздражено, — ти също не си! Ако както предполагам, вие, приятели, се редувате с готвенето, аз не бих била много по-лоша от някои! Стана така, че аз приготвих вечерята снощи... и не умряхме нито от глад, нито от хранително натравяне.

Тя се обърна към Ерик, като го предизвика да отрече думите ѝ. Чудеше се на какво точно е способен при дадените обстоятелства...

— Сигурен съм, че ще се справи отлично — намеси се Кристофър със спокойна и насърчителна усмивка. — Може да се върне с Ерик в края на седмицата. — После се обърна към Даниел и добави: — Така е по-разумно, отколкото да караме самолета да се връща специално за това! Значи — каза накрая той — всичко е решено. Роури, можеш да се нанесеш в палатката на Даниел. Сигурен съм, че имаме резервни одеяла, но мисля, че с огромната нервна енергия, която той събра през последните часове, ще те стопли достатъчно. Тони може да се премести в една от другите палатки. Сега, Ерик, ела да ти покажа какво сме свършили дотук. Ще разтоварим джипа, когато другите се върнат... освен ако Роури не желае да свърши това!

Той ѝ се усмихна предизвикателно, след което сложи приятелски ръка върху рамото на Ерик и двамата се отдалечиха към купчините от листове върху импровизираното бюро до голямата палатка.

За Роури беше дошъл моментът на равносметка, тъй като Даниел я хвана за рамото и я поведе в срещуположната посока, към група скали, които ограждаха лагера. Когато се увери, че бяха достатъчно далеч, за да ги чуят, той се обърна към нея. Тя занемя в очакване на неговата атака... която така и не последва.

Вместо това се оказа изправена срещу един дълбоко емоционален поглед, в който се четяха страх, загриженост, облекчение и почти никакъв гняв.

— Толкова се разтревожих, глупаче такава! — възкликна той и я прегърна така силно, че почти я задуши. Наистина той беше нейният по-голям брат, покровителствен и грижовен. Тя също го прегърна и случайно погледна към палатката — Ерик ги гледаше. По тази причина нарочно удължи прегръдката; нека да си мисли каквото ще, арогантно животно!

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

Защо ли той търсеше нещо по-дълбоко?

— Разбира се, че съм сигурна, Даниел. Какво би могло да се случи? Сега съм тук пред теб, нали? — попита тя тихо и седна на една от по-ниските скали.

Даниел сложи ръце на кръста и застана с разтворени крака.

— Това, което виждам отвън, изглежда добре... малко мръсна, малко разрошена, но хубава. Това, което е отвътре, ме тревожи. — Той повдигна въпросително вежди, но Роури не пожела да улесни задачата му. Тя просто си седеше, мълчеше упорито и го гледаше. — Случи ли се нещо, Роури? — попита директно той.

— Какво би могло да се случи? Приютихме се в една изоставена хижа и прекарахме нощта, като се опитахме да се изсушим, да се стоплим и нахраним. Какво по-здравословно от това?

Тя все още продължаваше да го гледа упорито.

— Роури — започна той, а тонът му показваше, че губи търпение, — той не се... опита да направи нещо, нали?

Очите ѝ внезапно заблестяха.

— Какво? Благородният Ерик Кларксън? Достоеен с добро положение, уважаван... да тормози една бедна и невинна девица? Не, Даниел, сестра ти все още е девствена, ако точно това те интересува. — При тази налудничава мисъл тя погледна укорително брат си, въпреки че това нямаше да има никакво значение, ако той знаеше истината. — Той не се... опита да направи нищо — увери го тя, потъжно, отколкото би ѝ се искало.

— Е, това поне е облекчение. — Дан въздъхна и наистина изглеждаше успокоен, което внезапно обърка Роури.

Тя го погледна внимателно:

— Ти наистина си се разтревожил, нали?

— Разбира се, че се разтревожих! — отвърна той. — Дъждът, никаква следа от теб, нищо...

— Искам да кажа, относно това, че Ерик ме е докоснал... Знаем какво чувстваш, но мислех, че ми имаш доверие за тези неща.

Тя беше леко засегната.

— Разбира се, че ти имам доверие, празноглавке. Този, на когото нямам доверие, е Кларксън.

Дан погледна намръщено през рамо към Ерик, който се беше задълбочил над някакви чертежи с Кристофър.

Сега вече Роури беше двойно объркана. Дали брат ѝ знае нещо, което тя не знае?

— Защо казваш това, Даниел?

Брат ѝ я погледна остро, в сравнение с изражението му къдравата му коса изглеждаше изключително нежна.

— Не съм сляп, Роури. Видях как те целуна онзи ден в коридора. И после понаучих нещо за него... и неговата репутация.

Дъхът на Роури почти спря от възмущение.

— Какво за него? — попита тя спокойно, като се опита да прикрие колко много означава отговорът му за нея.

— Смятат го за страшен негодник, Роури. И голям женкар. Не малко сърца е разбил по пътя си. — Даниел я погледна въпросително, а тя преглътна. Но той имаше още много неща да каже, преди тя да може да отговори. — Изглежда, що се отнася до бизнес, този човек е образец на почтеност. Той е интелектуален гений... но е истинско бедствие в личния живот. Вече е имал една трагична женитба...

Роури не можа да се сдържи повече.

— Откъде знаеш всичко това? — попита тя с укор.

— Кристофър ми каза тази сутрин. Чакането беше много отегчително. Както изглежда, той е стар приятел на семейството, дори е познавал първата му жена.

— Но защо Кристофър е споделил всички тези мръсни клюки с теб? Не е ли това един вид предателство, ако наистина са толкова близки приятели?

Очите ѝ заблестяха от яд и съвсем не я беше грижа дали не издава собствените си чувства. Тонът на Даниел омекна.

— Успокой се, миличка. Кристофър беше много, много разтревожен. Случаят с мотоциклета явно е само последното от поредица саморазрушителни приключения. Според него Кларксън е опитвал също и парашутизъм, безмоторно летене, рали... Колкото по-опасно, толкова по-добре!

— Не мога да повярвам — промълви тя по-скоро на себе си, отколкото на брат си. — Той изглежда толкова солиден, сериозен и... уравновесен. — Когато се обърна, Дан я изучаваше съсредоточено. — Какво знаеш за брака му?

Той ѝ беше казал, че не е женен, но тогава беше играл същата игра на думи като нея. Тя беше попитала дали е женен в сегашно време; той беше отвърнал напълно основателно, че не е.

— Казват, че се е оженил съвсем млад... любов от детските години, която просто не е могла да се примири с неговия успех. След

няколко години се развели; тя се самоубила година по-късно. Това е, което каза Кристофър, а аз нямам причина да се съмнявам в думите му.

Погледът на Роури се беше насочил към високата и слаба фигура, сега с гръб към нея. Имаше толкова много неща да проумее, толкова много неща да осмисли.

— Роури?

Той изглеждаше така силен, така непобедим, така спокоен и практичен, способен да погледне всяка трудна ситуация право в очите и да се справи с нея. Човешката слабост му беше така неприсъща...

— Роури! Къде си? — Гласът на брат ѝ беше мек, но настойчив. Едва тогава тя осъзна, че ръцете му са върху раменете ѝ, и отново го погледна учудено. — Ерик опита това и с теб, нали? — обвини я той, внезапно ядосан.

— Не, Даниел! — отрече тя енергично. — Е, не точно... — Как би могла да обясни какво се бе случило? Пред нея стоеше брат ѝ, когото тя обожаваше и който я обожаваше. Но нещо ново и различно се беше случило. — Аз... аз го харесвам, това е всичко. Той не се прояви в нито един от вариантите, които ти описа. Не мога да повярвам, че говорим за един и същи човек!

Даниел замълча, като я погледа известно време, преди нежно да докосне бузата ѝ.

— Изглеждаш някак различно. Какво всъщност се случи в онази хижа? — Роури сви рамене, не беше сигурна дали тя самата разбира. — Наистина изглеждаш различно. Потисната. Замислена. Не си онази малка сприхава примадона, която винаги си била.

Като склучи вежди, той продължи да я гледа изпитателно, което я накара да отмести очи встрани.

Накрая тя се опита да обясни с думи както на него, така и на себе си какво се беше случило.

— Беше странно, Даниел. Той се държеше толкова уверено и толкова покровителствено... и въпреки това настояваше да се оправям съвсем сама. — Тя се усмихна внезапно. — Можеш да се обзаложиш, че прекарах страхотно, докато се опитвах да приготвя вечеря, след като съвсем наскоро се научих да се справям с традиционната кухня. — Даниел се засмя нежно заедно с нея и това отслаби напрежението помежду им. — Той ме накара... да се грижа за себе си, и независимо от това беше до мен през цялото време. Изглежда, имаше доверие в

мен... въпреки че не знам как и защо, тъй като едва ме познава и навярно ме смята за едно разглежено дете след някои от нещата, които наговорих. — Тя погледна засрамено брат си. — Никога няма да разбере.

Изражението на Даниел беше станало почти болезнено.

— Роури — започна той, — обеща ми едно нещо!

Тя повдигна вежди, решена да чуе молбата му, преди да се съгласи с каквото и да било.

— Не се забърквай с него. Приеми това, което се е случило снощи, като минало изживяване. Не се задълбочавай повече във връзка, която не означава нищо. Той може да те нарани, ако вече не го е направил, а аз не желая това! Що се отнася до жените, той е опитен мъж и особено опасен. Стой настрана от него, Роури, заради самата себе си. Обещавах ли?

— Не мога — прошепна тя. Въпреки ужасното унижение, което ѝ бяха нанесли ръцете на Ерик миналата нощ, знаеше, че не би могла да избяга. — Не търся нищо, Дан, и чувам всичко, което ми говориш, но не мога да ти дам никакво обещание. Толкова е трудно да се обясни... това привличане. — Роури се поколеба. — Той настоява да порасна, докато ти отказваш да го допуснеш. — Тя прехапа устни при омразното звучене на думите си и продължи нататък, за да ги заглади. — Даниел, аз пораствам. Имам нужда от това. Не можеш да го спреш. Трябва да ми бъде позволено да правя свои собствени грешки дори и ако понякога наистина се наранявам. Не можеш ли да разбереш?

Зелените ѝ очи го молеха за разбиране, докато ръцете ѝ хванаха умоляващо неговите.

Той я погледна с възхищение, преди да въздъхне, и след това се усмихна внимателно.

— Знаеш ли, че за празноглавка си започнала да говориш много добре?

След това я прегърна енергично и двамата се отправиха към джипа, за да се заемат с разтоварването.

ПЕТА ГЛАВА

Докато нареждаха провизиите, Даниел и Роури почти не проговориха. Всеки беше вгълбен в собствените си мисли и въпреки че бяха близо един до друг, сякаш ги делиха километри. Момичето забеляза, че той наистина ѝ позволи да свърши своя дял от вдигането, пренасянето и подреждането и почувства, че е отбелязала малка победа. Едва когато разтовариха и последния пакет и Даниел подхвана темата, тя разбра, че заключението ѝ е било прибързано.

— Роури, мислех си нещо — започна той, като седна на спуснатата платформа на джипа и ѝ посочи да направи същото. — Всички тук смятат, че сме гаджета. Когато пристигнах, казах на Кристофър само, че моето момиче е дошло и е предложило да ми помогне — това той натърти с изкривени от яд устни, — като докара провизиите, докато аз чакам Кларксън.

Роури го погледна предпазливо.

— И той не те попита как си позволил на „твоео момиче“ да шофира по тези пътища само? — Това беше завръщане към разговора, който бяха водили в хотела в Уайтхорс.

Въпросът ѝ беше посрещнат от тих смях.

— Той смята, че ние, журналистите, сме малко безразсъдни, когато преследваме една история, където и да ни отведе тя. Мисля, че те взе за типична безделница от висшите слоеве.

Невинният поглед, който ѝ хвърли, леко напомняше за първоначалната му реакция към нейното присъствие на тази лично негова територия, но не каза нищо. Неочаквано той се усмихна широко.

— Като си помисля, ти си толкова неподходяща за тази работа, колкото и Тони, така че може и да мине. И никой няма да заподозре истината, като се има предвид разликата във фамилиите и всичко останало. — Той замълча и след това предложи: — Защо не ги оставим да вярват каквото си искат? Това поне ще бъде за теб една допълнителна защита...

Гласът му заглъхна, понеже бе готов за импулсивен отговор. Но предложението му беше посрещнато не от детински възмутения отказ, който очакваше, а от мълчание, докато Роури сериозно обмисляше идеята.

Тя трябваше да се съгласи с него. Всъщност не участваше ли вече сама в измамата, след като знаеше много добре какво заключение си беше направил Ерик първия ден в хотела? И то ѝ беше послужило добре, като го държеше на значително по-голямо разстояние. Тя беше имала нужда от всяка възможна помощ, особено като се има предвид пълната ѝ липса на воля, що се отнася до магнетизма на този мъж. Не го беше излъгала за нищо, просто си подбираше думите много внимателно. А и не виждаше причина да променя нещата... все още. Когато и ако някога му дойдеше времето, щеше да разкрие цялата истина. Роури се усмихна дяволито и нежно прегърна брат си.

— Значи сме съучастници в измама, а? Мисля, че звучи добре, любовнико! — И като се изправи, тя го целуна бързо по челото. — Сега къде трябва да занеса останалите неща?

Мъжете от екипа слязоха от планината късно следобед. С тях четиримата тя не се бе запознала и Кристофър побърза да ги представи с ентузиазъм, който учуди Роури, докато не осъзна, че това беше повече заради Ерик, отколкото заради самата нея. Тя избегна погледа му, когато с ръце на раменете на двама им Кристофър ги изведе напред.

— Господа — започна той, като им направи знак с ръка да оставят нещата си, — позволете ми да ви представя нашите гости. — Той замълча, докато новодошлите оставиха багажа си, и тогава продължи: — Първо дамите — и намигна на Ерик. — Това е Роури Матюз, приятелка на Дан, която е тук, за да ни помогне за няколко дни. Роури, запознай се с останалата част от екипа ми. Питър Лъодюк — посочи той към червенокосия точно до тях. — Питър е от Жюно. Миналото лято той работи в Алпите, сега имаме щастието да бъде сред нас.

— Питър — подаде му ръка тя, като за пръв път в живота си беше благодарна за това, че умееше да запази спокойствие, когато всички погледи бяха насочени към нея както в този момент.

— Добре дошла, Роури — поздрави я той с приятелска усмивка.

Кристофър я отведе до следващия мъж, който беше блед и доста мършав и изглеждаше напълно различно от останалите.

— Това е Тони Тасинари, нашият фотограф. Отвлякохме го от тъмната му стаичка в университета в Монреал. Понякога си мисля, че би бил по-доволен да снима ледено кубче, отколкото едно огромно парче лед! — Той каза последното с присвити очи, но приятелската ръка на рамото на Тони и широката усмивка, която последва, разкриха неговата привързаност.

— Приятно ми е, Тони — разтърси ръката му тя нетърпеливо. — Даниел ми е говорил за теб. Радвам се най-после да се запознаем.

— Аз също — усмихна се фотографът и лека руменина се появи по бузите му.

Даниел беше споменал, че Тони не е от атлетичните мъже, но е използвал възможността да дойде тук, за да направи нещо по-различно от обикновената си работа в студиото. Странно, помисли си тя, че той е избрал това като начин да се измъкне!

Сега Кристофър я поведе към двама мъже, еднакво внушителни по ръст и телосложение, както и със забележителна прилика в чертите, макар че единият беше рус, а другият тъмнокос. Като улови погледа ѝ, той се усмихна:

— Нашите близнаци, Брайън и Шийн Макгреъм. Те са истинските изследователи между нас, тъй като са пресекли двата полюса и са живели за малко в Антарктида.

— Близнаци? — възкликна тя. — Единият светъл, а другият тъмен? — Съмнението беше изписано на лицето ѝ.

— Аз съм Шийн. — Русокосият пристъпи напред с непринудена усмивка. — Никога недей да ме бъркаш с Брайън — предупреди той, като хвърли нежен поглед назад към брат си. — Той е навъсеният.

— Само когато брат ми е нехаен в работата си — отвърна другият, като протегна ръка. — Ние сме разнояйчни близнаци — обясни делово, — което означава, че си приличаме не повече от обикновени братя. Благодарен съм на Бога, че ме е създал по-различен от него; бихме били безполезни на света.

Роури усети, че той почти мисли това, което каза, и се запита за какво става дума.

Ръката ѝ внезапно беше пусната, тъй като Кристофър се върна при Ерик, който бе изостанал по време на представянето. Един по един

Кристофър му представи хората. След това групата се разпръсна, за да се подготвят за вечеря.

— Хайде, Роури — обади се Кристофър. — Двамата с теб ще бъдем главните готвачи тази вечер.

Като я хвана за ръката, той я отведе към купчината от консервени кутии до подвижния хладилник, тенджерите, тиганите и грубите съдове и най-сетне до огъня.

Кристофър Уин беше нейният ангел хранител. Под неговата опека тя се научи как да използва оборудването в лагера, за да приготви една сравнително вкусна и несъмнено питателна вечеря. Той си затвори очите за грешките ѝ, за което Роури му беше безкрайно благодарна. Тя с удоволствие установи, че се учи бързо, и на няколко пъти се сети за Моника. Скъпата Моника, която с търпение я бе научила на основните умения. Също както в кухнята на Моника, тя следеше внимателно всяко движение на Кристофър, като се надяваше, че когато се наложи да се справя сама в тези примитивни условия, ще се представи на висота.

Роури толкова се бе задълбочила, че беше забравила за всичко останало. Тя вдигна глава само веднъж и видя, че един кехлибарен поглед от другата страна на лагера смущаващо следи нейната дейност. Тя измери Ерик предизвикателно с очи, макар да се питаше дали го прави защото иска, или защото има нужда да я гледа. Кристофър се изкашля многозначително, за да ѝ припомни за настоящата ѝ задача, и след като се изчерви подобаващо, тя се зае незабавно с нея. Не знаеше дали Кристофър беше усетил нещо необичайно в тази размяна на погледи, но се молеше да не е.

Даниел, който бе отишъл да подреди някои бележки в палатката си, докато тя беше заета, отново зае мястото си до нея по време на вечерята. По-голямата част на разговора се въртеше около множеството опити, които екипът беше предприел. Тя забеляза, че Ерик активно участва в дискусиата и явно разбира всички технически неща, които объркваха Роури. Тъй като нямаше желание да се показва като глупачка, тя остана в сянка, позиция, която си имаше своите предимства. Това ѝ позволи да избегне всякаква възможност да загуби както своето прикритие, така и хладнокръвието си. Нещо повече, така

тя можеше спокойно да наблюдава групата, чиито взаимоотношения намери за много по-интересни, отколкото обсъжданите научни данни.

Екипът се състоеше съответно от Кристофър, Питър, Шийн и Брайън, като Тони и Даниел изпълняваха ролята на наблюдатели и хроникьори на събитията. Кристофър беше на петдесет, с множество степени и дълги години на преподаване зад гърба си. Той беше най-възрастният и беше прекарал месеци в планиране и подготовка за опитите. Роури се учудваше от начина, по който се справяше с другите, като леко ги напътстваше, както беше направил и с нея, но в същото време оставяше събеседниците си с чувството за личен принос и сила. Той всъщност беше шефът.

Питър Лъодюк беше дясната ръка на Кристофър и втори по важност. Малко по-млад, той излъчваше един вид посвещение. Имаше червена коса, лунички и загоряла от слънцето кожа. Той слушаше Кристофър, следеше другите коментари, след това предлагаше свои собствени, винаги смислени и точно в целта.

Близнаците? Роури отново възкликна наум, те бяха съвсем различно нещо. Тя не разбираше как изобщо успяваха да свършат всичко, което трябва. Те, изглежда, бяха в постоянно противоречие, като светлокосият Шийн беше от безгрижната страна, а тъмният Брайън — неговият разгневен съветник. Като ги гледаше как спорят, си помисли, че двамата вероятно добре забавляват останалите.

Роури погледна внезапно към брат си и се запита какво ли би било, ако разликата във възрастта им не беше толкова голяма. Докато гледаше нежно червеникавата му коса, малко по-тъмна и права от нейната, беше завладяна от изблик на обич и протегна ръка, за да го стисне за крака.

След това бързо се изправи, стресната от нечий поглед. Инстинктивно се обърна към Ерик и дъхът ѝ секна от изненада, когато очите ѝ срещнаха неговите, сурови и пронизващи. Той беше погълнат от дискусиата, поне тя бе помислила така, докато не бе почувствала познатото привличане.

„За какво ли си мисли в момента?“ запита се Роури. Изглежда, ѝ бе страшно ядосан. Ако не я беше отхвърлил предната вечер, би приписала неговия поглед на ревността. Но за това със сигурност и дума не можеше да става... той нямаше никакви желания към нея...

Сега ръката на Даниел беше около раменете ѝ и само Роури знаеше, че това е израз на братска привързаност.

— Роури, току-що ми хрумна нещо. Понеже, както изглежда, си решила да останеш тук — започна тихо той, — можеш наистина да ми помогнеш, ако искаш, като подредиш и напечаташ някои от бележките ми. Този разговор ми напомня колко техничарско е всичко. Ако наистина искаш да си полезна...

— Разбира се, Даниел, с удоволствие — съгласи се с готовност тя, доволна, че той най-сетне ще ѝ позволи да направи нещо полезно. След това снижи гласа си до шепот: — Но аз не съм много добра машинописка.

Даниел се засмя и извъртя очи нагоре.

— Случайно си спомням, че прекара две лета в курсове, свързани точно с това умение...

Роури сви рамене:

— Какво да направя. Непоправима съм. Напълно съм пристрастена към двупръстия метод!

— Е, няма значение, трябва да се справиш по-добре от мен. И без това портативната машина не предлага много възможности. Все пак ще имаш какво да правиш през деня, докато всички са горе по склона.

— Искаш да кажеш, че не мога да дойда? Даниел... — започна да протестира тя, но личният им разговор беше прекъснат от студения глас на Ерик.

— Извинявай, Роури. Ако не искам прекалено много, би ли почистила тази бъркотия? Бих искал Крис да ме поразведе малко, тъй като все още имаме на разположение няколко часа, преди да се мръкне.

Очите му, по-тъмни и мрачни, отколкото някога ги бе виждала, ѝ изпратиха едновременно предизвикателство и предупреждение. Сега, след като се бе оказало, че неговите пари и власт стоят зад тази експедиция, тя не би могла да му откаже, особено след като я бе попитал пред всички.

Тя беше повече от доволна да поеме своя дял; точно това бе искала през цялото време. Единствено начинът, по който той постави въпроса, я накара да настръхне. Не беше сигурна какво се крие зад неговия гняв, но и тя можеше да бъде посвоему гневна и коварна. Ако трябваше да се справи с чиниите, поне щеше да се позабавлява. Като огледа мъжете наоколо, Роури веднага се сети за отговора.

— Взе ми думата от устата, Ерик — отвърна му смело. — Точно това имах намерение да направя. — Тя се изправи и го погледна закачливо, като наклони гъстите си къдрици. — Няма нищо по-лошо от разхвърляна къща, нали? — добави насмешливо, като намекна за един предишен разговор, известен единствено на тях двамата. После се обърна, като престорено загрижено скръсти ръце. — Сега ще имам нужда от един помощник... Шийн, какво ще кажеш? Ще ми помогнеш ли да занесем всичко до... — тя погледна смутено Кристофър за помощ; да, можеше да се справи в една нормална кухня, да измие идеално всички чаши и чинии, тенджери и тигани, но обстановката тук беше далеч от нормалната — ... реката?

При насърчителното кимване на Кристофър тя почувства победата си и започна сръчно да събира и подрежда мръсните съдове, после тръгна след Шийн към реката.

Преценката ѝ не се беше оказала погрешна; беше избрала подходящия помощник. Шийн беше един добряк, безгрижна душа, която съвсем не се интересуваше от това, че тя не знаеше какво да прави. Той се впусна в приятелски разговор, като автоматично започна да търка чиниите край водата. Роури изигра картите си както трябва, престори се на вгълбена в разговора, докато гледаше действията на Шийн, и с право предположи, че всички мъже имаха задължението да се редуват на това място; след това последва примера му, докато всичко беше измито.

Независимо че винаги бе смятала домакинската работа за ужасно скучна, тази вечер Роури нямаше нищо против нея. Тя вършеше нещо полезно, а нейният помощник беше особено приказлив и я забавляваше с анекдоти за един или друг член от групата, които тя намери за забавни, особено като се вземеха предвид предишните ѝ представи за мъжете.

— Този Тони е невероятен — замисли се той, като силно поклати глава.

— В какъв смисъл? — попита го.

Те бяха свършили работата си и бяха седнали на една суха скала край водата, до чистите чинии и тигани, наредени в спретната купчина. Денят в този северен край беше толкова дълъг, че още не бе започнало да се смрачава. Русата коса на Шийн все още грееше на слънцето в

ярък контраст с тена му. Той беше добре сложен и як, прекрасно изглеждащ млад мъж, вероятно в края на двадесетте.

В отговор на въпроса ѝ Шийн поклати глава.

— Не мога да разбера защо прие тази работа. Та той се страхува от високото!

Кафявите му очи проблеснаха насмешливо, което накара и двамата да се засмеят непринудено.

Роури бързо се овладя. Всъщност нямаше нищо за смях.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна тя. — Това е ужасно. Как се справя?

Шийн се засмя отново, въпреки че нямаше нищо злобно в отговора му.

— Ами практикува йога дишане... дълбоки, дълбоки глътки въздух. Чудно е, че може да държи апарата достатъчно дълго, за да направи някакви снимки! — Той замълча, като очевидно съжаляваше за последната си забележка. — Но знам, че е отличен студиен фотограф. И много добър в портретите. Виждала ли си негови работи?

Разбира се, като приятелка на Даниел тя би трябвало да е виждала. Но като негова сестра работата беше различна.

— Ааа... не — отвърна внимателно Роури. — Не обичам да се меся прекалено в работата на Даниел. Знаеш ли, близостта поражда безразличие... — Тя се усмихна неловко, а Шийн я погледна учудено.

— Тогава какво правиш тук, горе?

Тя се опита бързо да се измъкне:

— Не съм го виждала цяло лято! Това съвсем не е прекалена близост, Шийн. — Отговорът ѝ беше уместен, но въпреки това тя се подсигури. — А и от време на време правя изключение. — Мислите ѝ се върнаха към онова, което Шийн бе казал за фотографа. — Горкият Тони. Наистина ли е толкова зле?

Събеседникът ѝ кимна.

— Твоят Даниел му е помагал много пъти. — После, като видя обърканото ѝ изражение, продължи: — Даниел не се страхува от нищо. Всеки ден е начело на изкачването. Много е добър към Тони, като го измъква от неудобни ситуации. Той дори направи някои от снимките от най-опасните места, до които Тони не посмя да отиде.

Загрижеността сега определено надделя у Роури и тя отвори широко очи.

— Шийн, много ли е опасно там, горе?

Той сви рамене. Как ли би могъл да прецени опасността, след като я срещаше толкова често?

— О, не е толкова опасно. Има само невидими пукнатини в леда и изтънели участъци. Ако не внимаваш, можеш да паднеш.

Въпреки че Шийн вероятно бе поукрасил думите си, Роури потръпна при тяхното значение. В своя егоизъм тя никога не беше помисляла за опасностите, за изпитанията, които Даниел срещаше при работата си. Но те съществуваха и тя можеше да ги види на място. Тръпка на вълнение и страх премина през нея, когато допусна тази възможност.

Когато се върнаха в лагера, Кристофър, Ерик и Питър бяха все още в планината, Брайън и Тони бяха заети е игра на шах, а Даниел пишеше енергично в тетрадката си.

— Всичко се случва толкова бързо — обясни той, когато Роури приближи, — ако не го опиша веднага, то просто изчезва.

— Нещо, което мога да направя?

— Само минута. След това ще ти покажа.

Роури седна на една скала наблизко и се възползва от затишието, за да разгледа лагера. Пейзажът бе красив и неравен, дърво до дърво в пъстър разкош. Въздухът беше чист и свеж, напоен с мириса на гора, огън и сладкия аромат на дивата роза. Над всичко това се издигаше планината, скалиста, могъща и величествена, белязана от времето, но въпреки това вечно устояваща. Над главата ѝ ято големи потапници се бе отправило в неизвестна посока. В далечината тя долови воя на вълк, шума на реката, както и неизменното пропукване на радиото, тяхната основна връзка с цивилизацията.

— Ето, Роури.

Даниел прекъсна мислите ѝ, и тя бързо стана и се присъедини към него, като се облегна на рамото му, докато той ѝ обясняваше какво трябва да направи. Имаше технически описания, обществени и лични записки, редакционни бележки, които трябваше да се сортират. Имаше и отделни статии и есета за напечатване. Тя реши да започне незабавно.

— Да не ти е студено? — попита той, когато тя седна на земята в палатката, чийто западен край беше повдигнат, за да могат да влизат последните топли лъчи на слънцето.

Малко по-рано тя беше облякла якето си, тъй като усети, че въздухът започва да захладнява. В момента обаче се чувстваше добре.

— Колко студено може да стане тук, горе, Даниел? — попита тя плахо.

— Тази вечер едва ли ще падне под 3–4 градуса. Имаш ли нещо предвид?

— Не, сър — отвърна бързо тя, — просто се чудех.

Без повече да проговори, Роури започна да почуква бавно по клавишите на машината, със свити под нея крака, а пръстите на ръцете ѝ се стоплиха от ударите. Скоро започна да се стъмнява и трябваше да прекрати заниманието си. Като отмести пишещата машина настрана, тя стана и се присъедини към Даниел пред палатката. Той също събираше нещата си.

— Какво ще правим сега, Дан? — попита тя, като видя, че другите се бяха прибрали в палатките си и бяха оставили огъня да догаря. От него сега бяха останали само оранжево-червени въглени; които напълно отговаряха на цвета на залязващото слънце.

— Тези са за теб. Сега ще си лягаме — каза Даниел, като посочи купчина одеяла. — Защо не влезеш вътре? — усмихна се той и прошепна: — да чакаш „приятеля“ си?

Роури го ритна закачливо в крака.

— Не мога да си лягам толкова рано! Изобщо не съм изморена. В крайна сметка, тази сутрин станах едва в десет...

Тя незабавно разбра грешката си и погледна Даниел, чиито черти мигом се изостриха. Когато той проговори, гласът му приличаше по-скоро на ръмжене.

— Тук ставаме рано и си лягаме рано. Прави каквото искаш. Аз съм уморен и бих искал да поспя. Моля те, не притеснявай останалите. Те са толкова уморени, колкото и аз.

Тонът му беше строго контролиран, тя знаеше, че той с голямо усилие се въздържа да не каже много неща, които при други обстоятелства би казал.

Роури реши да не го предизвиква повече.

— Може би просто ще постоя още малко навън — предположи тя. Дори тлеещият огън представляваше по-голям интерес за нея, отколкото купчината одеяла.

Даниел рязко я хвана за ръката.

— Роури, чакаш ли някого?

Намекът беше очевиден и това я вбеси.

— Разбира се, че не, Даниел. Що за глупав въпрос! — Зелените ѝ очи просветнаха към него заедно с думите ѝ.

— Така ли?

Изражението му беше тъжно.

— И още нещо — помисли си тя на глас, като наистина искаше да остане сама за малко. — Мисля, че ще се разходя надолу към реката.

За нейна изненада Даниел не се противопостави.

— Ето, вземи якето ми. Иначе ще ти е студено.

Той се протегна в палатката и извади анорака си, като го наметна на раменете ѝ. Така тя изглеждаше още по-мъничка и уязвима, отколкото беше.

— Сигурна ли си, че си добре? Искаш ли да дойда с теб? — попита той, странно развълнуван от нейната крехкост.

Роури му се усмихна с признателност.

— Не, благодаря, Дан. Наистина бих искала да остана сама за малко. От вчера постоянно съм с компания, бих могла да си взема почивка. — След това добави, като стисна ръката му: — Няма да се бавя. Приятни сънища!

Тя се обърна и тръгна към реката.

Докато вървеше внимателно по тясната пътека, осъзна, че Даниел сега трябва да беше точно толкова объркан, колкото и самата тя. Сама... Роури Матюз да иска да бъде сама? Онази Роури Матюз в Сиатъл никога не искаше да е сама. Колкото повече хора около нея, толкова по-добре! Но тук, в пустошта на Юкон, не беше така. Тя внезапно беше почувствала, че просто иска да остане сама. Не за да мисли, въпреки че със сигурност имаше за какво. Не за да планува следващия си ход в някоя невидимо предначертана игра. А просто... просто... да бъде.

Това я завладя веднага след като седна на една скала край водата. Тишината, спокойствието, усещането — за пръв път, откакто се

помнеше, — че е заслужила правото просто да стои и да се наслаждава. Дори и някои мрачни мисли да се бяха въртели в съзнанието и, те изчезнаха при вида на шумящата вода, която проблясваше в сребристо синьо, докато лунни петна си играеха по повърхността и между трепетликите.

Роури си спомни водите на Юкон в Уайтхорс, както и първоначалното си впечатление от тази земя. Предположенията ѝ се бяха оказали верни, помисли си тя. През последния ден от нея беше изисквано повече от всякога. И тя беше дала нещо от себе си, може би недостатъчно, но все пак нещо. Едно чувство на задоволство я предпазваше в този момент от студения нощен въздух... както и огромното яке на Даниел. Да, тя с право беше избрала да дойде тук, и независимо дали му беше харесало или не, Даниел бе приел решението и.

Погледът ѝ се носеше по криволичещия бряг на реката. Внезапно нещо привлече вниманието ѝ и тя затаи ужасена дъх при вида на няколко призрачно осветени скелета, които се поклащаха от вятъра. Сърцето ѝ биеше силно, а тя стоеше неподвижна, без да е в състояние да откъсне поглед от неземната картина, докато една малка сова, която тихо избуха в сребристите клони, не развали магията и Роури разпозна в източника на своя ужас група брези, чиято кора отразяваше лунната светлина по най-зловещ начин. Като сложи ръка на гърдите си, тя бавно се успокои, малко обърквана от своя страх.

— Нещо не е наред ли?

Гласът беше тих и прозвуча внезапно точно до ухото ѝ сред нощната гора. Роури скочи и се завъртя, а от устните ѝ се изтръгна неволен вик, незабавно заглушен от позната ръка. Трябваше само да усети близостта му, за да разпознае натрапника.

Ръката се отмести от устата ѝ точно когато тя задъхано прошепна „Ерик...“, преди краката ѝ да се подкосят. Тя подпря глава с пръсти, а силната ръка се промъкна под широкото яке и започна да масажира напрегнатите мускули на врата и горната част на гърба ѝ.

— За бога, Роури, защо си толкова напрегната?

Ако беше възнамерявал да се пошегува с изненадващото си появяване, то сега в тона на Ерик нямаше никаква насмешка, а само сериозна загриженост, която момичето забеляза с удоволствие.

— Уплаши ме! — възкликна тя, а гласът ѝ беше няколко пъти по-висок от обикновено.

Тя го погледна в очите, осветени от луната, както беше коленичил до нея, а след това също толкова бързо погледна ядосано встрани.

— Ти беше изплашена още преди да проговоря.

— Какво те кара да мислиш така?

Роури се мъчеше да успокои дишането си, което не беше лесна работа в присъствието на този мъж.

— Наблюдавам те, откакто си тук...

— Какво? — Страхът бързо премина в гняв и тя каза рязко: — Какво право имаш да нарушаваш уединението ми?

— А, не, малката — укори я той, като се изправи и по този начин подчерта умалителното. — Ти беше тази, която наруши моето уединение, тъй като аз бях тук много преди ти да пристигнеш.

— Но... аз не те видях!

— Разбира се, че не.

— Мислех, че си още горе в планината с Кристофър и Питър.

Тя наистина не беше искала да го вижда, понеже нямаше желание да се бори с неговата особена изкусителност.

Ерик се изкашля нетърпеливо, като се огледа.

— Както може би си забелязала, денят свърши. А ти е известно, че не бяхме планивали да прекараме нощта в планината — каза подигравателно той.

— Много лошо... — промърмори тя под нос, като се изправи и се премести на по-безопасно разстояние от него.

— Ами ти, Роури? — Все още се долавяше насмешливата нотка, когато той се подготви да нанесе удара. — Защо не си в лагера, сгушена до Даниел, за да го топлиш, както топлеше мен не много отдавна?

Добре беше, че се бе отдалечила от него, защото в противен случай щеше да го зашлеви. Тя не можеше да разбере защо я измъчва така.

— Ти си отвратителен!

— Не отвратителен. — Дълбокият му глас беше тих и самодоволен, нещо, което я вбеси още повече. — Просто ревнив. Не

спирам да се питам защо цялото забавление трябва да е за Даниел и все още не съм намерил отговор.

Но Роури се беше спряла на една-единствена дума и почти не чу останалото.

— Ревнив? За какво говориш? Ревнив! — В яда си тя се приближи към него с ръце на кръста. — Случайно си спомням, че имаше своя шанс, приятелче, но го проигра!

Нямаше намерение да казва подобно нещо, думите просто се изплъзнаха от устата ѝ.

По лицето му се изписа усмивка и равните му бели зъби отразиха сияйната лунна светлина.

— Избирам това, което искам, малката — започна той, а Роури се почувства внезапно неудобно. — Миналата нощ избрах да ти дам един урок, доколкото аз си спомням. — Той наблегна на думите, които прозвучаха като ехо на нейните. — И успех. — Мъжът замълча, като я гледаше как се смаява пред него. — Тази вечер е съвсем различно...

Слабостта отново се върна в коленете ѝ, въпреки че тя си наложи да стои изправена. Пулсът ѝ се ускори, тялото ѝ запулсира и Роури внезапно започна да трепери от страх. Той не би... или щеше? Присъствието му беше особено осезателно, застанал висок и слаб пред нея. Лунните лъчи блестяха в тъмната му коса, предизвикваха искрене в брадата му и светлина в очите му, които придаваха зловец оттенък на мрачния му силует. Тя не искаше той да се доближава до нея, да я докосва. Не искаше да бъде подведена също като предишния път само за да бъде изоставена поради някаква прищявка. Не и тук... не и сега! Щеше ли да може да устои на предателството на собственото си тяло, в случай че той се приближи?

Това, което беше изписано на лицето му, я тревожеше все повече и повече — желание, страст, нужда, нямаше значение какво. Тя бавно заотстъпва назад, като се страхуваше да се обърне, страхуваше се да свали очи от него дори за миг. Той вече ѝ бе показал, че може да я контролира и телом, ѝ духом, стига да пожелае. Моля те, не, Ерик, замоли се тя наум, а после постепенно на глас.

— Н-не... стой настрана...

В отговор на молбата ѝ той пристъпи към нея. Тя продължи да отстъпва с протегнати напред ръце, сякаш това щеше да ѝ помогне да го държи на разстояние.

— Моля те, остави ме на мира, Ерик... умолявам те — прошепна тя, като се огледа за пътеката. Но изчисленията ѝ се бяха оказали напълно погрешни, тъй като се озова с гръб към едно голямо дърво. Единственото нещо, което можеше да направи, беше да се отскубне и да избяга...

Тъкмо беше започнала да се обръща, когато се оказа грубо притисната към ствола на дървото — силният му крак плътно прилепна към нейния.

— Пусни ме! — извика тя и блъсна масивния гръден кош пред себе си. В следващия момент той я хвана за ръцете и я притисна към дървото.

Гласът му беше тих и дрезгав.

— Защо се дърпаш, Роури, след като също като мен знаеш как ще свърши всичко това?

— Не... не... моля те, недей!

Влажните ѝ зелени очи го умоляваха в тъмнината, но той не обърна никакво внимание.

— Ти ме желаеш, Роури — промълви мъжът, като проследи с ръка извивката на брадичката ѝ. — Сега можеше да си там, с него, но въпреки това дойде тук сама. — Пръстите му очертаха нежната извивка на устните ѝ. — Ти ме желаеш. Можеш ли да го отречеш?

— Да — простена тя с жалката следа от здрав разум, който ѝ бе останал. Неговият магнетизъм си беше свършил работата, а близостта му я теглеше в забранена посока. — Отричам го.

Тя го гледаше умоляващо.

— Отричаш ли?

Ерик се наведе по-близо, като говореше срещу устните ѝ, без да ги докосва, а само да я измъчва с нежния полъх на дъха си. Тя с мъка се сдържа да не разтвори устни в очакване на неговата целувка. Дишането ѝ беше накъсано и учестено, а краката ѝ трепереха.

— Наистина ли? — попита той нежно, но настойчиво.

Тъй като волята и съпротивата ѝ бяха започнали малко по малко да се изпаряват, Роури успя само да кимне леко, но това движение остана почти незабележимо на фона на треперещото ѝ тяло. Тя започна да се задъхва неудържимо; след това затвори очи и извърна лице встрани в сладка болка, като почувства ръката му под якето ѝ да се плъзва от бедрото през кръста и корема ѝ към заоблените ѝ гърди.

Болката ѝ започна да расте все повече и повече с всяко докосване и заплашваше да експлодира в искрящ от страст вулкан. Сълзи бликнаха от очите ѝ, сълзи на объркване и смущение, сълзи, изтръгнати от битката между ума и тялото ѝ. Ерик се бе оказал прав, тя наистина дълбоко в себе си знаеше как ще свърши тази битка. Тялото ѝ винаги щеше да я предава, както и в момента.

— Ще го отречеш ли? — попита той още веднъж с дрезгав глас в ухото ѝ.

Сълзите започнаха да се лоят по бузите ѝ, когато той повдигна брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

Мъжът чакаше, все така близо, все така опияняващ, изправен срещу крехкото ѝ тяло, докато нуждата от него взе надмощие и тя се поддаде на неустойимата му мъжественост.

— Не — изхлипа Роури тихо, като разтърси глава. — Бог ми е свидетел, че искам, но... — сълзите се лееха неудържимо — ... не мога.

Той не чака повече и устните му завладяха нейните в една целувка, породена най-вече от глад. Тя я прие и ѝ отвърна, а нейният собствен неутолим глад се пробуди под магията му. Сега вече и двете му ръце бяха под якето ѝ, докосващи и галещи, създаващи едно сладко мъчение с чувственото си послание. Тя обви врата му с ръце и се притисна към него, а устните и езикът ѝ страстно отвърщаха на неговите. В този момент Роури осъзнаваше единствено мощта на неговото тяло, така здраво и мъжествено и несъмнено възбудено, срещу своето.

— Роури, къде си?

Това беше гласът на Даниел, който я викаше, все още далечен, но бързо приближаващ към тях през гората. Тялото на Ерик настръхна и двамата застанаха неподвижно, всякакво движение замря, освен лудото биене на сърцата им.

— Роури... тук ли си?

Той приближаваше.

— По дяволите! — изруга Ерик, като се отдръпна от нея и единствено ръцете му останаха на раменете ѝ, докато и двамата се мъчеха да успокоят тежкото си дишане, което заплашваше да ги издаде.

— Роури!

Брат ѝ беше почти до реката. Ерик я пусна, нежно я побутна настрани от себе си и тръгна в противоположна посока.

— Тук съм, Даниел — извика тя, като се отдалечи възможно най-много от Ерик и достигна до ръба на водата точно преди брат ѝ да се появи на осветеното от луната равно място.

— Роури... слава богу. Разтревожих се! Нямахте те толкова... — Точно тогава той видя мъжа, облегнат небрежно на едно дърво, и се спря на място. — Роури — попита той, без да сваля очи от Ерик, — добре ли си?

— Разбира се, Даниел! Аз... просто се изплаших — обясни тя, като мозъкът ѝ заработи трескаво. Когато се овладя, тръгна напред и обви ръка около кръста му. — За късмет Ерик се появи и ми върна здравия разум...

— Точно така — сопнато се обади и той.

Голям късмет беше, че брат ѝ не можа да види лицето ѝ, когато бе казала тези последни думи. Очевидно не я биваше да мисли бързо в подобни ситуации. Само ако Даниел знаеше истината... само ако тя знаеше истината...

Даниел бавно насочи изпитателен поглед към сестра си.

— Какво точно те изплаши?

— Хайде — предложи тя внимателно, — ще ти разкажа по пътя за лагера.

Когато двамата тръгнаха, Роури разказа на брат си със съответната доза драматизъм за брезите, призрачните им клони и самотната сова.

ШЕСТА ГЛАВА

Даниел не повярва нито за миг на невероятната ѝ история за това, как Ерик пристигнал при нея точно когато имала най-голяма нужда от помощ, но не продължи да говори за това. Той просто я загъна топло под тежките одеяла, целуна я братски за лека нощ и сам легна. Роури не можеше да не забележи къде беше разположен спалният му чувал — точно до входа на палатката. Така можеше да контролира всяко влизане или излизане. Това само по себе си беше едно тъжно доказателство относно мнението му за нейната история.

Безкрайно благодарна, че той не бе задълбочил унижението, което Ерик беше започнал, Роури не се противи следващата сутрин, когато целият екип се приготви да тръгне към глетчера без нея. Всъщност тя искаше малко време, да помисли за това, което се бе случило и продължаваше да се случва с нея. По тази причина компанията на Ерик, дори и в група, не беше нещо, с което би могла да се справи точно в този момент. Беше ѝ достатъчно по време на закуската да го гледа как заедно с другите се подготвя за дневната програма. Той бе достатъчно добър да не ѝ обръща внимание.

Сутрешното слънце стопли въздуха, като позволи на мъжете да захвърлят тежките си якета и да ги заменят с вълнени и кадифени ризи и памучни пуловери. Докато Даниел се обличаше, Роури почувства, че я избива пот.

Когато се присъедини към тях, член на екипа приготвяше закуска. Тя бързо се включи, преди един определен човек да може да я унижи, като я помоли за същото. Мъжете, изглежда, бяха добре тренирани, тъй като всеки сложи мръсните си чинии в една голяма пластмасова кофа. Роури можеше единствено да стои настрана и да гледа, като недоумяваше какво точно щеше да е в състояние да направи.

Накрая тя забеляза, че Кристофър беше съвсем сам с купчина книжа, и си позволи да засегне въпроса за своята дилема.

— Кристофър — започна колебливо, — имаш ли минутка?

Голямата руса глава незабавно се обърна към нея.

— По всяко време, Роури. Какво мога да направя за теб?

Тя се усмихна дяволито:

— По-скоро бих попитала обратното. Какво мога аз да направя за теб? Ще бъда тук през целия ден и докато ви чакам да се върнете, ще се радвам да свърша нещо.

— Като начало — прозвуча един дълбок глас отляво — би могла да отидеш да помогнеш на Брайън да опакова обяда. След това — продължи той и кехлибареният поглед я прониза безмилостно — можеш да измиеш чиниите от закуската. Днес може да ти отнеме малко повече време — предположи самодоволно мъжът, — тъй като няма да имаш никакъв... ааа... помощник, който да носи нещата вместо теб. Вероятно ще се наложи да направиш няколко курса. След това трябва да се проветрят палатките и спалните чували. Нещо друго, Крис?

Той нито за миг не свали поглед от лицето ѝ, очаквайки да види нейната реакция.

— Това е достатъчно, Ерик. Не е ли дори малко прекалено?

— Не и ако Роури иска да заслужи престоя си. Тя сигурно не би искала да го направи, като се пече върху покрива на джипа... или като прекарва часове в печатане на нейните... на записките на Търнър — отрязва язвително Ерик. След това се обърна и тръгна, като остави тягостна тишина след себе си.

По време на неговата тирада Роури нарочно си държа устата затворена, ужасена от това, което замалко щеше да му изкрещи гневно пред Кристофър. Той се обърна към нея, като клатеше объркано глава.

— Чудя се за какво беше всичко това — промърмори по-възрастният мъж.

— Мога да си представя — отвърна Роури много тихо, като гледаше смаяно.

— Е? — попита Кристофър и проследи с поглед приятеля си.

— А, нищо! — прошепна смутено момичето, преди да се върне съзнателно към темата, която беше предизвикала цялата сцена. — Тогава да започвам — предложи тя и тръгна, но Кристофър нежно я хвана за ръката.

— Слушай, Роури, не е необходимо да се тревожиш за всичко това! Тук не сме фанатици на тема чистота... и доколкото си спомням, Ерик също.

Той отново погледна след отдалечаващия се мъж и някакво объркване засенчи лицето му.

Като не обърна внимание на последното изречение, Роури настоя твърдо:

— Не, не. Ще се радвам да го направя. Ще свърша толкова, колкото мога — каза тя и след това добави с дяволит блясък в очите: — Човек никога не знае. Може дори да ми остане време да се пека малко върху покрива на джипа.

Като отметна гордо русите си къдрици назад, тя се запъти към масата и Брайън.

Роури изпълни всичко, което Ерик така надменно ѝ бе наредил, въпреки че съвсем не ѝ беше лесно. От една страна, Брайън съвсем не беше такъв добър учител като Шийн и ужасно я стресна с едно презрително: „Е, хайде сега!“, когато тя сложи сандвичите на дъното на раницата, а след това непредвидливо пусна портокали отгоре.

От друга страна, Ерик се беше оказал прав за съдовете. Понеже работеше сама, тя трябваше три пъти да отиде до реката и да се върне, като пренасяше покрити със засъхнали яйца и втвърдена мазнина чинии, загорели тигани и изцапани от кафе чаши. И когато съдовете бяха чисти, мръсната беше тя. Това наложи четвърто слизане до реката, за да изпере дрехите, които така недосетливо бе изцапала. Може би в края на краищата имаше някакъв смисъл, помисли си тя, от това най-сериозно от всички сериозни изобретения — престилката! Зарече се, че за следващия път ще импровизира една.

Проветряването на палатките и спалните чували мина без проблем — и, да, тя наистина се изтегна за малко върху джипа — най-вече напук, а не толкова, че слънцето беше божествено. Проблемът се появи, когато дойде време да си спомни кой спален чувал от коя палатка беше взела. Нямахме никакви етикети с имената, никаква разлика в цветовете и следователно някакъв начин да избегне възможна грешка. Страшно ядосана на себе си, тя нави всеки поотделно, после ги събра на купчина и реши да остави мъжете сами да решат този проблем.

Беше станало обед и тя се чувстваше изтощена от необичайната си дейност, въпреки че, както сметна, за умората ѝ допринасяше и преживяната неспокойна нощ. Като реши, че ѝ се полага нещо за хапване, Роури претършува запасите, за да намери нещо подходящо. Но готвенето означаваше почистване, а почистването означаваше още едно ходене до реката, а гладът... не си струваше това. Така че тя се задоволи с няколко филии сух хляб, един портокал и остатъка от сутрешното кафе. След това се отправи към пишещата машина на Даниел и купищата от записки, които я очакваха.

С тази дейност поне се чувстваше в свои води. За нещастие земята беше толкова твърда, че гърбът започна да я боли още преди да е довършила и една страница. Като изруга на глас, тя вдигна пишещата машина и тръгна към масата пред голямата палатка, но се препъна в корена на едно дърво и се претърколи на земята. Обзета от паника и със сълзи на безсилие в очите, побърза да провери дали машината не се бе повредила и с облекчение установи, че само се бе изцапала. Коляното ѝ обаче не беше съвсем непокътнато. Крачолът на дънките се бе скъсал и кръвта бавно се процеждаше през него.

Никога не беше я бивало да оказва първа помощ. Всъщност всички знаеха, че припада, когато види кръв... особено своята собствена. Тя си спомни една случка, когато беше осем или деветгодишна. Искеше да покаже лъскавото си ново колело на приятелите си, когато внезапно се блъсна в новата кола на майка си. Изгуби съзнание, въпреки че сега се питаше дали това не е било повече от унижение, отколкото от вида на собствената ѝ кръв. Тогава беше се отървала със сцепена устна, разкъравен нос и понижено самомнение. Сега за щастие ѝ се размина по-леко и се успокои с тази мисъл, докато претърсваше палатката с провизиите за чантичката за първа помощ.

Когато късно следобед мъжете се завърнаха, Роури беше напълно успокоена, физически изтощена и не много весела. Да, каза си тя, беше искала да е полезна, но дали винаги щеше да бъде толкова трудно? Сякаш тъмнокосият с кехлибарените очи беше прокълнал всяко нейно добро намерение, като я принуждаваше да се труди двойно повече дори и за най-малкия успех. И това щеше да продължи...

— Не, не... не така, Роури — укори я добрият глас на Шийн, когато той се показа от завоя точно пред Питър и Брайън и се втурна

към огъня, който тя се опитваше да запали. — Не си сложила правилно дървата, те се нуждаят от място, за да дишат — обясни той, като ги подреди и след това взе кибрита от ръката ѝ. — За бога, какво ти се е случило? — попита мъжът, като видя скъсания крачол и червеното петно на коляното ѝ.

Роури се упрекна, че беше забравила да се преоблече.

— А, нищо — засмя се тя. — Спънах се и си одрасках коляното.

В действителност това беше по-скоро дълбока рана, отколкото одраскване и тя усещаше, че я щипе ужасно.

— Трябва да внимаваш къде стъпваш — пошегува се той. — Не бихме искали да изгубим един голям майстор в паленето на огън! — Шийн се засмя и се изправи и след като я потупа по рамото, тръгна към палатката си.

Бавно, Роури също се изправи. Нямаше обаче никакво време, за да си откъдне, тъй като точно тогава се появиха Тони, Кристофър и — за нейна голяма изненада — Даниел и Ерик в съвместен разговор. Тя не пристъпи към тях, страхувайки се, че ще забележат куцането и, а само се помъчи да се усмихне.

— Изглеждаш ужасно! — проговори Даниел пръв, когато приближи достатъчно, за да види бледото ѝ лице.

— Струва ми се, че е прекарала тежък ден — подметна Ерик, като погледна с насмешка нараненото ѝ коляно.

Кристофър беше този, който я попита:

— Какво се е случило, Роури?

Най-после, въздъхна тя и се усмихна смутено.

— Спънах се. Изглежда по-зле, отколкото е!

Върху лицето на Даниел се изписа тревога.

— Чакай да погледна — предложи той, коленичи и посегна да вдигне скъсания крачол на дънките ѝ.

Внимателно, тя отстъпи назад още по-объркана и се зачуди дали този незначителен инцидент няма да се превърне в нейното поредно изпитание.

— Не, не — възрази Роури бързо. — Вече го превързах.

— Почисти ли раната преди това? — Кехлибарените очи я погледнаха несигурно.

Като вдигна глава, тя отвърна:

— Разбира се, че я почистих. Не бих си и помислила да превързвам замърсена рана.

Този път Даниел довърши и без това изчерпаното ѝ търпение.

— Не си спомням някога да си превързвала каквото и да било! Сега нека да погледна!

— Всичко е наред, Даниел — настоя с яд Роури, като се приближи към Кристофър. — Мисля, че свърших всичко, което ми каза — заяви спокойно тя, решена да не доставя на Ерик удоволствието да признае, че всъщност беше свършила онова, което той бе поискал. — Направих само една голяма грешка — понижи глас тя, — проветрих всички спални чували и после забравих кой на кого е.

Всички очи се обърнаха към огромната камара, до която вече беше застанал Шийн и се почесваше объркано по главата.

— Страхотно! — възкликна той и се разсмя от сърце.

Роури щеше да потъне в земята.

— Няма проблем... всеки си има отличителен знак, който ти няма как да знаеш.

Беше Питър, скъпият Питър, който ѝ се притече на помощ, а тя се зачуди как можаха всички останали да я оставят да страда дори и само няколко дълги секунди.

Докато Питър разпределяше спалните чували, Ерик пристъпи заплашително напред и каза достатъчно високо, за да чуят всички:

— Къде е вечерята?

Тя се обърна и неволно потрепна, тъй като коляното ѝ възнегодува от това рязко движение.

— Вечеря?

Той не беше включил това в задълженията ѝ. Защо не се беше сетила сама?

— Нали знаеш — продължи да я измъчва той, — храната, която се яде в края на дългия и уморителен ден!

Тонът му я накара да настръхне. Този тон много успешно можеше да я постави на място. Но ако той щеше да се подиграва с нейната гордост, то тя все още имаше достатъчно кураж.

— Мисля, че знам какво е това, Ерик — отвърна Роури раздражено. — Но нямах и представа какво изтънчено меню сте планирали за тази вечер. — Тонът ѝ стана още по-сериозен. — И

понеже самата аз прекарах един дълъг и тежък ден; смятам, че малко помощ би ми дошла добре.

Той се засмя садистично:

— Значи е бил дълъг и тежък ден, така ли? Не си свикнала с такава тежка работа като миенето на чинии?

Беше решил да я унижи пред цялата група. Момичето обаче се зарече, че няма да допусне това. Една болка вътре у нея сега се присъедини към тази в коляното. Тя се изправи, пое си дълбоко дъх и преглътна сълзите си.

— Не, не и при тези условия. Наистина си признавам. Но опитах. И мисля, че се справих прилично. Сега, ако ме извините, ще се погрижа за вечерята. — Тя се обърна към другите и гласът ѝ прозвуча малко по-спокойно, макар и все така натъртено: — Шийн, би ли наглеждал, ако обичаш, огъня, който запали? Даниел, ти можеш да дойдеш с мен да изберем менюто и да ми помогнеш да го приготвя. Имам да ти казвам някои неща.

Без да поглежда към Ерик, тя се отдалечи накуцвайки, като не обърна внимание нито на болката в коляното, нито на лекото отклонение в походката си.

Роури не обърна внимание също и на забележката, която Кристофър направи на Ерик, когато тя тръгна.

— Наистина смятам, че си намери майстора, приятелю!

След това той също се завъртя на пета и остави Ерик на неговите мрачни мисли.

Клетият Даниел обаче трябваше да понесе цялата тежест от яда и раздразнението на Роури.

— Защо не каза, нещо? Как можа да му позволиш да ме унижава по този начин, Даниел? — развика му се тя веднага щом влязоха в палатката с провизиите.

— Той не е толкова лош.

Роури не повярва на ушите си. Даниел ли беше казал това?

— Я повтори!

Със сигурност беше чула погрешно. Но Даниел каза с висок и ясен глас:

— Трябва да се съглася с онова, което каза вчера, Роури. Аз почти го харесвам.

— Не мога да повярвам, че ти казваш това... след хижата, миналата нощ, това...

Той изглеждаше развеселен от нейната реакция.

— Каза ми, че нищо не се е случило между вас двамата, и аз ти вярвам. Вече си голямо момиче, Роури. Изглежда, разбираш, че пропускаш някои неща... Не е точно така, както си си представяла, нали?

— Вие двамата за мен ли говорехте днес? — Тя присви подозрително очи.

— Нямаше нужда да го правим. Той достатъчно добре показва пред всички мнението си за теб.

Даниел се засмя на шегата си, в която Роури не видя нищо смешно. Тя стисна зъби разярено.

— Всички вие сте непоносими!

— Не, миличка — оспори думите ѝ брат ѝ, — ти си нетърпима понякога. Сега, като добро момиче, позволи ми да видя коляното ти.

Яростта ѝ избухна без повече задръжки. Когато Даниел коленичи, за да прегледа крака ѝ, тя го изрита с всичка сила.

— За нищо на света! — отсече, като посочи изхода на палатката. — Махай се! — изръмжа тя. — Мога да се справя прекрасно и без теб!

Брат ѝ леко се усмихна.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш — каза той и след това се измъкна точно навреме, за да избегне нови удари.

Тя наистина сама си беше надробила попарата — в пряк и в преносен смисъл. При тази мисъл той се засмя на глас и се отправи към своята палатка.

Поне един човек се оказа на нейна страна. Този път това беше Тони, най-невероятният кандидат, когото тя смяташе за толкова невеж в кулинарните въпроси, колкото и самата себе си. Съвсем скоро обаче откри, че не бе така.

С общи усилия успяха да приготвят една доста прилична вечеря, а Роури отново понаучи това-онова от своя „помощник“. Кристофър се появи по някое време да види как вървят приготовленията, макар тя да усети, че бе искал да види най-вече нея. Той ѝ се усмихна насърчително и я потупа бащински по рамото.

За щастие, и най-вероятно благодарение на Кристофър, беше освободена от задължението да почиства. Брайън и Питър се заеха с тази работа, докато Кристофър я покани да поиграят на дама.

Той беше, както тя отново забеляза, съвършеният ръководител. Веднага щом влязоха в неговата палатка, за да потърсят дамата, той се обърна към нея и настоя тихо, но решително:

— Нека да погледна набързо това твое коляно, преди да започнем.

На всеки друг момичето би възразило твърдо. Предложено от него обаче, тя с радост прие вниманието. Коляното ѝ причиняваше доста неприятности. По негово настояване седна на земята, докато той внимателно вдигна крачола и махна превръзката. Тя изохка, когато марлята се отлепи от раната.

— Ау — възкликна Кристофър, като леко опипваше удареното място. — Трябва да е било голямо падане. Чакай да взема нещо за дезинфекция. Веднага се връщам.

Той излезе и остави Роури да се бори с гаденето, което видът на влажната рана беше събудил отново. Тя си пое няколко пъти дълбоко въздух и погледна настрана, като се стараеше да мисли за всичко друго, но не и за ужасното разкъравено коляно. За нейна изненада погледът ѝ се спря на чифт скъпи кожени обувки, после се придвижи бавно и недоумяващо нагоре, докато стигна до смуглото и покрито с брада лице с изящен нос и най-запленяващите очи, които някога беше виждала.

Ерик просто се взираше в нея, като гледаше ту лицето, ту коляното ѝ.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

Гаденето като по чудо изчезна.

— Не бих ти направила това удоволствие — кипна тя.

— Сигурна ли си, че направи това съвсем сама? — подразни я той. — Раната е ужасно голяма за малко момиче като теб.

— Всъщност — отсече Роури — случайно бях спъната от един планинец по време на играта ни на футбол.

— Мисля, че това, от което имаш нужда, е бавачка.

— А пък аз мисля, че това, от което ти имаш нужда, е една хубава нощ в града с местната барманка. Сега излез и ме остави на мира.

Той я изгледа строго и продължително с леденостудени очи.

— Права си! Барманката би била за предпочитане. После се обърна и излезе, преди тя да може да каже последната дума.

Със стиснати юмруци, Роури захапа горната си устна, за да спре сълзите, които бликнаха в очите и. За беда Кристофър избра точно този момент да се върне като влезе в палатката странично, сякаш гледаше някого отвън, а после се обърна и забеляза болезненото ѝ изражение.

— Съжалявам, че се забавих толкова. — Той отново надникна навън, преди да спре поглед върху лицето ѝ.

— Толкова много ли те боли?

— Коляното ли? — Тя изсумтя. — Не... — Гласът ѝ пресекна и тя почувства, че започва да губи самообладание. — Ще се оправя след секунда — прошепна, като пое дълбоко въздух, за да заглуши риданията си, и покри очите си с ръка, за да скрие сълзите си. Беше почти благодарна на силно щипещия дезинфектант, когато той проми раната. Докато Кристофър поставяше чиста превръзка, момичето се поуспокои.

— Сигурна ли си, че си в състояние да играеш дама? — попита той, след като тя спусна крачола на дънките си и пое ръката му, за да се изправи.

Тя кимна, като избърса и последната сълза от бузата си.

— Мисля, че ще се справя по-добре от всякога. Нещо, което да откъсне вниманието ми от...

Гласът ѝ затихна и тя успя да се овладее, преди да издаде скритите си чувства. Не можеше да обясни сама на себе си, а още по-малко на него защо толкова много я беше заболяло от думите на Ерик.

Кристофър я погледна замислено, преди да продължи да нарежда играта на масата пред палатката. Той изчака да минат няколко хода и подхвана темата.

— Какво става между теб и Ерик? — попита тихо, като говореше така, че да може да го чуе единствено тя.

— Между мен и Ерик? — повтори невинно момичето.

Той не каза нищо повече, само я гледаше спокойно в очакване на отговор.

— Нищо... Какво те накара да зададеш подобен въпрос?

Кристофър направи своя ход върху дъската и каза:

— Лицето ти точно в този момент. Мислех, че всичко е от негова страна. Никога не съм го виждал да се държи по този начин с жена. — Той говореше все така внимателно, а очите му бяха изпълнени със загриженост. — Но точно сега той беше тук... и това бе изписано по цялото ти лице.

Тя погледна бързо встрани.

— Той ме презира, неизвестно защо — промърмори момичето и се престори, че обмисля следващия си ход.

— Да те презира? Съмнявам се в това, Роури — упрекна я нежно гласът на Кристофър.

— Тогава защо постоянно ме измъчва? — прошепна тя, а очите ѝ неволно издадоха болката ѝ.

— Може би защото той сам се измъчва. — Сега Кристофър я погледна в очите и двамата временно забравиха играта.

Тя го гледаше объркано.

— Какво искаш да кажеш?

— Някога Ерик беше женен...

— Да, знам — прекъсна го тя, а той, изглежда, съвсем не се изненада.

— Това беше едно много тежко изживяване за него.

Кристофър се поколеба, потънал в собствените си мисли и спомени.

— Но какво общо има това с отношението му към мен? — Зелените ѝ очи го предизвикаха с предишната ѝ дързост.

— Чакай. Ще ти покажа.

Докато Роури гледаше в недоумение, той влезе в палатката и се върна няколко минути по-късно с портфейла си в ръка. Като седна отново, захврърля множество кредитни и лични карти, докато не намери една малка снимка с оръфани ъгли и ѝ я подаде.

Роури незабавно разбра всичко, щом видя двете лица на снимката, и възкликна:

— О, боже мой!

— Да, Роури, изглеждаш точно като нея. Не е ли странно?

— Откъде имаш това, Кристофър? — прошепна тя с разтреперан глас.

— Дона беше моя племенница. Двамата бяхме много близки.

Роури замълча за момент, докато се взираше в сватбената снимка на един много по-млад и гладко избръснат Ерик Кларксън и неговата сияеща невеста.

— Изглеждат толкова щастливи...

— И бяха, за кратко. После, много бавно, всичко започна да се разпада...

— Съжалявам — прошепна тя, като се отъждестви така дълбоко с младата жена на снимката, че почувства как една пареща тъга премина през тялото ѝ.

— И двамата страдаха. — Когато проговори, Кристофър също сподели тъгата ѝ. — Може би Дона имаше късмет. Страданието ѝ свърши. Но мъката на Ерик продължава. О, той успява да го скрие — добави мъжът бързо, като очакваше Роури да не му повярва — и се погребва в работата си, но, изглежда, не може да намери онова спокойствие...

Той говореше, за момент почти забравил за присъствието на Роури; сега я погледна учудено и се изкашля, внезапно объркан от това, което беше разкрил импулсивно.

— Мисля, че ти си на ход — каза несигурно Кристофър и когато Роури проследи погледа му до дъската за игра, той обърна разговора. — А какво ще кажеш за себе си?

Нямаше съмнение за какво се отнасяше въпросът, а и тя не се престори, че не е разбрала. Просто сви рамене, като продължи да гледа надолу.

— Не знам. Всичко това е толкова объркващо...

Сега гласът му прозвуча едва доловимо.

— Ами Даниел? Обичаш ли го?

Тя изправи глава и незабавно отговори:

— Разбира се, че го обичам. Той ми е бра...

Веднага млъкна, като разбра какво беше казала на този бащински загрижен и изпълнен с разбиране човек, и се помоли оценката ѝ за него да се окаже вярна.

Беше ред на Кристофър да погледне към дъската и той засука мустак, докато проумее думите ѝ.

— Твой брат? Трябваше да се досетя...

— Моля те, не му се сърди, Кристофър — прошепна умоляващо тя. — Той не ме искаше тук горе... аз малко или много му се

натрапих... и просто изглеждаше по-сигурно да оставим хората да си мислят каквото си искат.

Мъжът направи своя ход, като спокойно прескочи две от нейните фигури. След това подпря лакти на масата, кръстоса ръце и се замисли. За Роури тази пауза беше истинска мъка и тя се запита дали наистина няма да провали работата на Даниел.

— Но неговата фамилия е Търнър, а твоята е Матюз. Защо е тази разлика?

Като се надяваше да спечели отново доверието му с откровеност, тя обясни:

— Аз взех моминското име на мама, когато се разведе с баща ми. Даниел запази фамилията на татко.

Той кимна замислено, като явно прие обяснението.

— Колко дълго мислехте да поддържате измамата?

Не беше нито ядосан — за облекчение на Роури, — нито развеселен, а само странно обективен спрямо цялата ситуация и тя не знаеше дали това трябва да я тревожи, или да я успокои.

Тя отново сви рамене.

— Докато си тръгна, предполагам. — Тогава ѝ хрумна нещо обезпокояващо. — Ти няма да кажеш нищо, Кристофър, нали?

Зелените ѝ очи бяха като на дете, големи и умоляващи.

За пръв път по време на разговора той се усмихна.

— Не, Роури. Няма да издам тайната ви. Но това определено е смешно, колкото повече си мисля за него.

Тя повдигна вежди.

— В какъв смисъл?

Кристофър я погледна мило, с дяволит пламък в очите:

— Мисля, че Ерик адски те ревнува от твоя Даниел!

— Това е добре за него, арогантния нещастник — отвърна тя, като сега мислеше само за прочутия женкар, а не за клетия любовник. Леката насмешка в очите противоречеше на строгата нотка в гласа ѝ.

— Може и да си права — съгласи се противникът ѝ в дамата, докато небрежно прескочи двама от нейните крале и окончателно спечели играта.

Ревност. Самият Ерик ѝ беше споменал тази дума. А сега и Кристофър. Дори и в най-бурните си фантазии тя не можеше да повярва, че е истина. Както му бе казала веднъж, той беше имал своя шанс и я беше отхвърлил. От какво можеше да ревнува? Той знаеше, че може да я манипулира, и в този смисъл имаше всичко, което искаше. Можеше да я унижава отново и отново и знаеше това. Така той, изглежда, получаваше удовлетворение... или това беше отмъщение?

Сега имаше нещо ново в картината. Ерик гледаше Роури и си спомняше за бившата си съпруга, неговата красива любима от детските години, сега мъртва, макар и съвсем жива в мислите му. Обясняваше ли това защо той явно искаше да накаже Роури... за да навакса за цялото наказание, което беше понесъл — било то чрез самота или вина, през последните години?

Колкото и да беше изморена, Роури лежеше под завивките и минутите бавно и мъчително преминаваха в часове. Кристофър я беше запитал: „Ами ти?“ Честно казано, тя не знаеше отговора. Харесваше Ерик... понякога. Намираще го за очарователен... по принцип. Настръхваше при неговото безочие... често. И беше безсилна да устои на привличането му... винаги.

Това, че го желаше телом, вече не беше въпрос, а факт. Но беше ли достатъчно? Смешното беше, че той толкова прилича на Даниел. Искаше да я подчини, а това тя нямаше да допусне. Нито пък, имайки предвид последното си откритие за него, щеше да му позволи да се отнася към нея като към спомен, който го преследва безмилостно.

Имаше и още нещо: нежността и разбирането му, интелекта и ума му, решителността и доверието както у него самия, така и у нея. Всички тези положителни неща неизменно я тласкаха към една неизвестна орис, съвсем различна от съдбата на онази русокоса младоженка преди много време.

Като се мъчеше да открие истината сред бурята от емоции, Роури осъзна, че обожаваше този мъж, че колкото и да се мъчи да се убеди в обратното, с нетърпение очаква да го види дори и когато така жестоко я унижава. Обожаваше го и щеше да продължава да го прави, независимо от болката, която ѝ причиняваше с безсърдечната си липса на уважение към нея. В това се състоеше и най-голямата ѝ мъка.

Тя не можа да си спомни дали накрая беше заспала или не, когато някакъв шум наблизко я обезпокои и две ръце се протегнаха, за

да я събудят.

— Спиш ли? — прошепна глас в ухото ѝ.

Изненадана и уплашена, тя изправи глава и щеше да извика, ако не бе разпознала бързо онази мускусна миризма, която бе запечатана в съзнанието ѝ.

— Как влезе тук? — прошепна тя, като погледна спящия Даниел до входа на палатката.

— Шшшт! Спи много дълбоко. Трябва да си го изморила! — В гласа му прозвуча нотка на сарказъм. — Излез за минута. Искам да видиш нещо.

— Какво си намислил? — попита тя подозрително.

— Това е точно за теб. Ела. — Той взе топлатата ѝ ръка в своята и нежно я подкани. — Само за минутка. Хайде... Ще се държа добре!

Шепотът му беше толкова искрен, независимо от насмешката, че тя не можа да откаже. Като се стараяше да вдига възможно най-малко шум, се измъкна изпод одеялата и пропълзя след Ерик, който все още здраво стискаше ръката ѝ, покрай тялото на Даниел навън в хладната нощ.

Нямаше нужда Ерик да насочва вниманието ѝ. Тя ахна веднага щом го видя. Беше небето, което струеше и се въртеше, фучеше и проблясваше в една нощна арабеска от цветовете: зелено преливаше във виолетово, розово преминаваше в оранжево, а после се сливаха в червено. За Роури това беше наистина величествена гледка и тя стоеше там с Ерик, който бе плътно зад нея.

— Какво е това? — прошепна тя, обзета от страх.

— Аврора Бореалис, Северното сияние — обясни тихо в ухото ѝ той. — Тези светлини се появяват по-често през пролетта, но предполагам, че сега се появиха по-рано заради името ти!

— Невероятно е! — възкликна задъхано тя, без да обръща внимание, че се е облегла на него, когато вдигна глава назад, за да гледа. Той леко я хвана през кръста и въпреки че това тя също не забеляза, усети едно вътрешно спокойствие.

Внезапно момичето потръпна.

— Студено ли ти е? — попита нежно той в косата ѝ.

— Не. Просто това... изведнъж се почувствах толкова нищожна... като едно малко нищо в тази огромна вселена...

— Не си точно това, което бих нарекъл „малко нищо“ — подразни я той.

Очите ѝ останаха зареяни в небето, когато тя се опита да дообясни:

— Искам да кажа... ние имаме толкова малка власт. Нещо така величествено като това там горе... ние не можем да го предизвикаме или да го спрем... това е страшно!

Тя се обърна в сключените около нея ръце ѝ го погледна в лицето. Дали беше разбрал какво чувства?

— Много неща в живота са така, Роури. — Гласът му беше мек и търпелив. — Има неща в природата, също като Северното сияние, над които нямаме никаква власт. — Той погледна нагоре към северното небе, а после отново към изпълненото ѝ с чувство лице. — И има неща в човешкия живот, пред които сме също така безсилни.

Докато тя се взираше учудено в него, той наведе глава и я целуна бързо и нежно по устните. След това я обърна и я насочи към палатката ѝ.

— Точно по тази причина, малката, мисля, че сега трябва да се връщаш в леглото — прошепна той. — Само исках да видиш...

— Благодаря ти.

Тя произнесе думите тихо, като бързо извърна глава, за да го види за последен път, преди брезентът на палатката да скрие неговото небесно очертание от погледа ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден Роури имаше достатъчно време да размисли върху думите му, тъй като Даниел категорично отказа да ѝ позволи да придружи групата до ледника.

— Защо не? — попита го тя сърдито.

— Защото е опасно! Вчера щеше да се пребиеш тук, долу. Представям си какво може да ти се случи горе — отвърна той, като поне за момента заглуши възраженията ѝ.

Кристофър ѝ предложи да направи опис на провизиите, за да решат каква храна е нужно да се купи при следващото слизание до града. Тя беше благодарна за тази задача, макар и да подозираше, че зад нея стои Ерик.

Що се отнася до него, по време на закуската той дори не я погледна, но приближи до нея едва когато мъжете поеха по пътеката. Тя събираше чинии за първото си слизание до реката, когато ниският глас прозвуча зад гърба ѝ.

— Много практично — пошегува се той по повод голямата кърпа, която си бе приспособила за престилка.

Тя го погледна разочаровано, беше очаквала малко по-смислен разговор след вълнуващото изживяване през нощта. Отвърна му обидено:

— Ако единственото, което можеш да правиш, е да ме дразниш, то по-добре ми помогни. Ето — тя му връчи една купчина чинии, — занеси ги до реката вместо мен, като добро момче.

След това по много драматичен начин отметна назад къдрици, наведе се да вземе останалите съдове и тръгна пред него, като само се обърна да види дали я следва.

Разбира се, веднага щом остави товара си до водата, втората купчина се появи до него. Без да коментира, тя започна бавно да търка първата чиния и едва когато се обърна, за да я постави на една суха скала, го забеляза небрежно подпрян на едно дърво.

Като присви очи срещу огряната от слънцето фигура, Роури подметна:

— Нямах ли нещо по-добро за вършене? Или просто си умираш да сушиш чинии?

Тя трябваше да признае, че раздразнението ѝ се дължи повече на собствените ѝ реакции, сърцето ѝ винаги се разтуптяваше, когато този мъж беше наблизо.

Докато я гледаше, едно странно изражение се появи върху лицето на Ерик.

— Не си свикнала с такава работа, нали? — попита той.

Учудващо беше, че в гласа му липсва подигравателната нотка от преди малко.

— Не мога да кажа, че имам толкова практика, колкото някои — съгласи се тя и продължи да търка енергично като начин да се противопостави на излъчването му.

— Даниел прислужва ли ти?

— И защо да го прави?

— Все някой трябва да чисти.

Роури не отговори. Трябваше ли да му каже, че вкъщи си имаха прислуга за тази работа? При неговото положение той също имаше.

— Заедно ли живеете с Даниел?

Тъмната му глава бе изправена в очакване, което противоречеше на небрежния му тон.

— Разбира се! — отговори автоматично тя. Дълбокият глас повтори думите ѝ, тихо и дълбоко:

— Разбира се...

Едва последвалата тишина ѝ даде възможност да помисли върху машиналния си отговор. Тя беше казала истината, но Ерик неизбежно я бе изтълкувал погрешно. Трябваше ли да го просветли по въпроса? Не! Беше обещала на Даниел да пази тайната и може би това все още би ѝ било от полза. Ерик беше достатъчно труден за контролиране и без това!

Учудена от продължителното мълчание, тя прекрати работата си и се обърна назад към него. Той все още стоеше облеган на дървото, а силните му ръце бяха кръстосани арогантно пред гърдите.

— Цял ден ли ще стоиш там? — попита тя.

— Някакви възражения?

— Всъщност да. Бих предпочела да работя насаме. Това не беше съвсем вярно, нов дадения случай — наложително. Тя не беше сигурна колко дълго ще устои на погледа му.

А този поглед на минутата стана още по-остър и по-тревожен.

— Струва ми се — започна той, като повдигна едната си вежда, — че твоето предпочитание е на второ място тук, тъй като на теория ти работиш за моя проект.

Макар и вътрешно да беше бясна от неговото отношение, Роури разбра, че колкото повече спори, толкова повече и той ще продължава да прави същото. Затова замълча, като си наложи да не му обръща внимание. Външно успя, вътрешно обаче — не, и гневът ѝ достигна връхната си точка, когато мъжът най-накрая проговори:

— Смяташ ли, че можеш да се справиш без мен?

Подигравката ясно се долавяше в гласа му и това преля чашата. Тя го погледна гневно.

— Справях се много добре през последните двадесет и една години!

Той бавно пристъпи към нея и каза провлачено:

— Нима?

— Да — почти изкрещя Роури. После, когато той се наведе над нея, извика: — Защо не избереш някой с твоите размери?

— Като Даниел ли? — попита мъчителят ѝ с дълбок и сериозен глас.

Тя се изправи обезумяла.

— Дръж мръсните си ръце далеч от моя... — Като по чудо се усети, преди да бе допуснала непоправима грешка. — Не замесвай Даниел в това... моля те!

Зелените ѝ очи гледаха умоляващо, а стомахът ѝ гореше. Не можеше да разбере защо той винаги успява да провокира у нея такива емоционални крайности.

Дяволита усмивка неочаквано се разля по лицето му.

— Започваш да влизаш във форма — каза иронично.

Роури го погледна въпросително. След това погледът ѝ проследи неговия до купчината измити чинии до нея. При внезапното си изправяне преди малко ги бе съборила в прахта.

Вбесена от неговото задоволство, както и от собственото си невнимание, тя се обърна към него и извика:

— Махай се! Ще ме оставиш ли сама за разнообразие!

Той се поклони бавно и предвзето:

— За мен ще бъде удоволствие. Не мисля, че ще мога да понеса гледката на още бедствия.

След това ѝ хвърли една последна лукава и вбесяваща усмивка и се запъти към гората, като успя да избегне насапунената гъба, запратена към него.

Щом изми отново измърсените чинии и довърши тиганите и другите съдове, тя направи необходимите курсове до лагера, за да нареди всичко спретнато, преди да се заеме със следващата си задача. Беше безкрайно благодарна на онази незнайна сила, която позволи останалата част от деня да премине без проблеми. Подготви описа на провизиите, напредна малко със записките на Даниел и дори беше сложила вечерята да се вари, когато мъжете се върнаха, с право впечатлени от новата ѝ работоспособност.

Роури дори беше имала време да помисли, но размислите не я оставиха през цялата вечер, а това я направи безразлична към успеха, който бе постигнала този ден. Ерик беше страшно объркваща тема, този Ерик Кларксън, който предизвикваше у нея реакции, които учудваха, объркваха, доставяха удоволствие и вбесяваха. Сякаш емоциите през тези четири кратки дни ѝ стигаха за цял живот.

Ако нейната загриженост по време на вечерята бе забелязана, то никой не спомена и дума, като се изключат трите продължителни и съсредоточени погледа; които се спряха върху нея от три различни ъгъла. Но тя не ги забеляза. След вечеря се извини тихо и заспа в палатката си дълго преди последните оранжеви лъчи да потъмнеят в синьо-виолетови над върховете на боровете. Дали от изтощение, или за да избяга от действителността, тя спа непробудно, без да чува гласовете, които говореха за нея шепнешком пред палатката.

— Мислиш ли, че тя е добре? — попита тъмнокосият висок мъж, като не успяваше да скрие загрижеността в кехлибарените си очи. — Беше ужасно тиха, когато се върнахме днес.

Неговият събеседник, с когото бяха прекарвали една приятна вечер в разговори, се обърна към спящата си сестра и се усмихна топло и любящо:

— Мисля, че се е преуморила. Това е добре за нея, въпреки че, трябва да призная, аз бях много против нейното идване тук —

прошепна той.

Един различен, по-разтревожен поглед премина по лицето на човека с брадата, преди да се усмихне пресилено на своя приятел.

— Е, лека нощ, Дан. — Той каза това със сдържан глас и после го остави сам.

— Хайде, Роури! Днес идваш с мен. Хайде, размърдай се!

Даниел събуди сестра си с едно силно потупване по гърба, което почти нямаше ефект през дебелия одеяла, с които се бе завила, но беше достатъчно, за да я накара да се размърда.

— Къде ще ходим? — промърмори сънено, след като последиците от три почти безсънни нощи най-накрая си бяха казали своето. Веднага след това обаче Роури се ококори.

— Мога ли да се кача горе днес, Даниел? — попита тя и бързо седна сред завивките.

— Тъъ... — поклати отрицателно глава брат й. — Не, ще те заведе до града!

Широката му усмивка почти компенсираше отказа.

— В града? — попита тя недоверчиво. — За какво говориш?

Тя отметна няколко непокорни къдрици от лицето си и го погледна косо.

— Всъщност — обясни той оправдателно — трябва да изпратя един репортаж, така че, докато сме там, ще вземем и прането.

Сърцето на Роури подскочи.

— Прането?

— Да, миличка. Как мислиш, че всички ние успяваме да изглеждаме толкова елегантни? Една жена ни пере в Рос Ривър, но трябва да й го занесем до десет, иначе няма да е готово, за да го вземем обратно. Хайде да тръгваме!

Тя остана с отворена уста, докато брат й отиде да донесе нещо за закуска. В очакване на един „по-цивилизован“ ден и с намерение да изпере и собствените си дрехи, Роури облече чифт кафяви джинси, риза и бежов ирландски пуловер, още едно от предложенията на Дорис, което се оказа идеално. Облеклото беше доста елегантно, но нейната основна грижа бе да намери най-близката баня в града и съответно си приготви чантата.

Очарованите погледи, които я посрещнаха, когато приближи останалите, не бяха напразни тази сутрин и тя им отвърна с непринудена усмивка, като взе чинията с палачинки и чашата с кафе, които ѝ подадоха. Само едно лице беше сериозно и тя го отбягваше, доколкото беше възможно. Преди да тръгнат, Роури настоя да измие чиниите и по този начин елиминира възможността за критичния поглед на Ерик заради липсата на старание. Всъщност лицето му беше още по-намръщено, когато тя се качи в джипа и Даниел потегли, и то остана запечатано в съзнанието ѝ през целия ден.

Госпожа О'Хара не само прие прането с усмивка, но и настоя Роури да използва ваната в собствената ѝ къща, предложение, което тя нямаше намерение да отхвърли. Така, докато Даниел си вършеше работата в пощата и една телефонна будка, тя се изтегна доволно в горещата вана, пълна със сапунени мехурчета, която нейната благодетелка беше така добра да ѝ осигури. Това беше истински рай за нея, понеже, откакто бе напуснала Сиатъл, се бе отказала от подобни удоволствия. Свежият мирис на кожата ѝ, подновеният блясък на косата ѝ, влажната руменина по бузите — всички тези неща я накараха отново да се запита дали някога щеше да свикне с живота на открито. После се замисли за Ерик, докато разпръсваше влажните си къдрици по раменете, напръска се с парфюм и тръгна да търси брат си, смутена както винаги.

Верен на думата си, Даниел я заведе в най-елегантния ресторант, който малкото градче можеше да предложи — едно не прекалено изискано място в домашна обстановка с елементарно меню и прилична храна.

— Винаги ли е по-вкусно, когато някой друг готви, или просто това е много по-различно от храната, която ние ядем? — попита тя с пълна уста.

Даниел се засмя от сърце.

— Звучиш като опитна домакиня. — След това изправи глава и я погледна сериозно: — За какво си мислиш през последните няколко дни?

Роури замълча за миг, а очите ѝ шареха върху чашата с вода.

— Това беше... едно изживяване! — тихо каза тя, но беше толкова сериозна, колкото и брат ѝ и не можа да намери дума, с която да обобщи чувствата си.

— Какво означава това — хубаво... лошо... безразлично? Такова желание имаше да дойдеш тук — напомни ѝ той.

В съзнанието на Роури, след онзи разговор в Уайтхорс, сякаш беше минала цяла вечност. Толкова много нови граници бяха пресечени оттогава, но въпреки това тя трудно можеше да каже дали някои от тях бяха покорени. Това беше толкова объркващо...

— О, по малко от всичко — призна тя най-накрая.

Той изучаваше лицето ѝ с интерес, който тя не можеше и не искаше да пренебрегне, и с радост посрещна тази възможност да сподели чувствата си с някого.

— По малко от всичко? — повтори той думите ѝ, докато сестра му бавно се опитваше да събере мислите си.

Тя вдигна рамене със свенлива усмивка.

— Малко хубаво... малко лошо... малко безразлично.

Никога преди не беше изпитвала срам пред брат си, това бе нещо ново и то се присъедини към останалите чувства.

— Добре — започна търпеливо Даниел, когато сервитьорката им донесе по една голяма халба бира. — Започни с безразличното.

Роури не се поколеба да обясни това, най-откровената от нейните реакции.

— Вечеря... чинии... чистене... миене... писане на машина... — После тя с готовност сподели мнението си. — Всъщност не мога да кажа, че тези неща ме оставят напълно безразлична. Самата работа трябва да бъде свършена, но това е едно механично повторение, едно и също отново и отново. Има и известно удовлетворение... предполагам... — Гласът ѝ заглъхна, когато си спомни гордостта, която бе изпитала от това, че е способна да се справи с тези „механични“ задачи, очаквайки най-вече одобрение от една специална личност...

След като тя не каза нищо, за да довърши, Даниел премина към следващата категория:

— А какво ще кажеш за лошото?

Той отново зачака търпеливо, като я гледаше как си играе с остатъците от храната си, докато си подбере думите.

— Унижението от това да оплескаш някоя работа, като спалните чували или смачканите сандвичи, неловкото положение с онова

привидение на скелети край реката. — Тя се изчерви и се усмихна при този спомен. — Коляното ми...

— Животът е пълен с преживявания като това... те не са толкова лоши в крайна сметка — възрази тихо той.

Тя погледна нагоре, като кимни бавно в знак на съгласие.

— Знам, но... — Гласът ѝ заглъхна. За щастие брат ѝ реши да я остави на мира.

— Добре. Нека да чуем най-добрата част, хубавото — настоя Дан, учуден да види как лицето на сестра му придобива тъжно, почти болезнено изражение. Той също се намръщи, докато седяха мълчаливи и в един момент се запита дали тя не съжaliaва, че е дошла.

— Хубавото — повтори Роури замислено, като започна да увива разсеяно около пръста си една нежна къдрица, детски навик, който определено беше потиснала, но който избра точно този момент, за да се появи отново. Даниел, на свой ред, се развълнува при спомена за онова много чувствително и много уязвимо момиченце, което с течение на годините беше създадо около себе си една фасада на самоувереност и егоизъм. — Не съм сигурна как да го обясня — започна тихо тя, като съзнателно избягваше погледа на брат си. — Чувството, че правя нещо, че оправдавам съществуването си, чувството на заслужена почивка в края на деня, тръпката от едно посрещнато предизвикателство...

Той я упрекна нежно:

— Но ти си имала много предизвикателства...

— Спомням си, не много отдавна ти каза — отвърна Роури с лукава усмивка, — че този вид предизвикателства били съвсем различни. — После тя стана по-сериозна. — Беше прав... както и Чарлз, и Моника. Те са съвсем наясно с различните видове предизвикателства. Биха били горди с мен, ако можеха да ме видят сега. — Тя се усмихна тъжно при мисълта за приятелите си.

Но мислите на Даниел бяха свързани с друг човек.

— И къде попада Ерик Кларксън в триизмерната ти схема? — Гласът му беше много по-нисък, по-напрегнат и Роури се запита за миг дали не беше ядосан... докато привързаността в светлокафявите му очи засенчи интонацията му и тя отново се отпусна. — Той хубаво, лошо или безразлично е? — усмихна се братът.

Роури отметна глава назад и се засмя, светлите ѝ къдрици се разтърсиха весело, когато отново погледна към него.

— Не е безразлично, само това мога да ти кажа!

Тя се изсмя, като почувства, че срамът, който беше изпитала преди малко, се завръща.

— Какво друго можеш да ми кажеш?

Това беше по-възрастният брат, заместникът на бащата, който я подтикваше да му отговори.

Много старателно момичето се опита да събере мислите си, нещо, което не успяваше да направи от няколко дни.

— Аз го харесвам. И не го харесвам. Той ме вълнува. И ме вбесява. Той ме очарова. И ме изважда от търпение. — Тя се подвоуми и обърна умоляващо зелените си очи към него за помощ. — Какво мога да кажа? Не разбирам нищо от това!

Даниел взе ръката ѝ в своята, точно както правеше, когато беше по-малка, и я потупа утешително:

— Не е лесна работа да пораснеш!

— О, Даниел! — извика тя. — Не ми се подигравай! Не съм дете. На двадесет и една съм, пълноправен възрастен.

— Шшт — утеша я той, като забеляза, че няколко души от местните посетители се бяха обърнали към тях при раздражения глас на тази странно изглеждаща млада дама. — Напълно съм сериозен, Роури. Смятам, че си прекалено... що се отнася до Ерик.

Тя погледна изненадано и след това тъжно поклати глава:

— У него има толкова много неща, които ме объркват. А аз знам толкова малко за неговия живот, когато не е в отпуск.

Даниел я погледна с престорена изненада.

— Откога се интересуваш толкова от всички подробности? Той е една много уважавана личност, Роури. Няколко пъти си поговорихме доста добре. Вече ти казах, че го харесвам. Също така му се възхищавам и му имам доверие.

Роури беше истински изненадана, докато брат ѝ защитаваше доскорошния си неприятел.

— Знаеш, че той спонсорира тази експедиция. — Роури кимна, тъй като това беше известно. — А знаеш ли, че той е спонсорирал също и други научни проекти?

Тя поклати глава. Беше ѝ хрумвало, че е направил това по прищявка, за да разсее вината, която изпитва към семейството на бившата си съпруга, чийто член бе и Кристофър.

Даниел продължи:

— Миналата година е финансирал изследването на влиянието на крайбрежните петролни кладенци върху възможното отглеждане на протеинови градини под морското равнище. По-миналата година са били изучавани проблемите, свързани с безразборното изхвърляне на отпадъци. Той е заклет защитник на околната среда.

Роури с право бе впечатлена.

— Откъде взема парите, за да подкрепя тези изследвания?

Без да се замисли, Даниел повтори историята, която този човек много по-скромно му беше разказал.

— Той се е издигнал съвсем млад, Роури. Започнал е от най-долното стъпало, когато е бил на около седемнадесет. Работел е за някакъв съсед в родния си град, който е имал малък бизнес с научни прибори. Посещавал колеж вечер и изучавал бизнеса през деня. Бързо го превърнал в национална корпорация с много по-разширен обхват, не е нужно да споменавам. Когато собственикът починал, Ерик имал дял в компанията и пари, за да купи още, което му дало възможност да вземе контролния пакет. Това станало преди осем години. Оттогава компанията е станала международна и още повече се е разраснала. — Той замълча, възхитен от подвига на този човек. — Хубава история, нали?

Роури бавно кимна:

— Много по-различна от нашата...

Брат ѝ веднага разбра какво има предвид.

— За нас всичко беше много лесно.

Когато сервитьорката прибра чиниите и им донесе по една димяща чаша с кафе, те останаха мълчаливи и мислено се върнаха към спомените за онзи живот на удобство и спокойствие, който техните родители им бяха осигурили.

— Така че ние търсим предизвикателствата си другаде. — Роури най-сетне наруши тишината, за да изрази с думи онова, за което брат ѝ също си мислеше. — Ти имаш своята работа, а аз имам... — Тя отново замлъкна, понеже не знаеше как да продължи.

— Той е голямо предизвикателство, сестричке! Роури изправи шокирана глава при тази внезапна смяна на темата. Нямаше никаква насмешка, никакъв гняв, а само добронамерен хумор и откровеност. Но ако тези негови думи я бяха изненадали, то следващите направо я смаяха. — Мисля, че трябва да му кажем истината, Роури.

Последва една много по-мъчителна пауза от тази до момента.

— За нас ли? — промълви тя невярващо.

— Че каква друга истина имаме да му казваме? — упрекна я той нежно.

— Не!

Отговорът ѝ прозвуча незабавно и категорично, преди още да беше обмислила предложението на брат си.

— Защо не?

Тъй като не може веднага да намери обяснение, тя му отвърна също с въпрос:

— А защо да го правим?

Даниел се загледа в напрегнатите ѝ черти, преди да отвърне спокойно и логично:

— Мисля, че той има право да знае. Той е много увлечен...

— Проектът няма нищо общо с това — прекъсна го забързано Роури.

— Не говоря за проекта, глупаче.

Тя не обърна внимание на иронията, а очите ѝ се свиха подозрително.

— Пак ли си му говорил за мен?

Отказът на Даниел бе незабавен:

— Не! Никога не съм му говорил за теб. Това е истина. Той бяга от тази тема като от чума!

— Той ме мрази!

По цялото ѝ лице беше изписано огорчение, въпреки че очите ѝ останаха сухи, а устните ѝ не потрепнаха.

— За бога, Роури, трябва да си сляпа!

— Не съм сляпа — отвърна тя енергично. — Не виждаш ли начина, по който ми нарежда, надсмива ми се, унижава ме, а после ме пренебрегва, когато може... и то пред всички останали!

— Роури... Роури... чуй ме!

Сега вече сълзите се появиха в очите ѝ, а Даниел взе ръката ѝ в своята и се опита да ѝ обясни.

— Роури — започна той, а гласът му бе изпълнен с увереност и решителност, — ти самата си толкова увлечена, че не можеш да видиш какво става. Ако Ерик те мразеше, той никога не би правил подобни неща. Това съвсем не е в неговия стил! — Роури го слушаше, въпреки че явен скептицизъм бе засенчил лицето ѝ. — Роури, той ревнува и е ядосан. Той те ревнува от мен и ти е ядосан — това е същината на неговия проблем... и на твоя.

Тя почти щеше да му повярва, понеже той беше онази стабилна опора, на която се бе възхищавала в продължение на години. Но имаше една малка подробност, за която брат ѝ не знаеше. Тя поклати нещастно глава:

— Не е толкова просто, Дан. Виж, говорих с Кристофър онази вечер...

Тя разказа на брат си за многото нещастни години и невероятната си външна прилика с Дона.

Даниел слушаше замислено и отпиваше намръщено от кафето си. Когато свърши, Роури наведе глава и прошепна плахо:

— Какво да правя, Дан?

— Не мога да ти кажа това, миличка — отговори той тихо. — Не съм психоаналитик. Не мога да определя дали това, което ми каза, е важно или не. — След това я погледна остро: — Искаш ли да продължиш?

Роури знаеше отговора и винаги го бе знаела. Тя кимна мълчаливо, със сериозен поглед в зелените си очи, около които гъстите светлокестеняви мигли образуваха нещо като ореол.

— Тогава, мисля, че трябва да му кажем.

— Не!

— Защо не?

— Не мога.

— Защо не, Роури?

— Аз... се страхувам.

Това беше очевидно от болката в погледа ѝ.

— От какво се страхуваш? — Думите отекнаха в съзнанието ѝ.
— Роури, от какво се страхуваш?

Болката премина в объркване, докато тя се опитваше да намери отговор на въпроса му.

— Не знам — промърмори момичето. — Той... аз... не знам! — Тя вдигна умоляващо очи към него. — Знам, че се чувствам по-сигурно така, с теб като закрилник. Просто ми дай още малко време... моля те!

Роури не можеше да каже дали Даниел разбра напълно страховете ѝ. Колкото повече си мислеше за това по-късно, толкова повече разбираше, че се страхуваше да не изгуби контрол... както обикновено ставаше в присъствието на Ерик. Докато не беше сигурна какво точно иска, трябваше да спазва някаква дистанция, независимо от настоящите копнежи на собственото си тяло. Трябваше да спазва дистанция...

— Добре, миличка — съгласи се нежно брат ѝ. — Ще запазим тайната, докато се почувстваш, готова. — После, той се подвоуми, сякаш разискваше нещо наум. — Но, Роури, ще ми обещаеш ли нещо? — Веждите ѝ се повдигнаха въпросително. — Смятам, че Ерик те харесва. И мисля, че би те направил много щастлива... — Той вдигна ръка, за да заглуши протеста, който се оформяше върху устните ѝ. — Изслушай ме, Роури! Имам му доверие. Това е нещо инстинктивно. Искам винаги да знаеш, че той е до теб, ако някога имаш нужда от помощ, дори и нищо да не излезе от връзката ви...

— Звучиш толкова мрачно, Даниел — каза най-накрая Роури, като преглътна с все сили, за да прекара буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Ерик и аз станаме приятели — отвърна той. — Обещава ли?

Нетърпелива да разпръсне внезапното и необикновено тягостно настроение, тя се съгласи:

— Да, Даниел, обещавам.

ОСМА ГЛАВА

На следващия ден сутринта Роури придружи мъжете в планината. Тя облече най-топлите си дрехи — сини джинси, един дебел пуловер с риза отдолу и допълнителното вълнено яке на Даниел, всички подбрани така, че да ѝ топлят и да ѝ бъде удобно.

Както си беше наивна, изобщо не ѝ мина през ума, че пътят към самия ледник може да ѝ коства известни усилия. Това, което не беше очаквала, бе едночасов ускорен ход по тесни пътеки, извиващи се по назъбения планински склон. Другото, което не очакваше, беше хлъзгавата трева в по-ниските части, върху която планинските обувки на мъжете стъпваха здраво, а нейните маратонки за тенис се пързалиха безпощадно. Не беше очаквала и нестабилния каменист терен, който замени тревата с увеличаването на надморската височина, и тя, изглежда, правеше една крачка напред за всеки две, които я връщаха обратно. И най-накрая не беше очаквала изтощително бързия ход на мъжете, които бяха свикнали с изкачването и нямаха търпение да се заемат със своите изследвания. Роури бързо се озова в края на колоната, след това десет ярда назад и в последна сметка ги изгуби от погледа си. А според нейните точни изчисления бяха едва на половината път! Напълно изтощена, тя се строполи на най-близката скала, за да си поеме дъх, нещо, което не беше толкова лесно при разреждения планински въздух.

— Умори ли се вече, Аврора?

Дълбокият глас прониза умората ѝ с приятната вариация от сричките на пълното ѝ име. Тя се почувства замаяна може би поради високата надморска височина. А може би това се дължеше на звученето на истинското ѝ име, произнесено от устата на този мъж. Най-вероятно комбинацията от двете я накара да избухне в силен смях.

— Това е абсурдно! — възкликна. — Краката ми сякаш са в стачка!

Тя се изсмя отново, но не понечи да стане, а само закри очите си от сутрешното слънце, когато погледна нагоре към тъмното лице,

което, за нейно облекчение, изглежда, споделяше веселото ѝ настроение.

— Колко още остава всъщност? — попита тя.

— Бих казал — започна той, като вдигна очи към небето в престолено изчисление, — че ти остават още около шест спъвания, четири подхлъзвания и най-вероятно още цели десет падания, преди да стигнем.

Роури отново избухна в смях.

— А ти как се озова на бойното поле?

Ерик се засмя нежно при признанието за собствената ѝ слабост.

— Страхувам се, че по своя воля. — Той изведнъж замълча, погледна я и тонът му се промени. — Приятно ми е да видя, че имаш чувство за хумор!

— Нямам голям избор, нали? Мога или да се смея, или да плача... а имам чувството, че ще изглеждам достатъчно ужасно в края на деня и без подути и зачервени очи!

Изправи се бавно, като изохка тихо при това движение.

— Води напред! — извика тя, изравни се с него и го изчака да тръгне.

Той кимна с глава и вдигна учудено вежди от факта, че беше готова да продължи. След това се обърна и пое нагоре след групата.

Ако Роури си въобразяваше, че е срещнала трудности преди, то тя не би могла да си представи какво я очакваше. Сега трябваше да се изкачат големи скали и да се прескочат няколко тесни пропасти. Най-лошото бяха силните и добре оформени мускулести крака точно пред нея, които непрестанно отвличаха вниманието ѝ от по-сериозната работа да следи пътя. Дланите ѝ вече бяха изподрани и я боляха, когато Ерик се смили над нея и я преведе през по-опасните места.

Оказа се, че би изтърпяла всякакви трудности само заради търпеливото внимание и нежната помощ, с които той я засипваше. Това наистина беше онзи Ерик, на когото можеше да се възхищава, и тя се наслади на всяка минута в неговата компания, като му отвърщаше с широки усмивки и нетърпелива ръка, да не споменаваме и пълната липса на раздразнителност. Тя откри, че ѝ се иска ледникът да бъде още по-далеч само да може да удължи времето, прекарано с него. Ръката му здраво стискаше нейната, докато я водеше, мускулестите му крака стъпваха сигурно върху хлъзгавата канара, когато ѝ помагаше да

прескочи някой остър каменен блок. При прескачането на една малка пукнатина в скалата момичето се вкопчи отчаяно в ръката му, а когато се озова сигурно приземена до него, се усмихна облекчено.

Като по чудо под негово ръководство тя изненада и двамата със своята пъргавина, като претърпя само няколко от препъванията, подхлъзванията и паданията, които той беше предсказал. Сякаш за да я награди за нейната способност, той не пусна и за миг ръката ѝ, докато блестящата му бяла усмивка я заливаше с одобрение и насърчение.

Най-голямо удоволствие Роури изпита точно преди да стигнат до ледника. След като бяха изкатерили една особено стръмна част, трябваше да слязат около четири фута до пътеката. Пръв мина Ерик, който лесно прескочи разстоянието, и се обърна, за да помогне на Роури, чийто плах скок я отведе точно където трябваше — в разперените му ръце.

— Браво! — възкликна той и я прегърна силно. — След това погледна надолу към зачервените ѝ бузи и оросения с капки пот нос. — Справяш се доста добре за начинаеща!

Той се усмихна гордо и се наведе, за да целуне нежно върха на носа ѝ.

Що се отнася до Роури, тя се радваше на вниманието на Ерик прекалено много, за да обърне внимание на болките, които бяха обикновената беда за всеки новак. Тя прие целувката му развълнувано, с искрящи зелени очи, а ръката ѝ беше увита около кръста му и тялото ѝ черпеше сила от неговото.

— Старая се — промърмори тя със свенлива усмивка и отчаяно пожела той да я целуне отново.

— Определено го правиш — похвали я той, а неговият сияещ от възхищение кехлибарен поглед я развълнува много повече от прекрасната гледка на възвишенията около тях.

Сякаш прочел желанието в очите ѝ, той я обърна към себе си и като повдигна с пръст брадичката ѝ, положи върху устните ѝ една кратка и опияняваща целувка. След това също така нежно я пусна и като остави едната си ръка върху раменете ѝ, продължиха нататък.

Тези моменти бяха ценни. Ако Роури можеше да го направи, тя би ги запечатала в бутилка и би ги запазила за вечни времена. Нямаше никакво противопоставяне, никакви подигравки, никаква конкуренция или борба за надмощие. Имаше само чисто приятелство, едно чувство

за единство с другия и с природата. Всъщност тя би се разделили с „цивилизования“ свят завинаги само за да съхрани това усещане за спокойствие.

— Ето го — каза той, когато изкачиха и последното възвишение, откъдето можеха да видят ледника.

Спряха се за момент, за да се насладят на тези последни мигове на усамотение. Интересно, но сега, когато би трябвало да се втурне напред, за да види най-накрая онова, което толкова дълго беше чакала, Роури не можеше да откъсне очи от очите на Ерик, така топли и отзивчиви. Наистина е прекрасен, щом пожелае, помисли си тя, когато ръката му бавно се спусна от рамото ѝ и той неохотно отстъпи назад.

— Другите сигурно ни търсят. По-добре да им кажем, че сме успели да пристигнем.

Той говореше тихо и благоразумно, но дори за миг не свали очи от нейните. Тя кимна бавно и прошепна:

— Добре.

Едва тогава Роури погледна към широката ледена покривка, по която мъжете се бяха разпръснали на малки групички.

— Огромен е — възкликна тя със страхопочитание, когато тръгнаха напред. Тръпката от досега с дебелия лед под краката им, която премина през нея, вероятно беше причинена от загубата на неговото докосване, но Роури насочи вниманието си към ледника.

Ерик, изглежда, също беше почувствал това, понеже лицето му стана особено напрегнато, макар че гласът му запази топлината си.

— Всъщност в сравнение с други, е малък.

Той спря, за да помахна на Кристофър, който бе вдигнал глава при тяхната поява. Роури започна да оглежда мъжете един след друг.

— Какво правят? — попита тя, като сбърчи в недоумение нос и това предизвика спонтанна усмивка у нейния учител.

— В рамките на големия проект има няколко по-малки — обясни той търпеливо. — Основно глациолозите искат да знаят дали размерите на ледника се променят, и ако е така, в каква посока. Тенденцията до момента през този век в планински райони като този и Алпите е за отдръпване, разтопяване на леда.

Той сложи едната си ръка върху рамото ѝ и бавно я завъртя, а с другата посочи към Питър И Шийн.

— Виждаш ли онези колчета? Те са забити в леда по различно време. Като измерват промените в тяхното положение, Крис и неговият екип могат да определят скоростта на топене на ледника.

Роури беше очарована от това ясно обяснение на някои от нещата, които се бе опитвала да разбере от не съвсем подредените и четливи записки на Даниел.

— Бързо ли е топенето? — попита тя.

Той поклати глава категорично:

— Не. Всъщност има данни, че летата отново бавно застудяват, което забавя процеса на топене.

Той я отведе по-близо до ледника, за да види по-добре какво правеха мъжете, въпреки че, ако трябваше да бъде искрена, се налагаше да признае, че не я интересува толкова онова, което и казва, а това, че той го казва. Очевидно Ерик не си беше хвърлил сляпо парите във финансиране на проект, за който нито знае нещо, нито го е грижа.

От едната страна Роури видя Даниел, който старателно записваше нещо, което Брайън съсредоточено му разказваше. От противоположната Тони беше зает със заснемане на работата на Кристофър. Тя остана на място, докато Ерик разглеждаше данните, които Питър му предостави, но скоро се върна при нея с подновена и пленителна усмивка.

— Хайде. — Той вдигна глава и като я хвана под лакътя, я отведе до една скала, където можеха да седнат и да гледат как протича работата. — Радвам се, че взе това яке. Много по-топло е от късото ти якенце и по-подходящо от онзи анорак, които беше облякла.

Ако това беше предизвикателство, то тя реши да не му обръща внимание и като притисна якето до тялото си, зае поза на манекен.

— Радвам се, че ти харесва. Последна мода е, направо от Париж...

— Сядай долу и млъквай!

Той се засмя, хвана я закачливо за ръката и я придърпа до себе си. Те постояха мълчаливо за момент и наблюдаваха работата, преди Роури да посмее да зададе един, както се страхуваше, страшно глупав въпрос:

— Каква е главната цел за изучаването на ледниците? Искам да кажа, след като веднъж разберете дали и колко се топят, какво правите с информацията?

За нейно облекчение Ерик изобщо не изглеждаше обезпокоен от елементарния въпрос.

— Има две основни причини — обясни внимателно той. — Първо, всяко неочаквано придвижване на ледниците може да окаже драматично влияние върху околната среда. Например едно внезапно и пълно разтапяне на антарктическата ледена покривка би повишило световното морско равнище с двеста и тридесет фута. Можеш да си представиш какво би се случило с крайбрежните градове!

— Възможно ли е да се случи това?

Тя преглътна, като си представи, че нейният Сиатъл можеше да бъде погълнат от морето.

— Не, не! Това би било крайност. Но дори и един ярд разтопен лед може да окаже влияние върху морското ниво. Ако поне знаем какво ще се случи, можем да бъдем подготвени.

— Разбирам какво искаш да кажеш — съгласи се тя. — А каква е втората причина?

— Изследванията на общите количества лед са важни, а могат да станат и още по-важни поради бедственото намаляване на сладка вода в различни райони на света. В бъдещето вероятно ще има възможност да се изтеглят големи ледени късове от полюсите до онези места, които се нуждаят от питейна вода.

— Интересна идея.

— И много обещаваща — добави той — за страни, измъчвани от суша!

Роури забеляза апарата на Тони, който запечатваше разговора им отдалеч.

— Мисля, че ни снимат — заяви тя със загадъчен шепот. — Усмивка! — И тя го сръга закачливо с лакът в ребрата, като посочи към фотографа.

— Хей, боли! — извика той, като се усмихна и започна да я гъделичка, което накара Роури, гърчеща се от смях, да се свие на топка. Останала без дъх и на благоволенieto на дългите пръсти, които сякаш бяха навсякъде, тя се молеше за примирие. Най-накрая той се смили, прегърна я силно и след това я пусна.

Докато Роури си поеме дъх, те седнаха на скалата един до друг. Да уравни дишането си след бурния смях, беше едно, но да успокои пулса си след докосването на Ерик, беше съвсем различно.

— Той не е от ревнивите, нали? — внезапно попита мъжът и думите му я изненадаха.

— Кой? Даниел? — Тя го погледна с широко отворени очи. Неговият поглед я прониза утвърдително в търсене на някакъв неразгадаем отговор. — Не, Дан не е от ревнивите.

— Това притеснява ли те? — Ерик отново ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Не — отвърна тя уверено.

После нещо в изражението му ѝ напомни за властта, която той има над експедицията, и увереността ѝ внезапно изчезна.

— Не трябва ли да правя нещо? Искам да кажа, да работя или да помагам?

Той се усмихна лукаво и сърцето ѝ замря.

— Да, трябва. — Тя смръщи объркано вежди, а мъжът продължи: — Както виждаш — и той направи жест с ръка, — един наблюдател тук може да се почувства много самотен.

Роури не можа да измисли смислен отговор. Сърцето ѝ биеше лудо, а сетивата ѝ бяха заплениени от очарованието на Ерик. Беше се зарекла да спазва дистанция и все пак това беше последното нещо, което искаше в момента. Разбира се, тук беше на сигурно място, с целия екип наоколо. Да, тук беше на сигурно място и напук на всичко щеше да се позабавлява!

— Тогава, предполагам, съм на твое разположение — рече тя, като се отдаде на мига и мястото. По стечение на обстоятелствата мигът и мястото обещаваха един прекрасен ден, смях, вълнение, страст... и накрая отчаяние.

През останалата част от предобеда Ерик ѝ прави компания, като ѝ разказваше различни неща, свързани с опитите, описваше останалите проекти, които беше спонсорира, и дори сподели надеждите си за бъдещи експедиции. Колкото и да се съмняваше в разума му що се отнася до жените, разговорът с него прогони всякакви съмнения за неговата всеотдайност, интелигентност и почтеност в служебните въпроси.

Веднага след обяда той поговори насаме с Кристофър и след това с Даниел. После тръгна към нея и я хвана здраво за ръката.

— Извинени сме за следобеда — каза ѝ с широка усмивка на лицето.

— Извинени? — Тя го погледна скептично.

— Да вървим!

Той я дръпна към пътеката, но Роури отстъпи плахо назад.

— Чакай!

Тя погледна колебливо към Даниел, който ѝ помахаше и се усмихна широко.

— Виждаш ли? — кимна Ерик. — Вече поисках разрешението му. Сега да вървим!

Той я поведе нататък, докато се скриха от погледите на другите.

— Къде отиваме? — извика тя, като се мъчеше да поддържа неговото темпо.

Мъжът погледна назад, а кехлибарените му очи светеха развълнувано.

— Имам изненада за теб!

— Моля те, Ерик, намали! Доникъде няма да стигна с това темпо!

Той наистина намали ход, като се смили над краката ѝ, които бяха привикнали към гладката повърхност на дансинга, но не и към неравния планински терен. Спускането беше посвоему толкова романтично, колкото бе и изкачването. Той отново я напътстваше покровителствено и нежно и се държеше толкова приятелски, че ѝ вдъхна нова и неизмерима надежда.

Тя си представи, че никога не е имало Дона, с която той е бил така нещастно обвързан. Представи си, че не съществува измамата, че тя и брат ѝ са любовници. Представи си, че никога не е била импулсивната и егоистична принцеса, родена и отгледана в разкош, разглезена и напълно безпомощна в реалния свят. И над всичко си представи през това кратко време, че Ерик я обожаваше така, както тя го обожаваше, свободно и безусловно и от цялата си душа.

Беше просто въпрос на време. Роури знаеше това, също както и Ерик, от момента, в който тръгнаха заедно в планината. Силите, които ги привличаха един към друг, бяха прекалено могъщи, за да бъдат преодолені, дори и един от тях да беше опитал.

Случи се недалеч от ледника, на около една трета от обратния път към базовия лагер. Когато преминаха една извивка от пътеката,

Ерик се огледа дяволито, сякаш търсеше точно определено място. Доволен, че най-сетне го откри, той поведе Роури през една тясна пукнатина между две стърчащи скали към малка издатина, която много практично се оказа „задънена улица“.

— Това ли е изненадата? — попита тя смирено, ужасена от отвесния склон, който я заобикаляше от всички страни.

— Не — усмихна се той. — Това е само нещо странично. Не е ли красива... гледката?

Роури усети как всичките ѝ мускули се стягат.

— Страшничко е. Склонът е много стръмен, а тази издатина тук не е кой знае колко просторна!

Тя се дръпна назад с всичка сила, но Ерик се оказа по-силен и я избута пред себе си.

— Имаш ми доверие, нали, Роури? — попита той, като придърпа треперещото ѝ тяло обратно към своето и огледа околността над главата ѝ. Тя кимна. Да, наистина му имаше доверие.

— Тогава знаеш, че не бих направил нищо, което да те застрашава. Тази тераса е напълно безопасна. Просто исках да видиш гледката.

Ръцете му бяха обгърнали раменете и гърдите ѝ. Сега тя се вкопчи в тях, сякаш от това зависеше животът ѝ, в което — в нейното ужасно състояние — тя твърдо вярваше.

Толкова силен беше страхът ѝ, че тя пропусна възможността да почувства въздействието на северната канадска панорама, която се простираше пред тях. Можеха да се видят зелените равнини, обширните предпланини, далечните планини, окъпани в една сиво-зелена мъгла, и реката, една синя панделка, криволичеща в далечината, докдето стигаше погледът.

За нещастие погледът на Роури не стигаше много далеч и тя изви глава, като преглътна силно:

— Моля те, Ерик, страх ме е!

Той я погледна в очите и след това бързо я заведе обратно на пътеката, където тя седна на най-близката скала, за да се успокои.

— Съжалявам, скъпа — извини се мъжът, като коленичи.

Този път болката вътре у нея нямаше нищо общо с уплахата, а беше предизвикана от неговата привързаност, както и от нежността и откровеността в гласа му.

Тя погледна нагоре и очите им се срещнаха. Ерик повдигна топлатата си ръка и я погали по бузата. Инстинктивно, Роури сложи ръка върху неговата и обърна лице, за да целуне дланта му. Действието ѝ я изненада. Въпреки че то беше толкова естествено и откровено, тя го погледна с извинение заради дързостта. Не каза и дума, но въпреки това Ерик я разбра отлично.

— Всичко е наред, Роури — промълви той тихо. — Никога не се извинявай за нещо, което е толкова правилно.

Нещо, което е толкова правилно... не беше ли чувствала същото преди?

Когато устните му срещнаха нейните, нямаше никакъв стремеж за надмощие, както се бе случвало по-рано. Имаше едно споделено желание, една споделена нужда, които ги събраха в нежна и бавна прегръдка. Устните му я галеха нежно, търсещи, изпитващи и копнеещи единствено за удоволствието от докосването. Тя им отвърна, сякаш вкушваше едно ново и приятно изживяване, което само по себе си беше край, а не прелюдия към нещо друго.

Това беше една продължителна и страстна целувка, и въпреки всичко не нетърпелива, а спокойна. Преживяването беше много по-бурно за Роури, отколкото бяха неговите властни и доминиращи целувки, тъй като това беше наистина споделен миг, миг, в който цялото далеч надминаваше всяка от своите части.

Когато най-накрая се отделиха, останали без дъх, ръцете им останаха склучени, с преплетени пръсти, сякаш подчинени на вечността, която току-що бяха създали заедно и бяха споделили.

— Да вървим! — прошепна дрезгаво Ерик. — Най-хубавото все още предстои!

Когато се изправиха, той сложи ръка на рамото ѝ, придърпа я до себе си и продължиха така, като се разделяха само когато теренът го изискваше. Роури се чудеше на това, как добре си пасваха телата им, също както пръстите им се бяха сплели, а устните им се бяха слели преди минути.

— Променила си се — каза той нежно, докато вървяха надолу, а ръката му стисна одобрително рамото ѝ, за да изтрие всякакви съмнения за двузначност на думите му.

— Ти също.

Тя го погледна през дългите си мигли, изучавайки суровите му и красиви черти, опиянена от неговата мъжественост, а съзнанието ѝ запечатваше картини, които искаше да запази завинаги. Той наистина се беше променил, поне в отношението си към нея през този ден. Сякаш бе започнал да я приема като равна, сякаш наистина бе намерил вътрешно спокойствие след една дълга и трудна битка.

А тя, да, тя също се бе променила, осъзна Роури, докато вървяха мълчаливо. Беше открила една красота в живота, която нямаше нищо общо с външния вид. Тази красота бе неосезаема, невидима, мимолетна. Все пак тя я бе видяла, беше я докоснала и я бе съхранила, макар и само в съзнанието си. Това беше красотата да даваш, да споделяш и... да обичаш. Тя бе открила красотата на любовта, онази любов между мъжа и жената, която се избира, а не се наследява, и която се цени, а не се приема като даденост. Роури знаеше, че дори никога вече да не види Ерик Кларксън, ще го обича до края на живота си, ще носи спомена за тези незаменими с нищо мигове на щастие и хармония завинаги у себе си.

Внезапно тя реши, че той на всяка цена трябва да знае истината. Не можеше повече да го заблуждава.

— Ерик, нека да поговорим — каза тихо тя, когато излязоха на един по-равен участък от пътеката.

— Шшт...

— Но аз искам да...

— Недей да разваляш всичко, Роури — каза той нежно.

Ерик също бе почувствал онова особено нещо, което се бе случило между тях. И понеже знаеше много добре, че реалността скоро ще ги застигне, отказа да пропилее тези ценни моменти.

— Отнася се за Даниел...

Мъжът се спря рязко и се обърна с лице към нея. Сложи двете си ръце на раменете ѝ и погледна надолу повелително.

— Не. Не искам да чувам нищо за Даниел — изрече сърдито, но после погледът му омекна и гласът му се снижи до онзи дълбок и дрезгав тон, който тя обожаваше. — Имаме целия следобед, скъпа. Нека му се насладим!

В очите му се четеше известна молба, както и онова убийствено вълнение, което можеше да я покори по всяко време.

Тя кимна и вдигна глава към него, като нито за миг не скри искреното възхищение в зелените си очи. След това в знак на мълчаливо съгласие обви ръка около кръста му и продължиха да вървят един до друг.

Когато стигнаха до базовия лагер, любопитството на Роури вече бе достигнало неимоверни размери.

— Каква е тази изненада? — попита най-последно тя, като не можеше да се стърпи повече.

Той се усмихна със завладяващата си и леко зловеща усмивка.

— Иди си вземи хавлия и ме чакай при джипа.

— Хавлия? — И тя вдигна вежди въпросително.

— Хавлия. Хайде, отивай!

Отне им повече от час да стигнат до целта си. Един час, през който Роури ставаше все по-нетърпелива да узнае тайната на Ерик.

— Пристигнахме! — възкликна най-сетне той.

Като огледа мястото, тя се запита къде ли е изненадата. Това беше една ниша край реката, вдясно от главния път, с лехи от нежни диви теменужки, които растяха край водата и до една горичка, и диви храсти на двата бряга; едно много красиво място, но с нищо по-различно от останалия пейзаж, който вече бе видяла.

— Минерални извори! — заяви Ерик триумфално.

— Минерални извори? — извика след него тя, когато той скочи, заобиколи джипа отпред и галантно ѝ помогна да слезе.

Роури се усмихна приветливо, когато той взе ръката ѝ и я поведе към водата, обяснявайки:

— Някога Юкон е била вулканична земя; сега вече не са останали никакви вулкани. Но ние сме наследили резултатите от тези фантастични експлозии — малките черни камъчета, които се смесват с белите по бреговете на реките, тъмносивата почва, базалтовите скали, дори конусовидната форма на много от планините. И — ето! Минералните извори!

— Минерални извори? — повтори тя недоверчиво. Като я накара да коленичи до него, той потопа ръката ѝ във водата.

— Минерални извори! — Роури разтвори широко очи и се засмя на глас при удоволствието, което ѝ достави топлата вода.

— Вече мислех, че никога няма да го проумееш — каза закачливо Ерик и започна да разкопчава якето си. — Може да ни е малко студено,

докато влезем...

— Какво правиш? — извика тя внезапно разтревожена, когато якето му падна на земята и той започна да разкопчава ризата си.

— Ще се къпя.

— Сигурно се шегуваш... — започна Роури, макар да знаеше, че не е така.

— Ти, доколкото разбрах, вчера си взела една хубава топла вана. — Значи беше говорил с Даниел, помисли тя. — Но аз не съм имал това удоволствие от дни. Дори си донесох сапун!

Страшно доволен от себе си, той бръкна в джоба на дънките си и извади едно голямо парче сапун.

Роури беше прекалено шокирана, за да помръдне. Ерик наистина възнамеряваше да се изкъпе, точно тук, пред нея, без да мисли за каквото и да е благоприличие. После тя се опомни. Благоприличие! Не беше ли винаги най-освободената, първата, която захвърляше същото това благоприличие на вятъра по време на нощните партита около басейна, където къпането без бански беше всеобща лудост? Не беше ли тя безгрижно изоставила дрехите си онази нощ в хижата? А сега се притеснява за благоприличието. Или пък просто беше уплашена от Ерик... и от самата себе си?

— О, Роури — настоя той. — Не разваляй забавлението! Не е възможно да си чак толкова скромна. Някога не беше. И в крайна сметка, ти и Даниел...

Тя го прекъсна нервно:

— Трябва да ти кажа...

— Не. Имам намерение да се наслаждавам на една прекрасна гореща баня. Можеш или да стоиш там и да ме гледаш, или да се присъединиш към мен... изборът е твой.

Роури продължаваше да го гледа упорито в очите, а периферното ѝ зрение мярна широкия гръден кош, после ръката му, която освободи токата на колана и разкопча ципа на дънките. Смутена, тя се обърна настрана, като се опита да пренебрегне звука от плъзгащия се по кожата му памучен плат, шумоленето на материята, падаща на земята, и накрая пляска на водата, когато той се потопа в горещия извор. Вътрешно Роури беше страшно ядосана на себе си заради детинската си постъпка. Денят беше толкова приятен... докато тя не бе развалила цялото удоволствие с неочакваната си предвзетост. Тя се бе опитала да

му каже за брат си, но той отказа да слуша и тя се бе подчинила. Сега, когато искаше толкова много да се присъедини към него — а не можеше да го отрече, че както водата, така и Ерик я изкушаваха до болка, — именно тя беше тази, която отказваше на самата себе си. Добре, реши Роури със закъснение, тя няма да помрачи прекрасната свобода на този ден, който ще остане в паметта ѝ през многото дълги и самотни дни занапред.

— О, аз също идвам! — извика момичето и започна да се съблича, като знаеше много добре, че две проникателни очи я наблюдават. Едва когато остана по риза и бельо, тя се осмели да погледне нагоре. Ерик, както предполагаше, следеше всяко нейно движение, самият той покрит до врата от бълбукащата вода.

— Побързай! Ще настинеш! — подвикна той и Роури забеляза, че не ѝ се надсмива.

По-скоро показваше промененото си отношение, което я бе впечатлило по-рано. Неочаквано срамът ѝ изчезна. Дали благодарение на нежността в гласа му, или на онзи негов особен поглед, тя вече не се чувстваше объркана, виновна или покварена. Уверено разкопча ризата си и я съблече, махна сутиена си и в момент на последно съмнение отново погледна към Ерик. Силната ръка, протегнатата към нея, заличи всякакви остатъци от съмнения и като свали бикините си, тя се присъедини към него във водата.

Струваше си всяко притеснение, с което се бе наложило да се справи на брега. Водата беше приятно гореща и бълбукаща, един чист природен водовъртеж. За Роури това бе една синя панделка, един трофей, награда за това, че бе прекарала последните няколко дни в тази сурова и възискателна земя. Болката в мускулите ѝ като по чудо изчезна. Студът, който беше натрупала от вкочанената земя, още помразовитите скали, както и огромната ледена покривка бяха забравени в лечебния извор.

— Доволна ли си, че дойде? — попита той, сякаш нейните усмивки и възторжени възгласи не му бяха дали вече отговор.

— Знаеш, че съм! — възкликна весело тя. — Това е невероятно!

Импулсивно, тя обви ръце около врата му и се усмихна закачливо.

— Ти също! — каза той, а здравите му ръце я хванаха през кръста и придърпаха тялото ѝ, нежно, топло ѝ гъвкаво, към неговото.

Тя въздъхна неволно. Цялата ѝ закачливост изчезна, когато почувства как всяко негово очертание, всеки негов мускул прилепва към нея в най-прекрасната терапия от всички.

— Ерик! — прошепна тя задъхано, когато устните му завладяха нейните, изпитващи, приласкаващи и галещи.

Тялото ѝ плуваше срещу неговото, гърдите ѝ се допираха до косматия му гръден кош, а краката им се бяха сплели в едно. Докато водата пулсираше около тях, сърцата им отекваха в едно гръмко ехо.

Ръцете му започнаха чувствено пътешествие, като я докосваха на места, за които тя никога не бе подозирала, че съществуват и които от този момент нататък никога нямаше да забрави. Без да притъпи ни най-малко усещането по гърдите, устните и бедрата ѝ, движението на водата дори го изостри. Това запали вътре у нея един огън, който достигна до всяко нервно окончание.

Дишането му беше неравномерно, когато накрая той освободи устните ѝ.

— Имаш ли представа какво бих искал да направя, Роури? — попита той и кехлибареният поглед проникна до самото ѝ сърце и до дъното на душата ѝ. Изнемощяла от страстната му атака, тя само поклати глава, а ръцете ѝ още по-здраво се вкопчиха във врата му. — Бих искал да те любя... тук и сега.

Той наведе глава и започна леко да хапе ухото ѝ.

Една част от Роури не би искала нищо повече. Тази част бе привлечена от неговия чар и възбудена от неговата чувственост. Тази част от нея до болка копнееше да изследва необятните пространства на собствената ѝ женственост и да опознае необятните пространства на неговата мъжественост. Тази част от нея се измъчваше от нуждата да разбере какво би означавало да бъде притежавана напълно от този мъж. Тази част я умоляваше да му се отдаде, само на него.

Но имаше и друга част. Тя ѝ напомняше за една не много далечна омраза, за едно презрение и унижение. Тази част ѝ напомняше за една млада съпруга, наречена Дона, за едно лице от една снимка, което беше прекалено познато, за да ѝ даде покой. Тази част и напомняше, че тя беше... девствена.

— Не, Ерик! Не мога! — извика тя, измъчвана от решението си.

— О, скъпа, толкова силно те желая! — каза умоляващо той и Роури твърде добре знаеше колко верни бяха думите му.

— Не, моля те, Ерик... — Тя се отблъсна от него, почти разплакана, и заплува към брега.

Роури бързо излезе от водата, като знаеше, че решителността ѝ много бързо може да се изпари, стига Ерик да реши. Но той не го направи. Тя почти се бе изсушила и бе облякла бельото си, когато чу шума от водата и видя с крайчеца на окото си високата мускулиста фигура да се подсушава на няколко крачки от нея.

— Време е да пораснеш, Роури! — каза сърдито той. Тя замълча, тъй като не знаеше нито какво да каже, нито как да посрещне гнева му. Докато се бореше както със собствените си чувства, така и с неговите, Ерик я погледна сериозно и каза с презрение: — Рано или късно ще трябва да се изправиш срещу това, знаеш го! Нарича се сексуално привличане и това е един груб факт от живота. За бога, държиш се като някоя предвзета малка девственица!

— Но аз... — започна тя само за да бъде прекъсната от нарастващата му ярост.

— Не ми разправяй твоите глупости! Не ми казвай, че не ме желаш точно толкова, колкото аз теб, защото не ти вярвам! Не можеш просто да разиграваш един мъж, както правиш...

Едва когато той произнесе тези думи, тя осъзна къде блуждаеха очите ѝ и засрамено ги отмести отново към неговите.

— Гледай колкото си искаш, малка лисичке. Толкова различно ли изглежда твоят Даниел... или изобщо не ти позволява да гледаш? — каза насмешливо той.

— Аз не съм...

— Спести си думите! Не трябваше да те питам това — промърмори той.

После, когато тя започна да се облича, добави с ярост, която я разкъса:

— Този Даниел е дяволски добър човек, доколкото мога да видя. Никога няма да разбере как изобщо се е нагърбил с теб! Не един или два пъти, ако бях решил да го направя, ти щеше да му изневериш... И аз харесах всяка една минута от това!

Роури се разтрепери при тази нападка. Тя гледаше шокирана ужасния изблик на неговото ниско, ниско мнение за нея. Сълзи на болка изпълниха очите ѝ, макар че буцата, заседнала в гърлото ѝ, не ѝ позволяваше да говори.

— Сълзите също можеш да си спестиш — кипна той. — Някой нещастен слабоумник може и да си умре за тях. Не и аз!

Обзета от отчаяние, Роури опита още веднъж:

— Ерик, нека да обясня...

— Не искам да слушам обясненията ти. Честно казано, не мисля, че имаш разумно обяснение. Ти си едно малко разглезено момиченце, което е свикнало винаги да става на неговото. Вероятно Даниел те глези и това те прави щастлива. Но докога? — Сега той почти крещеше, като в същото време ядно закопчаваше ризата си. — В живота има много повече от това, Роури. Много повече... но това ти не би разбрала, нали?

Гласът му се бе снижил, но в него звучеше и нотка на поражение, която я разстрои. Сега вече сълзите свободно се лееха по бузите ѝ. Ако този паметен ден беше достигнал до върха, той се бе спуснал и до неимоверни дълбини.

— Веднъж ти казах, че не съм нито изнасилвач, нито прелъстител. Аз съм също човек, който държи на думата си. Повече няма да се доближа до теб, Роури. — Кехлибарените му очи бяха като ками, които я пронизваха с всяка дума. — Някой ден може би ще разбереш какво се опитвам да кажа. Някой ден ще видиш какво пропускаш. Някой ден ти ще дойдеш при мен. Но, повярвай ми, ако провалиш един прекрасен човек като Даниел с детинското си невежество, ще затръшна вратата в красивото ти лице! Сега се обличай и да тръгваме.

Той се обърна рязко и се отправи към джипа, като я остави да се облича, в нейния собствен вътрешен ад.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Но кошмарът едва сега започваше. Докато пътуваха към лагера, двамата не промълвиха нито дума, атмосферата беше тягостна, а напрежението почти осезаемо. Роури беше толкова смутена, че не забеляза колите на планинските спасителни служби, които префучаха край тях. Тя дори не се учуди, когато пристигнаха в лагера и завариха същите тези коли паркирани пред голямата палатка, както и планинците, които бяха погълнати от сериозен разговор с Кристофър, Едва когато той се втурна към тях и Ерик измърмори едно забързано: „Боже мой, нещо се е случило!“, като изскочи от джипа, тя дойде на себе си.

Роури бързо изтича към Кристофър и Ерик. Тя изглежда въпросително Крис, който погледна внимателно Ерик, преди да насочи вниманието си към нея.

— Стана инцидент — каза тихо той.

Очите ѝ се разшириха от страх.

— Даниел е...

Гласът му заглъхна, защото лицето ѝ стана мъртвешки бледо и тя се вкопчи в ръцете му, за да потърси опора.

— Добре ли е той? — проплака тя.

— Не знам, Роури. Не можем да стигнем до него.

— К-къде е? — заекна тя.

— Падна в една клисура...

— Какво стана? — прекъсна го Роури.

— Той падна. Една тераса се срути...

Тя се вцепени, като си спомни собствения си страх на онази тераса по-рано същия този ден. Едва тогава погледна към Ерик, който наблюдаваше внимателно всяка нейна реакция. Никакъв гняв; тя въздъхна облекчено. Само не гняв, не и сега, когато се нуждая от неговата сила, помисли си момичето безгласно. След това се обърна отново към Кристофър:

— Как ще стигнем до него?

Долната ѝ устна започна да трепери и тя я прехапа, за да може да се овладее поне привидно.

— Просто чакам още помощ. Планинците ще донесат допълнителна екипировка и едва тогава можем да тръгнем. Прекалено трудно е за хеликоптер. Ще трябва да отидем пеш.

— Той движи ли се? — прошепна тя и дори не смееше да изрази страховете си по-директно.

Бавно и неохотно, Кристофър поклати отрицателно глава. Този път коленете ѝ наистина се подкосиха, но ръката на Ерик около кръста ѝ я задържа да не падне.

— Това нищо не означава, Роури — опита се да я успокои той с тих и спокоен глас. — Вероятно знае, че не трябва да се движи, докато не пристигне помощ. Не можем да си мислим най-лошото.

— Ерик е прав — включи се Кристофър. — Нека не правим заключения, докато не разберем нещо по-определено.

— Колко време ще отнеме на спасителния отряд, докато дойде дотук? — попита Ерик, като започна да задава въпроси вместо Роури, която беше изпаднала в състояние на зашеметено мълчание.

Кристофър отново сви рамене.

— Би трябвало вече всеки момент да пристигнат... това може и да са те.

Той посочи към пътя, където бавно нарастващото кресчендо от автомобилни гуми върху чакъла възвести пристигането на спасителния фургон. Той спря и от него слязоха шестима мъже. Ерик и Кристофър веднага тръгнаха към тях.

Роури се огледа уплашено, изведнъж се почувства самотна и изгубена. В този момент тя разбра колко много беше разчитала на подкрепата на Даниел. Дори и в периодите, когато беше далеч по работа, той винаги е бил гръбнакът на семейството. Сега имаше вероятност да е пострадал сериозно...

Обзета от отчаяние, тя седна на една скала наблизо. С ужасен поглед Роури гледаше групата мъже, някои от които жестикулираха, други сочеха, но всички бяха дълбоко заинтригувани от трагичната драма. Тя не беше сигурна дали този обрат на събитията щеше да бъде така опустошителен, ако не се бе случил едновременно с нейното скарване с Ерик. Единственото, което чувстваше, бе една огромна

празнина у себе си, едно усещане, че всичко наоколо е рухнало необратимо.

Тя видя, че Ерик се отдели от групата и тръгна към нея, и бавно стана, за да го посрещне. Той каза със спокоен глас, макар че погледът му беше леденостуден:

— Тръгваме веднага щом натоварим. Ти ще останеш тук.

— Не! Ще дойда с вас.

— Не можеш да дойдеш.

Той я погледна строго.

— Все трябва да има нещо, което мога да направя... — замоли се отчаяно тя, а в очите ѝ заблестяха сълзи.

Ерик я хвана здраво за раменете.

— Не. Само ще ни забавиш. Днес вече се изкачи веднъж до горе и обратно. Остани тук. Даниел ще се нуждае от теб в добро състояние, когато го върнем.

Тя не протестира, въпреки че имаше нещо в очите ѝ, освен сълзите, което привлече вниманието му.

— Ще се оправиш ли тук сама? — попита той, като в гласа му прозвуча само лека следа от предишната нежност.

Тя кимна. Как можеше да обясни чувството на самота, което я е обзе? Той я бе попитал дали ще се оправи сама; тя знаеше, че няма никакъв избор! Последното нещо, което би направила, бе да го помоли да остане с нея, но въпреки това беше първото, което искаше! Как беше възможно да я мрази толкова! Хладината в очите му, безчувствените му пръсти върху раменете ѝ... Напълно отчаяна, тя наведе глава и се обърна, а после седна отново на скалата, за да следи приготвянията, безпомощна и объркана.

След няколко минути в лагера не се забелязваха никакви признаци на живот, освен от време на време несъзнателното помръдване на дребното светлокосо момиче, облечено в сини дънки, карирано яке и маратонки. Роури не сваляше очи от пътеката, по която мъжете бяха поели, докато през съзнанието ѝ преминаваше един цял живот, изпълнен с любовта, подкрепата и напътствията на брат ѝ. Тя си спомни всички добри и лоши моменти, награди и наказания, успехи и провали. Даниел винаги беше при нея, когато имаше нужда от него, а сега тя стоеше тук, изтощена и безпомощна, на цяла вечност от мястото, където той лежеше, наранен и самотен, в очакване на помощ.

С чувство на предателство мислите ѝ се насочиха към другия главен изпълнител в драмата на нейния живот, този, който се бе появил на сцената съвсем наскоро. Тя го обичаше безнадеждно. Болката вътре у нея, причинена от неговата липса на обич, беше почти толкова голяма, колкото от мъчителната несигурност за участието на брат ѝ.

С изключение на онзи травмиращ ден преди много време, когато баща ѝ бе напуснал семейството, животът на Роури беше една неспирна поредица от възходи, може би незначителни, но въпреки това жизнерадостни. Тя стоеше на върха на света, докато не бе забелязала с помощта на Дуайърови как тази слаба повърхност започва да се пропуква, което беше вдъхновило това търсене на по-висш смисъл. Тази пукнатина се бе разширила още повече при нейното търсене, като бе отворила една кутия на Пандора, пълна със страхове и несигурност, препятствия и предизвикателства.

Сега, както си седеше на твърдия и студен камък и тихо гледаше и чакаше, докато слънцето бавно клонеше на запад, тя потрепери при мисълта за това, до каква степен се бе нарушил вътрешният ѝ мир както от собствените ѝ действия, така и от ръката на съдбата. Бъдещето внезапно се превърна в една мъглива ничия земя. Тя беше изправена пред една ужасяваща реалност, тя, която винаги бе познавала единствено сигурността. Роури знаеше, че е подложена на сериозно изпитание и или ще изплува на повърхността с една нова и дълго търсена вътрешна сила, или ще бъде пречупена.

Момичето дори и не помисли за вечеря, когато червените лъчи на залеза отстъпиха пред виолетовия здрач, който обви лагера, и още по-лошо — планината, в една дълбока мрачна мъгла. Роури погледна нервно часовника си. Спасителният отряд трябваше отдавна да е стигнал до мястото, но въпреки това тя не можеше, дори да предположи кога ще се върнат. Те със сигурност имаха фенери и щяха да продължат работата си на тъмно. Но напредъкът им щеше да е по-бавен, а — дори и неопитна, Роури предположи, че с всеки изминал час без медицинска помощ шансовете на Даниел да оцелее намаляват.

От отчаяние тя запали силен огън, но неговата топлина само ѝ напомни колко студено е в планината. Въздухът бе неподвижен, огласян единствено от тихите звуци на дивата природа — бухането на нощната сова, далечния шум на реката, пропукването на сухите дърва

в огъня. Тя напразно се заслушваше да чуе шума от стъпки, слизаци по стръмната пътека със скъпоценния товар.

Минутите преминаха в часове. Едно дърво беше добавено, после друго. Пламъците осигуряваха единствената светлина, докато Роури умоляваше луната да освети другата страна на планината, където нуждата от светлина беше по-голяма от нейната. Бавно и мъчително нощта приближаваше. Цялото ѝ същество страдаше от липсата на човешка реч, измъчвано от паническата картина, която съзнанието ѝ рисуваше — там брат ѝ лежеше в критично състояние, извън обсега на всякаква помощ или облекчение. Всеки мускул в тялото ѝ тръпнеше в очакване. Но това чакане... това чакане...

Изведнъж тя изправи глава и веднага наостри уши към един слаб звук, който идваше откъм далечния планински склон. Когато той се приближи, Роури чу гласове и разбра, че чакането е свършило. На негово място дойде ужасът, ужасът от това — да разбере дали брат ѝ бе намерен навреме, или не. Едно беше да стои, да чака и да си задава въпроси; съвсем друго — да се окаже пред прага на едно страшно или успокояващо разкритие.

Когато групата наближи, тя изтича до края на лагера, точно навреме, за да види първите светлини, които се показаха иззад завоя. Роури отстъпи настрана, за да направи път на бързащите мъже, като остана да гледа занемяла и с широко отворени очи, когато носилката с брат ѝ приближи, а после мина покрай нея на път за линейката. Тя не можеше нито да проговори, нито да се помръдне и само стоеше парализирана в тъмнината.

Можеше и да си остане там незабелязана от планинците, ако не беше нежната, но здрава ръка на Кристофър около кръста ѝ, която бързо я отведе до колата и носилката.

— Жив е — каза ѝ уверено той, като единствен знаеше истинското естество на чувствата ѝ към ранения. — Ще го откараме в болницата в Уайтхорс и сутринта ще го прехвърлим, ако е необходимо. Ако искаш, можеш да отидеш с него.

Роури не каза нищо, когато ѝ помогнаха да се качи в линейката и ѝ показаха едно място до Даниел. Като преглътна, тя погледна надолу през слабото осветление към лицето му, призрачно бледо и неподвижно, после плахо се протегна и взе студената му безжизнена ръка в своята, като се молеше нейната топлина да го сгрее. Когато

двигателят на колата запали, медицинските работници започнаха да действат — продупчваха, увиваха и свързваха интравенозни тръби, като се консултираха с приглушени гласове. Едва когато дейността им позатихна, Роури се осмели да попита:

— Какво е състоянието му? — обърна се към онзи, който, изглежда, беше главният.

Мъжът вдигна очи от пациента си и я погледна, сякаш я виждаше за пръв път.

— Трудно е да се определи точно, госпожо. Докато не го закараме в болницата. После в отговор на умоляващото ѝ изражение добави: — Прилича на многобройни фрактури и възможно увреждане на гръбначния стълб. А за някакви вътрешни травми... трудно е да се каже. Безсъзнанието му ме тревожи най-много.

Той потърка челото си и погледна отново към Даниел.

— Идвал ли е в съзнание изобщо, откакто го намерихте? — попита тя, а гласът ѝ се разтрепери застрашително.

— Още не.

Тази сурова и груба реалност заля тялото ѝ с вълни на подновен ужас. Тя беше безкрайно благодарна за успокояващата ръка на Кристофър, поставена на рамото ѝ, въпреки че до този момент не бе забелязала неговото присъствие до себе си. Роури огледа множеството непознати лица, а после отново погледна към неговото познато и състрадателно изражение.

— Ще оживее ли, Кристофър? — прошепна немощно тя.

Нейният ангел-пазител се усмихна колкото можа по-окуражително:

— Надявам се, Роури. Сега мисли само да го закараме до болницата. Всяко нещо по реда си.

Тя кимна в знак на съгласие, а силният шум на мотора не ѝ позволяваше да долови често зловещия разговор между лекарите. Присъствието на Кристофър беше успокояващо и постепенно тя усети как треперещите ѝ мускули започнаха да се успокояват. Едва тогава се осмели да зададе още въпроси.

— Как се случи инцидентът, Кристофър? Даниел е такъв познавач на...

— Вината не беше негова — обясни съчувствено той. — За нещастие, лоши неща се случват. Без да прозвучи банално, той се оказа

на неподходящото място в неподходящото време. Стоеше на онази изданина и правеше снимки, когато се усети трусът. Терасата беше прекалено слаба, за да устои, и просто се срути.

— Трус?

— Имаше един много лек трус в планината днес следобед — нищо особено, ако не беше станало нещастieto с Даниел.

Изражението ѝ беше недоумяващо.

— Ние не усетихме никакъв трус... — започна тя.

— Ти и Ерик сте били прекалено далеч по това време.

Нямаше никаква критика в тона му и Роури кимна с разбиране. После, в първия съзнателен миг, откакто бяха донесли Даниел от планината, тя си позволи да помисли за своето възмездие. Гласът ѝ беше смирен, когато най-после намери сили да попита:

— Къде е Ерик сега?

Кристофър я прегърна, усетил необходимостта ѝ от това.

— Следва ни с джипа. Ще се срещнем в болницата.

Роури не беше сигурна дали се почувства облекчена или не при тази новина. От една страна, тя искаше той да е до нея, за да я утешава, да я подкрепя, да ѝ казва, че всичко ще бъде наред. От друга, знаеше, че Ерик няма да направи това и тя трябва да се научи да стои на собствените си крака. Кристофър щеше да ѝ помогне засега. После, може би, когато Даниел щеше да е по-добре...

Но изгледите за възстановяване на Даниел не бяха добри. Когато дългото пътуване свърши, бързо го откараха до вратата на спешното отделение. Роури беше въведена в една малка чакалня. Още чакане... безполезност... безпомощност... Тя погледна през прозореца в тъмнината към един тих и заспал свят. Реалност ли беше суматохата около спасяването на един живот в дъното на коридора... или всичко беше само един фарс. Дали Даниел имаше шанс?

— Кафе?

Тя разпозна дълбокия глас, без да повдига очи, и с благодарност посегна към чашата. Роури усети, че той седна, въпреки че тя не се опита да започне разговор. По някое време се осмели да изправи глава и погледът ѝ срещна неразгадаемите кехлибарени очи, които я гледаха

упорито. Тя се съмняваше дали ще има силата да се откъсне от тях, когато Кристофър дойде.

— Някакви новини? — попита той тихо, като седна и взе свободната ѝ ръка в своята.

Роури се намръщи и поклати глава. Крис погледна въпросително към Ерик.

— Той е на операционната маса. Сигурно не остава много.

Кристофър отново се обърна към Роури:

— Искаш ли да ти донеса нещо? — Тя поклати глава. — Ще ми кажеш, ако промениш намерението си, нали?

Зелените очи, потъмнели от тревога, се спряха на него и Роури се опита да обясни.

— Не мога... — прошепна тя, преди гърлото ѝ да се свие и да прекрати всяка по-нататъшна реч.

— Просто се опитай да се успокоиш. — Той потупа бащински ръката ѝ в своята. — Те правят всичко, което могат.

— Знам — промълви тя и се изправи.

Зад нея Кристофър се премести до Ерик и двамата заговориха с приглушени гласове, като я оставиха да се отдаде изцяло на собствената си болка.

Тя погледна към часовника си веднъж, после отново три минути по-късно. След това хвърли поглед към коридора, за да види дали нямаше някакви признаци на раздвижване, и като не ги намери, отново зарея погледа си в нощта. Вниманието ѝ беше приковано към отражението на осветената чакалня в стъклото, към образите в него на двамата мъже с доближени една до друга глави и накрая към фигурата на Ерик, така тъмен на мястото си, както и мракът навън. Косата и брадата му се сливаха с нощта, но ръцете му изпъкваха в тъмнината, така както ги беше запечатала в съзнанието си. Тесни, но силни, нежни и сурови, но още незагрубели. Тя си спомни тяхната игра по лицето, врата и тялото си. Как само копнееше да ги почувства сега, да я успокояват, да я галят, да я приканват да забрави настоящата трагедия дори само за няколко безценни минути. Той обърна глава към прозореца и очите им се срещнаха, бързо и наелектризиращо; тя веднага отмести своите, като се упрекна безмилостно за това, че таеше такива егоистични мисли в момент като този.

Ядосана на себе си, Роури се обърна и излезе от чакалнята, а маратонките ѝ заскърцаха шумно по коридора, когато тръгна към стаята на сестрите.

— Още ли няма никакви новини за Даниел Търнър? — попита тя тихо дежурната.

Студена и сдържана, тя я погледна нетърпеливо.

— Вярвам, са ви казали, че докторът ще дойде да ви съобщи веднага щом свърши. Най-добре да изчакате там... — Тя посочи към чакалнята, но Роури я прекъсна.

— Аз досега чаках и сега искам да знам какво става там вътре! — възкликна, като повиши глас.

Опитваше се отчаяно да запази спокойствие, но чакането постепенно си беше казало думата. Вечно това чакане...

— Съжалявам, госпожице. Нищо не мога да направя — отвърна ѝ сестрата рязко и отново се зае с работата си.

— Но сигурно... — започна истерично Роури.

— Хайде, Роури.

Това беше Ерик. Той я хвана за раменете и я поведе със себе си. Тя го погледна разтревожено в лицето, така високо над нейното, и с изненада откри, че една нежност се бе завърнала в изражението му и той ѝ казва мило:

— Няма никакъв смисъл да се измъчваш. Можем само да чакаме.

Ерик я отведе до мястото ѝ в чакалнята и седна до нея. Кристофър все още беше там, очевидно потънал в собствените си мисли. Роури сви краката си под тялото и притисна корем с ръце, сякаш така искаше да се успокои. Когато това не помогна, тя погледна колебливо към Ерик:

— Някой от останалите дойде ли с теб?

Той кимна.

— Тони е тук. Опитва да се свърже с издателя си. Момчето приема това много тежко. Изглежда, смята, че вината е негова.

Той погледна към нея, за да види реакцията ѝ.

— Негова вина? Как може изобщо да е нечия вина? Никой не е планирал този трус! — възкликна тя.

Ерик въздъхна.

— Тони смята, че е трябвало той да бъде на онази тераса в клисурата... и на тази операционна маса сега. В крайна сметка

фотографът е той. Негова работа е била да направи онези снимки, а не на Даниел!

— Как можеш да бъдеш толкова безсърдечен! — нахвърли се тя върху Ерик, а Кристофър изправи изненадано глава. — Тони се страхува от високото. Преди всичко той изобщо не е трябвало да идва тук! И аз съм убедена, че щеше да направи прекрасни снимки и без онази от терасата...

Гласът ѝ затихна при последната дума и тя се опита да запази спокойствие.

— Шшшт... Съгласен съм с теб — каза тихо Ерик, като обви с длани стиснатите ѝ юмруци. — Само ти казвам как той се чувства сега. Стоварва всичко върху себе си.

Пръстите на Ерик нежно започнаха да масажират юмрука ѝ, като го приканваха да се отпусне, после един по един освободиха пръстите ѝ, докато напрежението започна да намалява.

— Не е трябвало да прави това! — прошепна тя най-сетне, успокоена от докосването на Ерик.

Тя знаеше, че неговото докосване бе единствената утеха, от която имаше нужда, за да я поддържа по време на това изпитание.

— Може би ще помогне, ако ти му го кажеш — предложи той тихо.

Роури отново вдигна очи към него, като несъзнателно се загледа в прекрасните му черти. Той беше, помисли си, не само най-красивият мъж, когото беше познавала, но също и най-чувствителният, най-внимателният, когато пожелаеше. Ако само... ако само...

Тя премести объркано погледа си встрани. Очите ѝ биха могли да издадат много повече, отколкото би си позволила да изкаже с думи. Роури се запита до каква степен той подозираше истинските ѝ чувства. Умееше така бързо да чете мислите ѝ. Дали по този въпрос беше също така прозрачна?

После се упрекна. Какво значение имаше в крайна сметка дали знае, че тя е влюбена в него? Той я презираше и щеше да е безразличен към чувствата и. Но как само щеше да се посмее, каква нова почва за подигравки щяха да му дадат тези нейни най-съкровени мисли! Единствено поради тази причина тя никога нямаше да му каже колко много го обича!

Бдението нямаше край. Ерик остана до Роури, въпреки че тя премести ръце в скута си. От време на време агонията от чакането изтръгваше стон от устните ѝ и всеки път той се пресягаше да я успокои; всеки път тя се отдръпваше и отказваше жеста му, доколкото това ѝ бе възможно. Накрая, призори, момичето не издържа и се поддаде безпомощно на тихите сълзи, които цяла нощ бяха напирали да се излеят. Този път, когато Ерик сложи покровителствено ръка върху рамото ѝ, тя се отпусна в него, повече жадуваща за нежното успокоение, което той ѝ предлагаше, отколкото загрижена за евентуални емоционални усложнения.

Дрезгавото загоряване вече просветваше в прозореца, когато един хирург със зачервени клепачи се появи на вратата. Три чифта очи незабавно се впериха в него, а Роури скочи с примряло сърце. Разширените ѝ зеници зададоха въпросите, които сподавеният ѝ глас не можа. Хирургът огледа и тримата, преди да реши, че Роури е главната засегната. Погледът му беше пряк, а тонът сдържан.

— Той е в реанимацията — започна лекарят. — Страхувам се, че състоянието му е критично.

Роури потръпна при избора му на думи, а коленете ѝ се разтрепериха. Тя почти не усети Ерик, който я хвана за ръцете, за да я подкрепи. Докторът продължи сериозно:

— Спряхме вътрешното кървене, но нараняванията по гърба и врата са сериозни. Там той, изглежда, не реагира.

— Мога ли да го видя? — прошепна тя плахо.

— Страхувам се, че още не. Ще остане в интензивното отделение още час или два. След това ще можете да го видите.

Замаяна, Роури се обърна и се отдалечи от доктора, като остави Кристофър да разпитва за детайлите, които тя не разбираше. Ерик я хвана под ръка и я отведе до стола ѝ, а после, след като ѝ каза нежно да стои там, също се присъедини към хирурга.

Роури стоеше с подпрени на коленете лакти, а лицето ѝ беше закрито с ръце. Не беше спала почти двадесет и четири часа и въпреки това не беше изморена. Не беше яла от предния ден на обяд и въпреки това не беше гладна. Беше скована, замаяна и обърквана.

И чакането продължи. Понякога тя се чувстваше по-добре, но в следващия миг започваше отново да трепери. В един от тези моменти, когато се почувства по-спокойна, отиде до тоалетната, изми лицето и ръцете си, среса си косата, сложи си леко червило и пудра, ужасена от бледия си образ, който я гледаше от огледалото.

Верен на думата си, докторът се върна след час и половина, избръснат и облечен в цивилни дрехи, за да съобщи, че пациентът е преместен от интензивното отделение и Роури може да го види. Ерик и Кристофър я придружиха до стаята, а след това изчакаха пред стъклената врата, докато тя плахо се приближи до леглото.

Сърцето ѝ се сви, когато видя лицето му, все така призрачно бледо. Тя взе ръката му, която все още беше студена и безчувствена.

— Идвал ли е изобщо в съзнание?

Лекарят поклати глава.

— Какви са шансовете му? — прошепна тя, без да сваля насълзените си очи от лицето на брат си.

— Честно? — Хирургът замълча. — Не много големи — отговори накрая.

Макар Роури да знаеше, че докторът се бе опитал да бъде толкова деликатен, колкото му позволява неговата обективност, думите му я накараха да потръпне от страх.

— Мога ли да остана тук? — попита тя и едва тогава го погледна умоляващо. — Моля ви... — промълви тя с пресипнал глас, а болката от изминалите двадесет и четири часа в очакване бе изписана по цялото ѝ лице!

— Добре. — Докторът се поколеба и погледна отново към пациента си, преди да продължи: — Предполагам, че можете... въпреки че наистина няма да е зле и вие да си починете малко. Ако вашият човек се събуди и ви види как изглеждате...

Но Роури не обърна голямо внимание на думите му. Тя придърпа тихо един стол и като взе отново ръката на Даниел в своята, седна до леглото му, решена да бъде там, когато той най-сетне се събуди.

Роури остана вярна на решението си през целия ден, въпреки че Даниел с нищо не показва, че усеща присъствието ѝ. По настояване на Кристофър тя хапна нещо за обяд, но по-голямата част от сандвича си остана в хартията. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху брат ѝ. Тя го

умоляваше да я погледне, да ѝ проговори или поне да я чуе, докато повтаряше името му.

Нищо. Тя усещаше от време на време движението на останалите, Ерик или Кристофър, извън стъклените стени на стаята. Гледаше как докторите и сестрите идват да прегледат пациента си. Тя се размърда сковано, когато следобедната светлина бе заменена от вечерния залез. А брат ѝ все още не идваше на себе си.

Мракът отново беше паднал, когато Ерик се върна и настоя, независимо от енергичните ѝ протести, да иде с тях за вечеря. Отново никакъв глад. Тя протестира остро, когато той я заведе лично от ресторанта в близкия хотел.

— Наел съм стаи, Роури. Трябва да поспиш — обясни Ерик, като взе три ключа от рецепцията и хвърли единия на Кристофър.

Тя се дръпна упорито.

— Трябва да се върна в болницата — възпротиви се, без да осъзнава часа и истинското състояние на Даниел.

— Роури — проговори Ерик като на дете. — Даниел ще спи през нощта. А ти ще припаднеш, ако продължаваш така.

Тя бе достатъчно будна, за да забележи уморените кръгове около очите му, мрачната извивка на устата му, разрошената му коса, през която сякаш многократно бе прокарвал пръсти. Момичето настоя упорито:

— Ами ако се събуди? Искам да бъда там!

Той сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към стълбите, като ѝ каза нежно, но уверено:

— Докторите знаят къде си. Осведомих и сестрите. Незабавно ще се обадят, ако има някаква промяна.

Дали заради уверения му тон, или заради самите думи нещо дълбоко в нея ѝ подсказа, че е прав. Послушно, тя се остави да я отведе нагоре по стълбите, после по един дълъг коридор към една малка стая с широко пухено легло.

Роури веднага отиде до него и седна на ръба, като залепи очи в пода и стисна с ръце избелялата зелена покривка. Ерик остана известно време до вратата с кръстосани ръце, като чакаше да види някакъв признак на живот у нея. Той бе объркан от начина, по който тя рухна. Беше толкова жилава и енергична, а сега изглеждаше напълно уязвима. За една егоцентрична млада дама беше необикновено

загрижена за състоянието на някой друг и в този момент той завиждаше на Даниел заради силното чувство, което тази малка заядлива изпитваше към него. Защо двамата, Даниел и Роури, не се бяха оженили, беше загадка! Ако в собствения му брак бе имало подобно чувство...

Когато слабата фигура на леглото остана неподвижна, той се приближи към нея и коленичи, за да намери отчаяния ѝ поглед.

— Роури — започна той с онзи умоляващ тон, който вече бе чула веднъж, през съдбоносния вчерашен ден, сега сякаш на светлинни години разстояние, — трябва да се стегнеш. Ако обичаш Даниел, направи го заради него. Той не би искал да те види в това състояние. Разбираш ли какво ти казвам?

Умоляващият глас я извади от летаргията ѝ.

— Да — прошепна тя.

Той продължи да я успокоява почти шепнешком:

— Добре. Сега искам да вземеш една хубава гореща вана и след това да си легнеш. Аз ще съм точно отсреща. Крис е две врати по-надолу. Ако имаш нужда от някого от нас, ние ще бъдем там. Казал съм на служителя да ни събуди и тримата веднага щом се обадят от болницата. Разбра ли?

Роури кимна и се усмихна пресилено, само така можеше да му благодари за утехата, която той — за свое голямо неудобство, беше уверена в това — ѝ беше дал. Тя го видя как отиде до вратата, обърна се да я погледне още веднъж и после излезе.

Неговите думи се превърнаха в единствената логика, която заработи в объркания ѝ мозък. „Взemi си една хубава гореща вана“, беше ѝ казал. Съответно, тя взе една хубава гореща вана. Докато лежеше в нея, трескавото ѝ съзнание се раздвояваше между студената и безжизнена ръка на Даниел и ръката на Ерик, топла и успокояваща. Първата я изпълваше със страх, втората — с вина.

Тя си спомни единствените спокойни мигове, които бе преживяла през последните двадесет и четири часа, когато в болничната чакалня беше потърсила утеха в прегръдката на Ерик. През тези минути той бе попил нейната болка и притъпил усещането на страх и несигурност, което непрестанно я глождеше от момента, в който научи за инцидента с Даниел. Без да подозира, през тези няколко минути любовта ѝ към него бе нараснала още повече. Трябва да

преодолее това, знаеше тя, но точно в този момент не можеше да го направи. Може би утре. Следващата седмица. Догодина. Но не сега! Тя така се нуждаеше от него! Даниел със сигурност нямаше да има нищо против това, че мислеше за Ерик през тази трудна нощ. Понеже, колкото и нереалистична да беше, любовта ѝ към Ерик бе всичко, което има.

Тя се загледа във водата, която се изтичаше в тръбата, а после се изправи и се подсуши. „После си легни“, беше ѝ казал той; тя послушно направи точно това. Тъй като нямаше нощница, се пъкна гола между чаршафите, тежкият юрган осигури топлината, от която се нуждаеше тялото ѝ.

Роури лежеше в очакване на благословения сън, който да я освободи, макар и временно от нейното мъчение. Но това се оказа нова игра на чакане, най-жестоката и най-мъчителната. Защото, колкото и да беше изтощена, в ума ѝ отново и отново се въртяха изминалите събития, които неизбежно фокусираха неподвижното изражение на Даниел, така безжизнено и ужасяващо. Беше един повтарящ се кошмар, който всеки път ставаше все по-страшен и по-страшен.

При най-малкия шум в коридора тя скачаше с разтуптяно сърце в очакване някой да почука на вратата. Едновременно облекчена и разочарована, обнадеедена и самотна, тя се свиваше отново на топка, изоставена и нещастна. Някога, не преди много нощи, също бе лежала така, но накрая беше намерила толкова сладка утеха...

Този път беше сама. Когато сълзите се появиха, нямаше кой да я прегърне, да я стопли, да прошепне успокоителни думи в ухото ѝ. Липсата на това присъствие тя чувстваше по-силно от всичко друго. Само ако Ерик можеше да ѝ помогне, за последен път. Тя имаше нужда от него, тя го желаше, тя не знаеше дали ще изкара до сутринта без него.

Подтиквана от най-мощната първична сила, Роури се измъкна от леглото и облече дънките и пуловера си. Сълзите все още се стичаха по бузите ѝ, когато прекоси коридора. Поколеба се още веднъж, преди да почука тихо на вратата, но настоящата ѝ нужда далеч надминаваше страха от неговия отказ.

Вратата се отвори леко, после по-широко в мълчалива покана. Тя мина тихо покрай него и влезе в стаята, като се обърна едва когато чу тропването зад себе си. Стаята беше осветена единствено от лампата

върху малката нощна масичка. Леглото бе намачкано, въпреки че никой не беше спал в него. Погледът ѝ срещна очите на Ерик, който стоеше облегнат на вратата.

Беше облечен също като онази нощ в хижата, само със стегнатите избелели дънки.

Докато го гледаше безмълвно, тя видя изтощението, изписано по лицето му, както и една болка, равна на нейната. За момент Роури си помисли, че ще възобнови последната си яростна словесна атака от минералните извори. „Ти ще дойдеш при мен“, беше казал. И тя го бе направила. Гласът ѝ бе сподавен от вълнение, но въпреки това той чакаше тя да каже нещо, без да обръща внимание на сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, или на другите, които напиреха да се излеят. Тя преглътна веднъж, после отново, а мозъкът ѝ трескаво започна да търси подходящите думи. Роури отчаяно искаше да му разкаже за Даниел. Тя отчаяно искаше да му разкаже за себе си. Най-вече отчаяно искаше да му каже за него самия, както и за огромната любов, която беше събудил.

Очертанията му се замъглиха пред погледа ѝ, когато нов порой бликна от очите ѝ. Нов пристъп на самота и страх се надигна вътре у нея и тя не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за отчаяната необходимост от силните му ръце около тялото си.

— Имам нужда от теб.

Беше почти шепот, прекъснат от ридание, но Ерик го чу. Тя го повтори, сега вече плачеше с глас, изпълнен с ужасна мъка.

Имам нужда от теб...

Искаше да изтича към него, но смътният страх от отхвърляне държеше босите ѝ крака прилепени за дървения под. Ерик стоеше неподвижно, а несигурното му изражение се забелязваше дори и през сълзите ѝ. Тя сви рамене и наведе глава, а тялото ѝ се разтресе под напора на риданията.

Когато достигна дълбините на отчаянието, ръцете му обгърнаха раменете ѝ и я придърпаха към него. Треперещото ѝ тяло не почувства тръпката, която премина през него, когато тя обви ръце около врата му и зарови глава в шията му.

— Защо чака толкова дълго? — прошепна Ерик в косата ѝ, после се наведе, взе я на ръце и я отнесе до леглото. Там седна и започна да я люлее в скута си, докато тя изплака страха и болката, насъбрани в

душата ѝ. Роури почувства как топлината и силата на тялото му достигат до нея и се потопа изцяло в това, което ѝ предлагаше. Едва когато сълзите намаляха, а треперенето престана, тя вдигна глава и го погледна в лицето. То беше спокойно и нежно и всичко онова, което се бе надявала да бъде. Колкото и да ѝ бе ядосан преди, вече го бе преодолял.

Кехлибарените очи блуждаеха по лицето ѝ, а техният блясък ѝ изпрати едно ново послание, което Роури сега разбра.

— Имам нужда от теб — прошепна задъхано, за последен път.

Ръцете му обгърнаха нежното ѝ лице, а устните му се приближиха, за да отстранят последните сълзи от очите и бузите ѝ. След това се плъзнаха надолу към устата ѝ, където чакаха разтворените ѝ устни. Това беше една бавна, продължителна и сладка целувка.

Противно на нейното нарастващо желание; Ерик съзнателно наложи по-бавно темпо, което напълно прогони болката и мъката, които бяха я обзели. Тя не разбра кога утехата премина в насърчение, така умело бе неговото прелъстяване, но въпреки това Роури усети как се възнеса все по-високо и по-високо с всяко следващо докосване на устните му. Тя въздъхна при това ново мъчение, така сладко и опияняващо, а вътрешната ѝ болка вече беше физическа и обхващаше най-интимните и непознати части от тялото ѝ.

Той я обсипваше с продължителни и пленителни целувки, ръцете му също се включиха в играта и започнаха да галят врата, раменете и гърба ѝ, а после се плъзнаха под пуловера към гърдите ѝ, нежни и заоблени. Тя зарови ръце в мъжествената покривка на гърдния му кош и се наслади на силните мускули и стегнатата плът.

Ерик хвана долния край на пуловера ѝ и го вдигна нагоре; после го захвърли небрежно, докато очите му поглъщаха жадно прекрасната бяла кожа и твърдите розови зърна. Все така нежно, сякаш държеше порцеланова кукла, той я постави на леглото, като разпери встрани ръцете ѝ, за да се наслади отново на гледката.

— Толкова си красива! — прошепна дрезгаво той.

Неговите устни бавно започнаха да галят гърдите ѝ, ѝ тя простена от удоволствие, когато езикът му започна да си играе със зърната ѝ. След това той отпусна тялото си наполовина върху нейното, а устните му прокараха една страстна пътека от гърдите към врата и

шията ѝ, като си поиграха за малко с брадичката, преди отново да завладеят устата ѝ.

Огънят вътре у нея бе лумнал наново, тръгваше от слабините и се разпалваше все по-силно и по-нагоре с всяка негова целувка и докосване. Тя усещаше същото напрежение и у него, една нужда, която той не можеше нито да скрие, нито да отрече. В изблик на чувства, Ерик я вдигна към себе си. Гърдите ѝ се притиснаха в него, а пръстите ѝ трескаво се впиха в гърба му.

Те бяха преминали в един нов стадий на страст. Всеки от тях го усети и горещо го приветства. За последен път Ерик се отдръпна от нея, но очите му продължаваха да гаят тялото ѝ, а после се плъзнаха нагоре, за да срещнат развълнувания ѝ поглед.

— Позволи ми да те любя. Позволи ми да ти доставя удоволствие.

Тези думи бяха много повече от онова, което беше очаквала. Той ѝ даваше шанс да промени намерението си. Но тя знаеше какво иска; нямаше връщане назад. Тя го желаше, страстно жадуваше за него, имаше нужда от него. Над всичко, тя го обичаше и искаше да му даде онова само нейно, единствено нещо. Тя вдигна ръце към врата му и придърпа главата му към устните си, чието чувствено движение му даде отговора, който искаше.

Този път, когато я положи върху леглото, той се изправи, посегна към дънките ѝ, разкопча ги и след това бавно ги събу. Ерик дълго остана загледан в тялото ѝ, така крехко в голотата си и красиво пред него, после отново я целуна, докато ръцете му започнаха едно интимно и възбуждащо пътешествие. Приливът на страст заплашваше да я задуши и тя тихо изстена под тежестта на въздържанието. Като усети степента на нейната възбуда, той се отместа, за да свали своите дънки.

Колко различно беше това от случката при минералните извори. Тук, в тази малка хотелска стая, те бяха мъж и жена, в най-първичното си състояние. Бавно Ерик се наведе над нея и тя въздъхна гласно при усещането на тялото му върху своето. Това, че той я желаше толкова, колкото тя него, беше повече от ясно. Той обсипа с целувки лицето, шията и гърдите ѝ, а допирът на тялото му я възвиси до непознати висини. Ръцете му я докосваха на воля, като галеха корема, ханша и бедрата ѝ.

Роури не мислеше за нищо друго, освен за Ерик. Всяка друга мисъл бе изчезнала от съзнанието ѝ, освен тази за тялото му, близо до нейното, върху нейното? Тя потръпваше отново и отново при прекрасното му докосване, като спираловидно нарастващата страст я отведе по-високо, отколкото някога бе сънувала. Тя се молеше да бъде обладана, така ужасна беше нуждата ѝ, когато бедрата му се плъзнаха между нейните и ясно очертаната му мъжественост прониза плътта ѝ. Точно тогава, в един сърцераздирателен и разтърсващ миг той се отдръпна, а обърканият му поглед потърси нейния.

— Роури? — каза дрезгаво той, като дишаше неравномерно. Гласът му бе несигурен, а ръцете му внезапно започнаха да треперят от двете ѝ страни.

Тя също бе изненадана. Това не беше част от сценария; той нямаше как да знае преди!

— Роури, какво по... — Той продължи да я гледа и прочете в очите ѝ това, което бе предположил. — Не може да бъде... Но Даниел?... Роури, какво става тук?

Всяко задоволство, което можеше да изпита от това, че най-последно успя да смути този така самоуверен мъж, мина незабелязано. Споменаването на името на брат ѝ беше като кофа студена вода, която угаси пламъците на страстта. Тя се измъкна изпод него, обърна се с гръб, сви колене към гърдите си, но болката в слабините отново засили страданието ѝ.

Тя замръзна в очакване на неговия гняв и се подготви за понататъшно унижение. Но нито едно от двете не последва.

— Роури? — повтори Ерик името ѝ нежно. — Бързо се премести и седна на леглото с лице към нея. — Роури, ти си девствена, нали?

Тя продължи да гледа с насълзени очи към чаршафа, със здраво прилепнала към гърдите брадичка. Той вече знаеше; измамата ѝ бе разкрита. Тя кимна отчаяно, а сълзите отново започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Но как? — попита недоумяващо Ерик. — Ако ти и Даниел сте любовници... — Той замълча, потънал в мисли. След това най-големият ѝ страх се сбъдна и гласът му стана суров и студен: — Но вие не сте любовници, нали? Всичко е било една лъжа!

Роури поклати глава, без да поглежда нагоре, прекалено засрамена, за да срещне оправдания му гняв.

— Не, никога не съм лъгала — изхлипа тя.

— Тогава какво е всичко това? — изкрещя той, като се изправи ядосано и тръгна към прозореца, без да обръща внимание на собствената си и нейната голота. — Защо е тази игра, Роури? Отговори ми!

Това беше моментът на истината, независимо дали ѝ харесваше или не.

— Ти ме плашеше, Ерик — извика в отговор тя. И после, като изхлипа тъжно няколко пъти, добави по-тихо: — Плаших се от самата себе си.

— Ха! — избухна той, а очите му просветнаха застрашително. — Точно така! Малкото момиченце не може да се справи с женското си тяло, както разказва приказката. То започва да си измисля истории...

— Не. Ти реши, че сме любовници. Аз просто никога не го отрекох — каза тя в своя защита.

Когато той отиде до ръба на леглото, гласът му стана още по-гневен и суров.

— И кой, по дяволите, е Даниел? Добър приятел? Евнух? Защо изобщо измина целия този път дотук, за да го видиш? Какво всъщност правехте в тази проклета негова палатка?

Ерик седна на леглото пред нея и силно я разтърси. Дъхът ѝ почти секна, а риданията стихнаха, когато той попита за последен път:

— Точно какъв ти е той?

Роури рухна пред този яростен изблик и всеки нейн мускул, всяко нервно окончание се отдадоха на поражението.

— Той ми е брат — извика тя, а след това повтори много закъснялата истина почти шепнешком. — Мой брат.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ и тя захлипа тихо под строгото изражение на Ерик. Последва дълга, агонизираща тишина, по време на която тя си представи по-нататъшната омраза, която нейната измама със сигурност щеше да предизвика. Накрая той проговори колебливо и недоумяващо:

— Как е възможно?

Но вместо омразата, която очакваше, в очите му се появи една болка, която я обърка още повече. Доколкото можеше спокойно, тя обясни разликата в имената им. Той слушаше също така спокойно, но болката остана.

— Защо не ми каза, за бога? Как можа да го премълчиш... по време на всичко... това?

Тя мислеше, че е изплакала всичките си сълзи, но въпреки това споменаването на инцидента с Даниел ги предизвика с подновена сила. Сви рамене сред мъглата, която я обгърна.

— Опитвах се... онзи ден... при изворите. Трябваше да ти кажа по-рано... бях такава глупачка... той искаше да ти кажа... — прошепна тя.

Ръцете на раменете ѝ неочаквано бяха станали нежни.

— Ти наистина го обичаш, нали? — попита той ласкаво, което предизвика още сълзи.

Тя вдигна глава и го погледна през дългите си влажни ресници, като вложи цялата откровеност, на която бе способна, в сподавената си реч.

— Да, а-аз го о-обичам. Той е м-мой брат. Той е всичко, което имам на този свят. И сега той умира. — Тя погледна встрани, напълно отчаяна. — Чувствам се т-тол-кова изгубена. — После гласът ѝ се снижи до шепот: — Аз... толкова исках да бъда силна...

— И ще бъдеш.

Гласът на Ерик прозвуча незабавно, ясен и изпълнен с увереност, когато той я придърпа към себе си. Прегръдката му сега я успокои, внесе вътрешна сила до самата ѝ същина, което я утеши също толкова добре, колкото и сексуалната му сила я беше стимулирала. Тя слушаше биенето на сърцето му, чиято отмереност успокои ритъма на нейното.

Когато той се отдръпна, Роури се хвана здраво за него, ужасена от мисълта да загуби това убежище.

— Всичко е наред, скъпа — успокои я той с мила усмивка и свали ръцете ѝ от гърба си. — Само искам да взема дрехите.

Роури се сви уплашено.

— Не може ли да остана тук... само още малко? — проплака тя с широко отворени очи.

Той хвана лицето ѝ в силните си ръце.

— Няма да ти позволя да отидеш, където и да било. Искам да прекараш нощта тук с мен. Но няма да рискувам нещата да излязат от контрол, което почти стана преди малко.

Черните му вежди се извиха многозначително, леко напомнящи за минала закачливост.

Сега Роури изпадна в състояние на пълно объркване. Знаеше, че Ерик просто я утешава от съжаление, че я презира заради това, което беше, и това, което бе направила. Тя бе дошла при него с намерението да му се отдаде изцяло. И той щеше да я приеме, когато си мислеше, че е любовница на Даниел. Но ѝ отказа, когато откри, че е девствена... Защо? Защо? Смут бе изписан по цялото ѝ лице, когато той ѝ донесе дрехите, след като сам беше облякъл своите. Въпреки объркването си, тя внезапно осъзна, че е гола, и побърза да се облече. Ерик внимателно следеше движенията ѝ и се доближи до нея едва когато бе приключила.

— Има си място и време за всичко — започна тихо той, като постави пръст под брадичката ѝ и я вдигна към себе си. — Девствеността на една жена е нещо много специално, Роури. Тя трябва да се отдаде с любов, а не от нужда или... отчаяние.

— Но — започна тя, решена да признае несподелената си любов.

— Шшшт. — Ерик възпря думите ѝ, като сложи пръст върху устните ѝ. — Мисля, че и двамата трябва да си починем — каза кротко, като я взе на ръце, сложи я на леглото и издърпа завивката върху тях. — Сега спи — нареди тихо мъжът, отмести буйните къдрици от челото ѝ, нежно я целуна по върха на носа и накрая сложи тъмната си глава на възглавницата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ранното утринно слънце в Сиатъл се промъкна през процепите на плетените бамбукови щори и освети лицето на спящата Роури. Тя се обърна сънливо и се пресегна към часовника, оставен на нощното шкафче. Беше едва осем, далеч от късния час, който бе очаквала в тази неделна сутрин, когато нямаше нито посетители, нито графици.

Тя се обърна мързеливо отново към слънцето, така светло и приятно през жълтите щори, и седна в леглото. Босите ѝ крака потънаха в лимоновожълтия плюшен килим, после тя отиде до прозореца и вдигна щорите. Още една прекрасна сутрин... но всъщност Сиатъл не беше ли известен тъкмо с прекрасните си утрини?

След като обу меките си чехли, тя се усмихна, доволна от приятната обстановка в апартамента, която бе нейно дело. Нито декоратор, нито приятел — въпреки че Моника я бе придружила в пилеенето на пари — беше повлиял при избора ѝ на килими, мебели, пердета или аксесоари и затова беше двойно по-горда от резултатите.

Оказа се, че трябва да има свой дом. От момента, в който Даниел дойде в съзнание след мъчителна едноседмична кома, Роури почувства, че и за двамата започва нов живот. За брат ѝ това беше чудото на възкресяването. Той беше изправен пред един дълъг път на по-нататъшна хоспитализация, седмици на възстановяване и усилена физиотерапия.

За Роури това бе чудото да открие онази дълго търсена вътрешна сила по време на безкрайните часове на бдение край леглото му, когато бе принудена да мисли сама за бъдещето. Процесът, който беше започнал в приятната атмосфера на апартамента на Моника и Чарлз и бе достигнал връхната си точка по време на онези бурни събития в Юкон, най-после беше узрял в тези кризисни дни. Дните на чакане я бяха накарали да мисли. Още преди Даниел да дойде в съзнание, тя бе започнала да чертае бъдещето си.

И логично, първата стъпка, когато брат ѝ прескочи трапа и беше достатъчно добре дори постепенно да се върне към работата си, бе

този апартамент. В него имаше всичко, от което тя се нуждае. Беше просторен и светъл, без да бъде прекалено голям за чистене. В допълнение, както се оказа после, беше само на десет минути път с кола до университета, където се бе записала като студентка за пролетния семестър. Да, обичаше новия си дом, помисли си тя, като издърпа одеялото и чаршафите, за да ги проветри.

След като се изми в банята, започна да реше непокорените си къдрици, като в същото време разглеждаше отражението си в огледалото. Е, помисли си Роури, изглеждаше по същия начин, по който и вчера, но лицето ѝ със сигурност бе друго, когато се премести тук почти преди три месеца. Тогава то бе изпито и бледо, измъчено от притесненията по време на тези дълги седмици след инцидента, белязано със страданието от една друга, също толкова болезнена рана.

Въпреки че втората травма никога не излезе от съзнанието ѝ, най-накрая тя прие онова, което не можеше да промени. Лицето, което я гледаше от огледалото сега, беше по-нежно и по-отпуснато. Руменината, избила по бузите ѝ, докато бе спала, остана там, за да подчертае гладката ѝ кожа. През тези три месеца бе понапълняла не само благодарение на правилното хранене, една дейност, която почти бе забравила по време на ужасните болнични бдения, но и благодарение на зрелостта, която бавно и решително бе започнала да оформя външния ѝ вид. Това беше един дълъг и труден период, но както изглежда, наистина след нощта следва утро.

Като остави четката за коса, тя се усмихна на себе си. Нощницата, която носеше, беше идеална; нейният бледорозов цвят подходеше на пантофите и подчертаваше красивия червеникаво кестеняв оттенък на косата ѝ. Това всъщност беше една футболна фланелка, която купи просто по прищявка и която сега подсказваше за спокойния и мързелив ден, който възнамеряваше да прекара.

С бодра стъпка Роури влезе в кухнята, за да си приготви бекон с яйца, което беше очаквала в продължение на цяла седмица. Учудващо колко бързо човек можеше да свикне с готвенето, когато искаше да го направи, помисли си момичето, като сложи тигана да се накисне в чешмата, и занесе чинията си на масата. С кафето, вече готово, единственото нещо, което липсваше, беше вестникът. Тя отиде разсеяно до вратата и я отвори в търсене на печатния си другар за закуска.

Това, което откри, я накара да извика от страх, после от изненада. Защото вестникът не беше на обичайното си място върху постелката, а в ръката на най-странното момче за доставки... Тя не го беше виждала, откакто Даниел излезе от болницата почти преди четири месеца, но той се бе запечатал така живо в съзнанието ѝ, че ѝ се струваше, сякаш това беше едва вчера.

След нощта, която бяха прекарали така невинно заедно, Ерик остана близо до нея. Беше безкрайно утешение за Роури да погледне от поста си до леглото на Даниел и да види, че той е там наблизко и също като нея чака мълчаливо. По това време думите бяха неуместни; това беше като едно преддверие на ада, в което бяха захвърлени, освободени от една истина само за да бъдат парализирани от друга. После, когато Даниел бавно започна да се възстановява, присъствието на Ерик избледня малко по малко, докато един ден Роури се свързе от емоционалната си буря и видя, че си е отишъл. Тогава го бе видяла за последен път, застанал до нея, докато тя говореше с Даниел и му разказваше всичко онова, което беше пропуснал по време на продължителния си сън.

Едва когато се убеди напълно, че брат ѝ ще се възстанови, тя си позволи да се замисли за собствените си мъки и болки, много от които бяха свързани с Ерик Кларксън. Като се замисли, Роури осъзна, че по време на онова странно мълчание в болничната стая отчуждението между тях се бе задълбочило. Сякаш никой от двамата не успя да се изправи срещу бъдещето, след като то се изясни пред тях. Все пак тя непрестанно си повтаряше, че ако двама души чувстват нещо особено, то те трябва да се утешават, да си вдъхват надежда, да си говорят за онова, което им предстои, дори и в най-трудните моменти. За нещастие истината беше ясна. Роури знаеше, че обича Ерик. Да смята, че и той я обича обаче, би било наивно.

А в нейната новооткрита самостоятелност наивността нямаше никакво място. Следователно, като се справи, доколкото можа, с болката, която ѝ причиняваше липсата на този наскоро обикнат мъж, тя решително начерта новия си живот без него.

Но сега той се бе появил неочаквано и доброволно и заплашваше да наруши душевния ѝ мир така, както само той можеше. В мига, в който го видя, пулсът ѝ застрашително се ускори, а коленете ѝ

омекнаха, което се бе случвало толкова много пъти преди в присъствието на този завладяващ мъж.

— Избръснал си се! — възкликна тя свенливо, като се хвана за единственото смислено нещо, което можа да съчини в момента.

Разбира се, брадичката му си беше на мястото, изпъкнала и силна, както я беше запомнила... и сурова, както бе подозирала. Същите кехлибарени очи, които я бяха запленили в онези дни, сега оглеждаха дребната ѝ фигура с подчертано нетърпение.

— Страхотен начин да се появиш на вратата си, Роури! Никога не можеш да знаеш кой ще е там!

Тя разтвори широко зелените си очи при този упрек. Сериозно ли говореше? Тя просто беше дошла да вземе вестника... Но блясъкът в очите му го издаде и една широка усмивка бавно се разля по устните му.

— Как си? — попита той нежно.

Тя също се усмихна, както от облекчение, така ѝ за да го приветства.

— Добре.

— Мога ли да вляза?

Объркана от собствената си недосетливост, тя се извини засмяно:

— Разбира се! Колко глупаво от моя страна... моля те, заповядай.

Той мина покрай нея, влезе във всекидневната и започна да оглежда апартамента, докато тя стоеше облежната на вратата и оглеждаше него. Беше същият величествен мъж, когото бе запомнила: висок, тъмен и красив. В тази пролетна сутрин Ерик беше облечен с червен пуловер с остро деколте, под него раирана риза, сиви спортни панталони и мокасини. Тя не можеше да си представи нещо по-елегантно.

За нейно все по-голямо учудване той обходи дома ѝ с вниманието на таен агент, като влизаше от една врата в друга, докато накрая се появи с доволно изражение.

— Харесва ми. Сама ли го подреди?

Тя кимна.

— Прекрасно.

Докато Роури се наслаждаваше на комплимента му, той се върна към вратата на кухнята.

— Страхувам се, че ти прекъснах закуската. Може ли да ти правя компания за кафето? Ухае съблазнително...

Той беше повдигнал вежди дяволито и момичето не можа да не се засмее.

— Няма да постигнеш нищо с ласкателства — подразни го тя, — но можеш да си налееш кафе, ако искаш. Чашите са на втория рафт над хладилника.

Ерик я погледна многозначително при отказа ѝ да му сервира и после сам си наля кафе.

— Ти ще пиеш ли?

Както винаги, проникателен в наблюденията си, помисли си тя и кимна, а той се пресегна за още една чаша.

— На масата е — каза Ерик, като подхвана нейната игра, а после се подаде от кухнята и добави: — Или ще стоиш до вратата цяла сутрин?

Роури дори не беше обърнала внимание къде е застанала. Тя беше, с една дума, изумена от присъствието на този мъж в дома си, както и от неговото така свободно държане! Всяка частица от любовта, която беше изпитвала към него през онези вълнуващи, а накрая сърцераздирателни дни в Юкон, беше отново тук... и нарастваше подобно на снежна топка. Той беше изпитал съжаление към нея по време на най-тежките дни за Даниел и точно заради това бе останал, за да я подкрепи. Но след като възстановяването на брат ѝ беше сигурно, Ерик просто изчезна, без да се опита да се свърже с нея по-късно. Защо точно този ден го беше направил?

Объркана и несигурна, тя се усмихна насила и тихо тръгна към кухнята. Шумът от пантофите ѝ припомни как е облечена.

— Аз... мисля, че трябва да се облека.

Роури се чувстваше смутено и неловко.

— Сядай! — каза ѝ сериозно той, въпреки че усмивката в ъглите на устните му смекчи тази дума. — Не съм изминал целия този път, за да закусвам сам. Между другото — снижи той глас изкусително, — виждал съм те и с по-малко дрехи.

Бузите ѝ се изчервиха и тя погледна към закуската, която вече съвсем не я изкушаваше.

— Няма ли да закусваш? — попита иронично той, сякаш прочете мислите ѝ.

Роури бързо изправи глава, като си спомни за храната, която бяха споделили в изоставената дървена хижа. Без да проговори, му подаде чинията и го загледа, докато той изгълта съдържанието ѝ.

— Виждам, че не си се променил — проговори най-сетне тя, като едва тогава започна да приема факта, че се бе появил отново.

— Апетитите ми са същите, ако това имаш предвид — каза Ерик с пълна уста. — Препечена филийка?

Роури не обърна внимание на двусмислените му думи и стана, за да му приготи няколко филийки. Чувстваше се така странно, тъй като искаше да му каже толкова много неща и въпреки това се страхуваше да го направи. В крайна сметка него не го интересуваше, нали? Ако го интересуваше, никога нямаше да стои далеч от нея толкова дълго.

— Как разбра къде живеея? — дръзна да попита тя плахо, като забеляза, че той съвсем не се чувства неудобно.

— Не е трудно да се открие информация — отвърна уклончиво Ерик. — Разбрах, че си се върнала в училище — каза след това, като за пръв път гласът му прозвуча леко колебливо.

Значи е поддържал връзка с Даниел, помисли си тя. Но всъщност в това нямаше нищо необикновено или учудващо. Дватама бяха станали приятели по време на краткия си престой заедно на ледника и после приятелството им със сигурност беше нараснало... особено след като Ерик научи за истинската ѝ връзка с Даниел. Единственото, което я объркваше сега, беше мълчанието на брат ѝ по въпроса. Тя често го виждаше, като го обичаше силно по своя собствен новооткрит начин, и въпреки това той не беше споменавал нищо за Ерик. Разбира се, между тях се установи едно мълчаливо споразумение да избягват темата за нейния безнадеждно приключил романс, но все пак тя смяташе, че Даниел трябваше поне да спомене, че е видял Ерик. Вероятно самият Ерик го е помолил да мълчи.

— Какво учиш?

Дълбокият му глас прекъсна мислите ѝ, а искреният му интерес ѝ достави удоволствие.

— Журналистика. Но задочно. През останалото време работя на хонорар в един местен вестник.

— Даниел трябва да е доволен.

Той я изучаваше внимателно, докато говореше и следеше отговорите ѝ. Дали имаше достатъчно самоувереност, за да изтърпи

сравнението с брат ѝ, без да настръхне? За негова радост Роури само се изчерви и смело му отвърна:

— Да, Даниел е доволен. Но — обясни тя по-тихо — аз правя това единствено за себе си. Имах нужда от нещо постоянно. Точно с това беше свързано цялото минало лято. — След като веднъж бе започнала, трябваше да продължи. — Търсех нещо по-дълбоко в живота, нещо ценно вътре у мен, една сила някъде...

— И откри ли я? — попита той нежно.

Роури сви рамене и погледна надолу.

— Може би. Не съм сигурна.

Тогава отново срещна настойчивия му кехлибарен поглед.

— Преустроих живота си... сега, когато Даниел се възстанови. Имам този апартамент, университета, работата. Всъщност за пръв път сама се грижа за себе си, като правя неща, които ме интересуват и които ми носят удовлетворение.

— Какво за удовлетворението? — попита нарочно той.

Инстинктивно, тя разбра какво иска да каже. След онова пътуване в живота ѝ не бе имало други мъже. Първоначално беше използвала грижите около болестта на брат си като извинение, покъсно установяването на неин личен живот бе станало основната ѝ цел. В действителност знаеше, че никой мъж не може да се мери с онзи, който открадна сърцето ѝ, онзи, който стоеше пред нея сега. Тя се усмихна тъжно и промълви:

— Може би и това ще дойде... — Но гласът ѝ заглъхна колебливо.

— Е, ако не друго, то поне си станала страхотна готвачка! — възкликна той, като се облегна на стола и се потупа по корема, по който нямаше и грам тлъстина повече, отколкото предишното лято. — Не може да се сравни с консервираното свинско и фасула!

Смехът ѝ се присъедини към неговия при спомена за онова първо кулинарно приключение в пустошта.

— Беше ужасно! — съгласи се тя с отвращение.

— Не всичко.

Гласът му беше дълбок, изражението му сериозно, а очите му неочаквано се изпълниха с чувство. Роури разбра какво има предвид и косъмчетата по тялото ѝ инстинктивно настръхнаха. Ако възнамеряваше отново да се вмъкне в живота ѝ, да я използва за

собственото си удоволствие, а след това да я захвърли, когато си пожелае... тя нямаше да позволи нищо подобно! Достатъчно трудно ѝ беше да изгради живота си със спомена за него, който непрекъснато я преследваше, за да иска по-нататъшни усложнения и нови страдания.

— Защо дойде? — попита тя. Повече не можеше да продължава да се преструва. Колкото ѝ да се бе заблуждавала, обидата беше още прекалено жива в съзнанието ѝ.

Блясъкът в очите му помръкна, а той се изправи и отиде отново във всекидневната.

— Искан да ти дам това.

Тя дори не беше забелязала, че той е оставил нещо друго на масичката, освен вестника. Сега Роури бавно се появи на кухненската врата, а той приближи и ѝ подаде един пакет, увит в кафява хартия. Ерик не каза нищо, когато тя го отвори и откри една заоблена медна кутийка, инкрустирана фино с танцуващи фигури.

Дъхът ѝ секна, когато я взе, повдигна капака и отново се заслуша в тъжната и завладяваща мелодия, която не бе забравяла нито за миг. Това беше музикалната кутия, която бяха намерили в изоставената хижа и бяха превърнали в съд за готвене. Сега като по чудо тя беше възстановена.

Макар спомените да бяха мъчителни, тя се радваше, че Ерик не е забравил колко много я бе запленила музикалната кутийка.

— Благодаря ти, Ерик — промълви момичето, като затвори капака и я притисна до сърцето си. Погледна го, после отново отмести очи, като се опитваше да не се поддава на емоции. Това, което искаше, бе да го прегърне силно, да покаже колко много цени подаръка му. Но това щеше да бъде неприемливо, страхуваше се тя.

— И това.

Гласът му я изненада и като вдигна глава, тя видя един дълъг плик от опаковъчна хартия в ръката му. След като сложи кутията на масата зад себе си, Роури се пресегна, взе плика и го отвори. Ако е възнамерявал да нанесе удара бавно и мъчително, то той наистина успя. Пред нея се разпръснаха купчина снимки, може би дузина или повече, от онзи съдбоносен ден, когато беше стигнала до ледника. Тони ги бе направил, спомни си тя, като видя печатите. Ако не познаваше хората на тях, щеше да си помисли, че гледа влюбени. Веждите ѝ се смръщиха. Дватамата с Ерик бяха съхранени за вечни

времена в различни забавни пози: тя позираше с прекалено голямото яке, докато той гледаше весело; той я гъделичкаше, докато тя се превиваше в приятна агония; двамата, с преплетени ръце, в замислено мълчание. Блясъкът по нейното лице беше недвусмислен, беше породен от любов, тя го знаеше. И би се заклела, ако не бе убедена в обратното, че и при него беше същото. Несъзнателно поклати глава и се опита да разсее заблудата. Но при това само я обзе една подновена и по-дълбока болка. Снимките бяха последната капка, която срива спокойствието ѝ.

Тя отиде разтреперана до средата на всекидневната и ги остави на масата. После в изблик на болка се обърна към Ерик:

— Защо ми причиняваш това? Как можеш да бъдеш толкова жесток? Не знаеш ли как ме измъчваш?

Лицето на Ерик също излъчваше страдание, но тя не обърна внимание на това.

— Защо дойде? — попита го. — Не беше ли достатъчно, че през последните няколко месеца непрекъснато мисля за теб? О, предполагам, че трябва да ти благодаря — каза саркастично — за това, че ми помогна да преживея дните, когато Даниел беше в безсъзнание. Мислите за теб всъщност ме освободиха от кошмара за него. После, когато той започна да се подобрява и най-сетне прескочи трапа, не можах дори да се зарадвам от сърце. Защото, когато той се възстанови, ти си отиде. А за мен това беше някак си по-голяма травма, отколкото инцидентът с Даниел. С твоята загуба беше по-трудно да се живее — знаейки, че не трябваше да стане така, знаейки, че не мога да разбера нищо от това, знаейки, че нямам сили да се боря срещу него.

Страданието напълно се бе завърнало и тя продължи умоляващо:

— Не разбираш ли, Ерик? Справях се толкова добре. Болката най-сетне беше започнала да намалява...

Той се приближи към нея с отпуснати край тялото ръце, а очите му искряха с въодушевление, което тя не можеше да разбере.

— Каква болка? — попита той. — Толкова голяма ли е била физическата необходимост... Със сигурност би могла да имаш...

— Не! Не! — извика тя. — После сви рамене, внезапно уморена, а гласът ѝ се снижи почти до шепот и тя погледна надолу. — Ти нищо не разбираш!

Две силни ръце я хванаха за раменете.

— Тогава ми обясни, Роури. Каж ми го. Преодолей го сега!

Тя нито помръдна, нито проговори, ужасена от това, което той искаше. Гласът му беше странно несигурен, когато каза отново:

— Трябва да знам. Моля те...

Тя не можеше да го премълчава повече. Въпреки унижението, което щеше да преживее, може би най-после щеше да я остави на мира, ако му кажеше. Очите, които го погледнаха, бяха сухи, изпълнени с поражение. Гласът ѝ бе развълнуван, тя знаеше прекалено добре какво говори.

— Болката не е физическа, Ерик. О, това също го имаше. Не мога да го отрека. Но беше нищо в сравнение с другото.

Тя се поколеба, измъкна се от ръцете му и отиде до прозореца. После обърна глава назад към него и се изправи пред мига на окончателната истина.

— Другото е нещо, което не бях си и представяла, преди да те срещна. Не знам кога започна, но то беше там, в онази изоставена хижа... и винаги след това.

Тя си пое дълбоко дъх и произнесе думите. Така тихи и нежни, и прочувствени, с които беше живяла толкова дълго.

— Обичам те.

Продължителна тишина последва признанието ѝ. Като се чудеше дали той наистина е чул, Роури се обърна, но веднага се спря при вида на лицето му. Чертите, които беше запазила дълбоко в съзнанието си и чиито форми и извивки познаваше прекалено добре, сега бяха оживени и енергични и излъчваха една победа, която тя не можеше да проумее.

Въпреки това той не проговори. Ако това беше част от неговата игра, която беше спечелил, без да си помръдне и пръста, тогава тя трябва да беше най-зловещата, която човек можеше да си представи. Да се наслаждаваш на победата, беше едно; да ликуваш при поражението на друг, беше нещо съвсем различно. С болката, която пулсираше у нея, Роури нямаше какво повече да губи.

— Обичам те, Ерик Кларксън — повтори смело тя. — Ако това ти доставя някакво перверзно удоволствие, нека така да бъде. Но ще ти кажа едно. Въпреки че ти никога няма да отвърнеш на любовта ми, аз поне научих какво представлява това много специално нещо в живота и винаги ще го ценя. — Импулсът на думите ѝ я накара да продължи: — Можеш да си тръгнеш оттук веднага — тя вдигна разтреперан пръст

към вратата, но аз ще пазя тези спомени. Независимо от болката, това беше и е прекрасно. Сега върви!

— Няма да отивам никъде, малката — каза бавно той, а едрата му фигура се приближи и се наведе над нея. При мъчително объркания ѝ вид той обясни: — Дойдох тук да ти дам нещо...

— Вече го направи, така че можеш да си тръгваш.

— Замълчи! — нареди той. — Въобразяваш си, че знаеш всичко, но все още имаш много да учиш. Ти си почти толкова сляпа, колкото бях и аз, преди да видя тези снимки. — Той посочи към фотосите, разпръснати върху масата. — Всичко е там, Роури...

Докато тя гледаше объркано, Ерик бръкна в задния си джоб и извади една малка опакована кутийка.

— Честит рожден ден, скъпа! — усмихна се той, като искрено развълнуваното му изражение я озадачи също толкова, колкото и подаръкът, който ѝ подаде.

— Как разбра? — прошепна смаяно тя.

— Когато достатъчно силно искам да знам нещо, намирам начини да го разбера! — Той повдигна дяволито глава. — Няма ли да го отвориш?

Роури погледна малкия пакет, взе го плахо и го отвори. Когато повдигна кадифеното капаче, дъхът ѝ спря. Вътре имаше един разкошен пръстен, диамант във формата на сърце, поставен върху златна халка. Безмълвна и недоумяваща, тя вдигна влажните си зелени очи и срещна неговия искрящ кехлибарен поглед.

С глас, изпълнен с искрена нежност, той обясни:

— Отне ми доста време, за да си простя. Страхувах се, че се отнесох с теб доста зле през онези първи дни в Юкон. Бях арогантен, надменен и ревнив. Унижавах те отново и отново... Беше непростимо.

В друго време Роури високо би го прекъснала. Но този момент беше различен, в този момент тя просто се взираше в него, страхуваше се да се надява, но беше неспособна да не го прави. Той продължи уверено:

— Беше грешка от моя страна да искам да те нараня, но до полуда ревнувах от Даниел и после, когато разбрах, че ти е брат... е, имаше толкова други объркващи факти, че бях по-неуверен в себе си от всякога. — Той замълча, като тази несигурност се долавяше във всяка негова дума. — Мисля, че знаех, че изпитваш към мен нещо над

физическото. — Кехлибареният му поглед я галеше и успокояваше, и насочваше вниманието ѝ към по-съкровените му мисли. — Но ситуацията, в която се оказахме, беше уникална. Почти нереална. И много далеч от всякакъв начин на живот, който, дори в най-заетите ми дни, представлява опорната точка на моето съществуване. — Свиване на широките рамене предшества тихото му признание: — Вероятно ме е било страх да си призная... поне що се отнася до сърцето ми. Веднъж това се оказа пагубно. — Сякаш събудил се от някакъв транс, той повиши глас: — Това беше... докато не видях снимките. Познавам лицето ти, Роури, като собствената си длан. На тези снимки онова нещо в очите ти е любов. Точно тогава разбрах, че животът няма да има никакво значение за мен, ако никога не видя това лице отново или ако го изтълкувам погрешно. Ето защо трябваше да го чуя от твоята уста.

Тя поклати глава.

— Но какво е това?...

— Шшт. Мой ред е да говоря.

Той беше поставил ръце върху нейните и леко я галеше от раменете до лактите. Роури разбра, че колкото и да се опитва, никога няма да може да остане безразлична към неговото докосване. Очите ѝ не се откъснаха от неговите, когато той продължи:

— Преживях труден момент преди... Мисля, че знаеш за Дона. Бях решен да не позволя това да се случи отново. Беше ужасно и за двамата. Сега знам, че за да се получи един брак, любовта трябва в основата си да е равна. О, скъпа, не виждаш ли? Всичко е тук, на снимките! Онези чувства, щастието, което каза, че си изживяла миналото лято — ние ги споделяхме. Това ги направи така прекрасни! Обичам те, Роури, повече от всичко!

Роури гледаше с широко отворени очи ту лицето му, ту пръстена. Без да каже нищо, Ерик взе пръстена и го сложи на пръста ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен, Аврора Матюз?

За миг тя остана загледана в пръстена върху треперещия си пръст и след това се хвърли в прегръдките му. В крайна сметка всичко беше наред!

Устните им се сляха щастливо, с обещание за нещо прекрасно, което щеше да последва. Когато той най-сетне я пусна на земята, тя му отвърна:

— Да. Ще се омъжа за теб!

И закрепил обещанието си с целувка, която зашемети и двамата.

С разтреперани от щастие ръце, Ерик я дръпнал до себе си на дивана.

— Толкова ми липсваше през последните месеци — прошепнал той и отместил косата ѝ от лицето. — Взех снимките от Тони преди седмици.

— Тогава какво те задържаше?

— Всички тези съмнения... дали интерпретациите ми са верни, дали не виждам някакво чувство само защото така силно го желая.

Роури отново го целунал, за да му покаже любовта си.

— Но има и нещо друго — продължил той по-сериозно, решен да излее мислите си. — И двамата имаме нужда от време, Роури. Ти преживя една много сериозна промяна. Разбрах къде беше, къде искаше да отидеш, какво искаше да откриеш... после Даниел потвърди всичко това.

Тя присви очи с добродушен упрек:

— Значи все пак ти е говорил за мен. Но той никога не се почувства задължен да ми каже.

— Е, мила — отхвърли нежно Ерик упрека. — Аз го помолих да не го прави и той никога не спомена думата „любов“.

Тя беше благодарна за това, въпреки че сега вече нямаше никакво значение. За Ерик обаче не беше така и той упорито продължил да разказва събитията от последните си самотни месеци.

— Ти имаше нужда да останеш сама, да се справиш сама, да намериш онази вътрешна сила, която търсеше. Всъщност, ако знаех за любовта ти по-рано, след инцидента с Дан, нещата можеха да се окажат по-сложни. Щеше да ти е по-лесно да си изградиш една зависимост от мен и да изоставиш собственото си търсене. И — той подчерта важността на подбудите си — за мен щеше да е много, много по-лесно да те утеша под крилото си, да ти предложи моята закрила, моето превъзходство. Но това нямаше да е добро за нито един от нас. Аз също имах нужда от време, за да премисля някои неща...

— Дона? — попита тя, без повече да се страхува.

Той кимна.

— Първия ден, когато те видях в кръчмата в Уайтхорс, бях привлечен от изумителната външна прилика. По някакъв начин

почувствах, че ми е даден втори шанс, за да компенсирам страданията на Дона и моето. Но ти изобщо не приличаше на Дона. Показа го още в началото, когато ми каза точно къде да се разкарам!

Той я погледна с възхищение, а тя, опиянена от любовта му, несъзнателно галеше гърба му.

— Но след като осъзнах колко много те обичам, трябваше да се справя с чувството на вина, което беше останало. Аз не можех, не исках да те натоварвам с това!

Той спря, взе ръката ѝ и целуна върховете на всеки пръст поотделно. После продължи нежно:

— Спомняш ли си онази вечер, когато те събудих, за да видиш Северното сияние? — попита той и нежността преля от кехлибарения му поглед към зелените ѝ очи. — Тогава ти казах, че над някои неща в живота ние нямаме власт. — Като се убеди от погледа ѝ, че тя разбира за какво ѝ говори, Ерик продължи: — Тогава имах предвид физическото привличане между нас двамата, най-очевидното нещо. Но дълбоко у себе си знаех, че има нещо много повече от това. Знаех, че между нас има нещо уникално, което не може да се изгаси само с физическо удовлетворение. Освен това осъзнах, че онова, което се случи с Дона и мен, беше нещо, над което в крайна сметка нямах никаква власт. Това уникално нещо никога не се появи, колкото и да бяхме щастливи понякога... просто го нямаше. И аз не можех да направя нищо, за да променя това. И колкото и да ти повтарях, че трябва да пораснеш, аз бях онзи, който трябваше да открие себе си.

Роури беше слушала замислено думите му, но реакцията ѝ беше кратка, непринудена и съвсем уместна.

— Обичам те, мой голям и прекрасен негоднико — каза тя, като се премести в скута му и обви ръце около врата му.

— И аз те обичам, мое прекрасно, прекрасно мъниче! В този момент тя не можеше да си обясни какво я беше притеснявало в това обръщение. И най-накрая Роури разбра, че една истинска и споделена любов включва както зависимост, така и независимост. Тя можеше да бъде неговото „мъниче“, което има нужда от него, разчита на него, но въпреки това е една много специална, способна и зряла личност.

Когато устните му се сляха с нейните в изгаряща целувка, тя знаеше, че и той разбира това. Всъщност именно той я бе окуражавал както в Юкон миналото лято, така и през последните три самотни

месеца да бъде независима личност. Тя го беше направила... и той я обичаше още повече. Нямахше по-голямо щастие от това. Роури отвърна на целувката му с цялото знание, зрелост и самоувереност, които той ѝ бе вдъхнал.

— Ерик — прошепна тя, като сърцето ѝ туптеше тържествуващо, — ти ми даде толкова много. Сега е мой ред. — Той вдигна глава и я погледна топло. — Обичам те с цялото си сърце и душа... Ще откажеш ли моя подарък сега?

Приливът на страст, който заискри около тях, не остави място за съмнение нито относно нейното намерение, нито относно неговия отговор.

Той я взе на ръце и промълви дрезгаво:

— Твой съм, любов моя. Вече нищо не мога да ти откажа.

Ерик я отнесе до спалнята и нежно я постави върху чаршафите.

— Ти си моята Аврора — каза той с приглушен глас, — така величествена и красива, както и онзи небесен шедьовър. Винаги ще те обичам.

После я целуна дълго и всеотдайно, докато се сляха в едно небесно единство, благословено от любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.